

Forever Young

2005

Obsah

Seznam akcí	4
Aprílová noční dvacítká	6
Český Les	12
Berounka	20
Na kolech po Moravě	34
Sázava	58
Bulharsko	68
Dvoudenní Berounka	104
Podzimní sklípek	110
Lisboa - Athens Course	114
Silvestr	142

Seznam akcí

Název akce	Datum konání	Účastníci
Maturák a sedm trpaslíků	15.1.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor a Míra
Bowling + cokoliv	22.1.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Hurvi, Káťa, Lenka, Lukáš, Míra, Petr, Radek, Syky a Zdeněk
Eggy 23	1.2.	Alice, Burák, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Hurvi, Jitka, Kačka, Káťa, Lenka, Lukáš, Michal, Míra, Petr, Radek, Syky a Zdeněk
Kvilda na běžkách	20.2. - 26.2.	Káťa a Lukáš
Casiopea + Slepá Kolej	23.2.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Hurvi, Jitka, Lenka, Míra, Radek, Syky a Zdeněk
Alpy 2005 - Folgarida-Marilleva	26.2. - 5.3.	Burák a Kačka
Dave 23	8.3.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Káťa, Lukáš, Radek, Sejf a Zdeněk
Tradiční Vejprnická	17.3. - 19.3.	Alice, Eggy, Eleanor, Hanička, Jitka, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Nina, Pepcza, Sejf, Syky a Zdeněk
Lyže	23.3.	Alice, Dave, Míra, Radek a Zdeněk
Velikonoční Pivoňka	25.3.	Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Káťa, Lukáš, Míra, Pepcza, Syky a Zdeněk
Deštivé Rokycansko	28.3.	Káťa a Lukáš
Velikonoční zvířátka	28.3.	Alice, Eggy, Hanička, Míra a Zdeněk
Aprílová noční dvacítká	15.4. - 16.4.	Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Jitka, Káťa, Lukáš, Míra, Syky, Zdeněk a Zuzka
Badmintonový turnaj ZČU	20.4.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Káťa, Radek a Zdeněk
Závody na Otavě	24.4.	Kačka, Káťa a Lukáš
Utíkej Terry, utíkej	30.4.	Eggy, Kačka, Káťa, Lukáš, Syky a Zdeněk
Beďasový Krumlov	7.5.	Alice, Eggy, Eleanor, Hanička, Radek a Syky
Volejbal na Kameňáku	24.6.	Alice, Burák, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Radek, Syky a Zdeněk
Český Les	2.7. - 5.7.	Káťa a Lukáš
Berounka	8.7. - 13.7.	Alice, Burák, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Kačka, Káťa, Lenka Voráčková, Lukáš, Michal, Míra, Pěťa W., Syky a Zdeněk
Jižní Morava	17.7. - 30.7.	Káťa a Lukáš

Název akce	Datum konání	Účastníci
Grill party in Vejprnice	29.7. - 31.7.	Burák, Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Syky a Zdeněk
Sázava	1.8. - 5.8.	Burák, Eggy, Kačka a Zdeněk
S Mundem do Bulharska	10.8. - 23.8.	Eggy, Foona, Hanička, Jitka, Kát'a, Lenka, Lukáš, Míra, Petr a Syky
Dvoudenní Berounka	31.8. - 1.9.	Kát'a a Lukáš
Bulharský PředSraz	2.9. - 3.9.	Burák, Daeron, Dave, Eggy, Foona, Hanička, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Petr, Pét'a W., Sejf, Syky a Zdeněk
Hanička čtvrt100	10.9.	Alice, Burák, Dave, Eggy, Foona, Hanička, Jitka, Kačka, Lenka, Míra, Radek, Syky a Zdeněk
Radek: druhé kulaté „náctiny“	22.9.	Alice, Dave, Eggy, Foona, Kačka, Lenka Voráčková, Michal, Radek a Zdeněk
Sobotní Oko	1.10.	Dave, Eleanor, Hurví a Syky
Bulharský sraz	7.10. - 8.10.	Eggy, Hanička, Jitka, Kát'a, Lukáš, Míra, Petr a Syky
Podzimní Šumava	14.10. - 15.10.	Lenka, Petr, Syky a Tomáš
Projížďka na koních	15.10.	Kát'a a Zdeněk
Další paneláková akce	27.10. - 28.10.	Burák, Foona, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Pét'a, Pét'a W., Syky a Zdeněk
PingPongPing	29.10.	Burák, Foona, Kačka, Lukáš, Míra, Pét'a, Pét'a W. a Zdeněk
Plzeň sever v sedle	30.10.	Andrea, Luďa a Lukáš
Sklípek	12.11. - 13.11.	Eggy, Hanička, Jitka, Kát'a, Lenka, Míra a Petr
Skála	13.11.	Foona, Lukáš a Pét'a W.
Lisboa - Athens Course	11.11. - 19.11.	Syky
Studentský ne/bed'ásek ZČU	16.11. - 16.11.	Alice, Eggy, Kát'a, Míra a Zdeněk
Maturák	18.11.	Kát'a, Lukáš, Míra a Pet'ák
Návšt'eva nemocného	14.12.	Eggy, Foona, Lukáš, Míra a Pét'a W.
Lungau	10.12. - 23.12.	Burák
Pařba u Fůni	27.12. - 28.12.	Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Lukáš, Míra, Pét'a W., Syky a Zdeněk
Pejscí na Valše	za celý rok	Kát'a a Lukáš
Silvestr 2005	30.12. - 1.1.	Burák, Dave, Eleanor, Jitka, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Nina, Sejf, Syky a Zdeněk

Aprílová nočná dvacítka

Začátek: Pátek 15.4.2005 18:00

Konec: Sobota 16.4.2005 10:00

Účastníci: Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Jitka, Káťa, Lukáš, Míra, Syky, Zdeněk a Zuzka

Zapíšeme se, dostaneme mapu a sušenku a vyrazíme, na kontrolních místech nasbíráme razítka a v cíli dostaneme diplom. Jestli se to povede jako předloňská akce, tak si užijeme opravdu dost legrace. A taky oslavíme Zdeněkovo narozeniny :-)

Kdo by se trmácel na Krkavec

Už jsme toho spolu hodně zažili a je třeba poukázat na to, že nade vše je nám pohyb na čerstvém vzduchu, než nějaké posezení nad jednou, dvěma či několika dalšíma skleničkami něčeho ostřejšího. Ale vůbec nejraději máme akce, na které je možno virtuální skleničky zabalit do pet-flašek a vzít tyto naše rozmazlované kojence na výlet. No a když akci navíc pořádá Klub českých turistů, není třeba o sportovním duchu pochybovat.

Nastal aprílový čas a my navázali na naši letitou tradici účasti na každoroční Aprílové noční dvacítce. Nebýt loňské výjimečné neúčasti, byla by to již naše třetí. Mezi prvními nedočkavci na místo srazu dorazivší před stanoveným časem, jsem byl i já s Haničkou, Jitka, Káta a její dva kamarádi gin a tonic. Netřeba zdůrazňovat, že jsme se galantně Kátě nabídli, že jí pomůžeme posoudit, jestli své kámoše namíchala ve správném poměru, a tak se zbytek výpravy s těmito dvěma málem ani nepotkal. Kdo pozdě chodí, pozdě bycha honí.

Pozdě, ale přece dorazil Dave, Péťa, Lukáš, Syky, a poté i nějaký neznámý človíček, který se Syky zapředl dlouhý překotný rozhovor, při kterém si oba vyměnili „ahoj.“ Až když dorazila Zuzka, dověděli jsme se, že je to její bratránek. Burácí se pro celkovou únavu ani neukázali. Čekali jsme ještě na Zdeňka, který byl ten den zajímavý hned ze dvou pohledů. Jednak slavil narožky a jednak jel poprvé po několika letech MHD, takže jsme se snažili být tolerantní a krátké zpoždění mu odpustit. Jenže to se stále prodlužovalo a my už nevydrželi pohled na kolemjdoucí zapsané turisty a šli se zapsat taky.

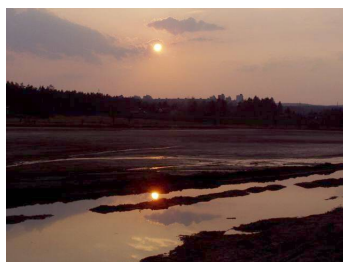
Po všeobecném zmatku a po vytvoření společné fotografie, do které jsem se musel nacpat vší silou, neboť hrozilo, že to bude můj tisící kousek a to se shledalo se všeobecným nesouhlasem, jsme vyrazili vstříc dobrodružství. Zdeňka jsme museli nahnat pomocí mobilní techniky, neboť tvrdošíjně obcházel úplně jinou základku, kde ho kupodivu nechtěl nikdo na pochod zapsat.

A jak ubývalo počátečních metrů, stejně tak ubývalo kojenců. Aniž by se mi podařilo vmáčknot na další fotku (ty, na které jsem se vecpal, se shodou okolností vymazaly), doploužili jsme se k první samokontrolce. Razítko kupodivu tisklo i na nešikovné končetiny

a tak ne jeden z nás si odnesl více, než jednu inkoustovou botu. Nevím, kam to Syky zase lezla, ale nejspíš rozdráždila nějaké hnízdo, protože se kolem rojila stáda cyklistů.

Na druhou kontrolu už někteří naši smíšené kamarádi (většinou 2:1) nedorazili, zato dorazil Zuzky známý, který s námi absolvoval i minulý pochod. Snad jej právě tato zkušenost inspirovala a spolu se Zuzkou s jejím bratránkem nás opustili s tím, že by rádi pochod dokončili. Trochu sem se tomu podivil, protože sem považoval za velmi nepravděpodobné, že by se nám cíle dosáhnout nepodařilo. Jenže trasa se začala prodlužovat, zdaleka nevedla tak rovně jako na začátku a také byly na cestě všeliké zákeřné nástrahy, jako například dětská houpačka...

Další kroky nás dovedly do Zruče, kde na nás na kontrole čekal plyšový lev. Kdyby byl tužil, co se to k němu řítí, asi by si to čekání rozmyslel a utekl by do lesů za plyšovou smečkou. Takhle se na dobrou půl hodinu stal cílem stoprocentní pozornosti zejména dívčí části naší společnosti, ale třeba i Zdeněk se jal manuálně zkoumat, má-li pod nafinčenými očima ještě nějaké vlastní. Opět bylo orazítkováno více, než jen kontrolní papír s popisem cesty.

Naše veselost se blížila vrcholu, když po několika set metrech přišla na další razítkovací stanoviště na obecním úřadě obce Zruč-Senec. Tam se staly dvě zajímavé věci. Nejdříve Káťu napadlo, že tam dávají tužky zdarma a pak někoho jiného (po autorovi myšlenky se dodnes marně pátrá), že ta velká plachta s nápisem „START“ je před úřadem jaksi navíc a nebylo by špatné, si ji vzít s sebou. Náhlý nápad, bleskové provedení a kde se vzal, tu se vzal, start v batohu.

Ač teprve duben, vůkol plno zralého ptractva, což dokládaly na zem spadlá Sýkorka a Straka. Teprve za chvíli bylo jasné, že to byly první vlašťovky. Ne, že by se z toho pangejtu

nezvedly samy, to ne, ale když už se nám je konečně podařilo postavit na nohy, zahučely tam zpátky, vodky nepouště. A tímto způsobem jsme pokračovali potemnělou krajinou dále, jen ty válející se skupinky byly čím dál tím větší. A zatímco se průběžně promíchávali vzájemně se podpírající dvojice, kde se vzal, tu se vzal, Zdeněk nebyl. Pečlivě jsme se prohledali, občas i duchapřítomně zavolali: „Zdeňku,“ ale nic, jen hluboké mlčení lesních velikánů. Opět jsme museli oslavenci zavolat a to hned několikrát, protože projevoval neuvěřitelnou schopnost přemísťování. Nejprve byl v Třemošný, při dalším telefonátu, o pět minut později, se hlásil ze Zruče. Chytil se prostě nějakého cizího pelotonu. Nakonec jsme se s ním domluvili na sraz u Míry v Třemošný, kam jsme taky zamířili.

A skutečně kousek od benzínky už ho vidíme z dálky, jak mává na nás vodkou, zejména Lukášovi se při tom zaleskla očička. Nemohli jsme si samozřejmě odpustit návštěvu našeho chromého kamaráda Míry Dobrého, 1.Máje 301, Třemošná, což bylo za zatáčkou. Na naše zavolání bylo vidět potácející se stín v horním okně a pak již potácející se postavu, přeci jen méně překvapenou, než při stejné příležitosti před dvěma lety. Jinak se nic nezměnilo, zase nám nechtěl nic ukuchtit, napojit, ani nás nechat přespat a přítom jsme byli taková nevelká roztomilá společnost. Nám se ale dál už moc nechtělo, a tak jsme před Dobrymi strávili dobrou půl hodinku rušení nočního klidu.

Museli jsme se však rozloučit. Bylo to velmi dojemné, Syky samým dojetím nebyla ani schopna vylézt na značku. Zdeněk mával na všechny kolemploužící fľaškou vodky, ale na to mu snad normální člověk ani nemohl skočit. No, Lukášovi se to povedlo. Netrvalo dlouho a ve fľašce nic nebylo, stejně tak jako nic nebylo na místě, kde před příchodem Syky stál patník. Museli jsme jí s Haničkou domluvit, aby ho vrátila aspoň na podobné místo tomu původnímu, tedy k silnici. To víte, s dětmi musíte jednat opatrně.

Už u Míry jsme se demokraticky vzdali dodržení původní trasy a vypustili tak výstup na Krkavec, protože by tam nejspíš někteří z nás přenocovali. Taky bylo jasné, že by tam na nás žádná razítka nečekala, neboť většina turistů již byla ve svých domovech. Za svitu luny jsme zahнули na lesní cestu a vraceli se do Bolevce. Vypadalo to, že všeobecné veselí bude korunováno klidným dokončením pochodu i když s nesplněným cílem.

Lukáš si odběhl odskočit, což bývá celkem obvyklé a nebylo třeba tomu věnovat pozornost ani tentokrát. Část z nás šla trochu před ostatníma a najednou jsme zjistili, že jdeme více než trochu před ostatníma a možná, že ani před ostatníma nejedeme. Takže jsme zastavili u jedné zákeřné lavičky, ze které se některým podařilo hodit záda do příkopu, a čekali, jestli konečně neuslyšíme nějaký zvuk. A konečně jsme to zaslechli... znělo to hodně z blízka... Nakonec sem ten mobil zvedl a vyslechl si Káťu, která po nás chtěla vodu a pomoc. Jak se ukázalo, vodu pro Lukáše a pomoc s Lukášem. Ten vypadal, škoda, že nebylo vidět, i když možná to bylo lepší. A co myslíte, i v téhle těžké chvíli měl myšlenky jen na vodu, aspoň o ní pořád mluvil.

S pár zastávkami a se střídavými úspěchy v samochůzi jsme se dostali až na konečnou jedničku v Bolevci a jali se čekat na N-ko. Už nebylo třeba nikam spěchat, diplomy se přestaly vydávat jistě už včera, a tak jsme si krátili dlouhou chvíli blbnutím se startem ze Zruče a pozorováním Lukáše s Káťou, no spíše Lukáše. Těsně před příjezdem N-ka z něj opět něco vyšlo, tentokrát to, že by transport nemusel dobře snést a že bude bezpečnější zvolit procházku. Inu tak sem se k těm dvěma přidal a zbytek se vydal busem do centra.

V klidném tempu jsme vyšli za nimi, Lukáš celkem i bez větší pomoci své střízlivější polovičky. Neobešlo se to bez několika zastávek, na kterých budou místa, kterým jejich zelenou a bohatou travičku budou ta ostatní jistě ještě dlouho bledě závidět. Nakonec jsme se doploužili až k lékařské fakultě, kde se už Lukáš cítil schopný převozu, a tak jsme čekali na další N-ko. Čekání jsme si každý krátili po svém, já nápadem, Káťa provedením a Lukáš hlavní rolí. Zdokumentovat se to prostě musí...

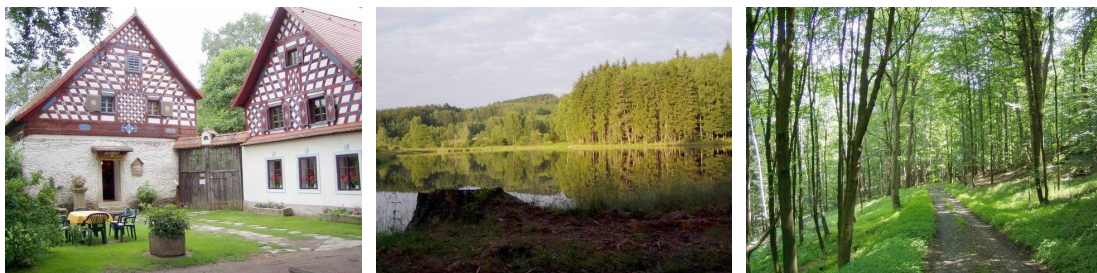

Nastoupili jsme do N-ka a bez zajímavějších zážitků z něj zase vystoupili na konečné na Slovanech. Do Lukášova bytu nám zbývalo jen přejít údolí do Doudlevec. Uvnitř už byla většina výletníků ve stabilizovaných polohách, takže nezbývalo než sfouknout žárovky a nechat si něco hezkého zdát.

Nic hezkého nás ale nečekalo po probuzení, protože Lukáš přes veškerou rozsáhlou instruktáž, který že záchod je jejich, se příliš neobtěžoval a své poselství sděloval umyvadlu, kousek od mého a Haničky pelíšku. A že i po tolika hodinách měl co sdělovat. Jitka si také vytrpěla svoje, když napouštěla kýbl na záchod, příště si určitě s sebou vezme nějakou dlouhohrající knížku. Syky nás pak opustila tak chvatně, že nám tam nechala spacák a že ten její je pořádněj kousek.

A co říci závěrem? Snad nám někdy Zuzka půjčí ten diplom...

Eggy

Český Les

Začátek: Sobota 2.7.2005 8:00

Konec: Pátek 5.7.2005 19:00

Účastníci: Káťa a Lukáš

Nádherná krajina, která má navíc jednu velkou výhodu - vůbec nikdo tam není. Proto jsme vzali kola a na pár dní vyrazili od Chebu podél hranice až do Poběžovic.

Podél čáry

Den první: Cheb – Broumov

Nápad využít několik volných dnů od státnic a přijímaček do začátku letošní vody nějakým výletem nebylo těžké vymyslet. Několik známých nám již dříve doporučovalo vyrazit do Českého Lesa, kde je prý příroda jako na Šumavě, avšak s tou výhodou, že tam prakticky vůbec nikdo není. Rozhodli jsme se tedy prozkoumat celý příhraniční pás od Chebu až kam dojedem – původní plán počítal s dojezdem na hranice se Šumavou, tedy někam k Nýrsku.

Místo jízdy vlakem jsme využili naší rodinnou Fabii, protože rodiče se ve startovní den, sobotu 2. července, vydávali také na výlet směrem do Chebu. Několik kilometrů před tímto městem jsme odbočili vlevo k hranicím a zastavili asi ve třetí obci – Doubravě. Aniž bychom jeli nějak cíleně, podle krásných chalup nám došlo, že jsme přijeli přímo do známého skanzenu, kterého jsme si dříve při plánování trasy všimli na mapách.

Pak již následovala běžná nudná ale nutná činnost – sundávání kol z auta, přidělení brašen, dobalení věcí, dofouknutí kol a další nutnosti. Káťa se těmto nutnostem fikaně vyhnula potulováním se kolem ohrad s koňmi, takže když se konečně stihla vrátit, měla již vše připravené k jízdě... Smůla. Po krátké zastávce v místní skanzenové hospodě a rozloučení s rodiči jsme vyrazili směrem k hranici. Přes bývalou pohraniční rotu v Mýtině a dále většinou po bývalých signálkách podél čáry.

Tyhle silničky mají svá pro i proti. Výhodou je jistě to, že si můžete být jisti tím, že komunisti určitě na žádný kousek hranice nezapomněli a že signálky tedy vedou opravdu podél celé hranice se zlými západními kapitalisty. Zároveň se na nich nešetřilo asfaltem, takže jsou většinou dost kvalitní. Jistou nevýhodou, která se projevuje především v kopcovitých oblastech, je fakt, že se signálky skládají z úseků, na nichž je vzdušná vzdálenost stejná jako vzdálenost, kterou ve skutečnosti urazíte... A mezi těmito dlouhými rovinkami,

navrhovanými jak podle pravítka, se nachází jen další takové rovinky... Na nějaké kopce se samozřejmě nehledí.

Po chvíli se před námi objevila nečekaná překážka, které jsme si dříve na mapě také nějak nevšimli – Dyleň. Kopec, který dříve plnil stejnou vojenskou funkci jako Čerchov – jako nejvyšší bod krajiny široko daleko sloužil k rušení nepřátelského vysílání. Oproti Čerchovu je na něj ale mnohem větší převýšení, což mi bylo vytýkáno celou cestu vzhůru – nejvíce když jsme museli kola tlačit po kamenité cestě...

Nahoře jsme jako odměnu neviděli vůbec nic, ani žádná mapou slibovaná rozhledna se nekonala. Pokračovali jsme opuštěnými lesy dál a dál, až do Broumova jsme potkali jen jeden pár lidí na kolech, pár Rusáků na rybách u lesního rybníka a nepočítané zaniklých (lépe řešeno zničených) osad a vesnic.

Za Broumovem jsme povečeřeli lesní jahody a našli si nadějný rybník na mapě, kde se usadíme. Rybník byl na krásném místě, bohužel byl vypuštěný, zbývalo v něm v nejhlubším místě tak metr vody. Na umytí po čtyřiceti kilometrech to ale stačilo a mohli jsme tak čistí zalézt do stanu a spát.

Den druhý: Broumov – Rozvadov

Po snídani jsme vyrazili dál. U první chalupy jsme doplnili zásoby vody a vydali se podle mapy zkratkou. Když už odbočky opravdu neseděly a směr se snad i obrátil, začali jsme s trochou kritiky pohlížet na onu mapu – je to stovka mapa, ale bohužel obsahuje některé chyby a navíc v ní dokonce chybí cesty, především právě signálky a také některé

objekty. Mám podezření, že čerpala ještě z nějakých starých map, na kterých se tyhle věci vůbec nesměly objevit.

Na jedné křižovatce jsme se dlouho rozhodovali – dle všeho jsme přijeli na signálku (pozná se snadno podle indicií popsaných na začátku), na mapě však nebyla. Vydali jsme se tedy předpokládaným směrem a přijeli k nějaké menší civilizaci, která na mapě také nebyla. Po ještě delším přemýšlení jsme se vydali ještě dál a nakonec jsme narazili na naučnou stezku s cedulí, kde byla mapa padesátka – už jsme věděli kde jsme, jenom ta naše signálka nebyla ani na téhle mapě... No nic, jedeme už s jistotou po cestě, která není, ale o ní s jistotou víme, že ji fakt navrhovali podle pravítka – vede si to rovnou přes vrcholek místního významu.

Přes několik osad (většinou bývalých) jsme dojeli až na zříceninu hradu ???. Zřícena to je tak pečlivě, že po ní už není ani stopy, tak jsme se tam alespoň naobědvali. Dále jsme projížděli již typicky šumavskou krajinou, chvíli jsme přímo koukali Němcům do kuchyní, jak jsme jeli blízko hranice. Jednou se také spojily nepřesnosti mapy s neschopností navigátora a výsledkem byla krátká vyjízdka špatným směrem.

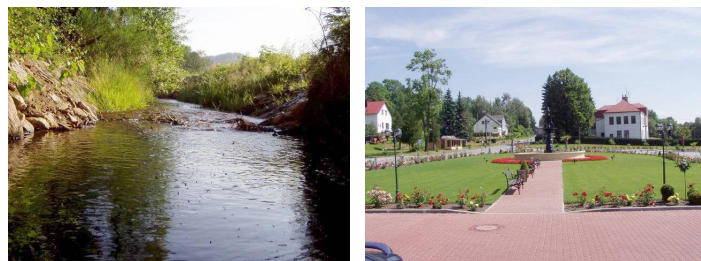
Pár kilometrů před Rozvadovem jsme zamířili k dalšímu nocovacímu rybníku. Ve skutečnosti jsou tam dokonce dva, tak jsme se ubytovali nenápadně přímo na hrázi. Po večeri přišel na kus řeči pan majitel s tím, že je rád že má podnájemníky a že by byl nerad, kdybychom to tam podpálili jako nedávno v Chille. Když jsme slíbili, že to tu ráno nepozná, v klidu odešel:-D. Ulehali jsme s dalšími čtyřiceti kilometry v nohách.

Den třetí: Rozvadov – Poběžovice

Mě se dokonce podařilo vstát ještě v noci (asi v půl osmé), nenápadně a potichu rozepnout spacák a tři zipy na stanu a jít se kochat ranní krásou. Když se pak v brzkém dopoledni vzbudila i Káťa, uvedli jsme vše do původního stavu a vyrazili do blízkého Rozvadova.

Zajímavé je, že i když Rozvadovem dneska projíždí jen minimum aut (vše už jede po dálnici), jeli jsme kolem asi tří Asia Marketů, dvou kasín a nepočítaně trpaslíků (brněly mi prsty, ale překonal jsem svoje loupežné sklony). Teprve pak jsme našli první normální samošku a doplnili zásoby. Na náměstíčku je vidět, že Vietnamci přinášejí do obecní pokladny opravdu mnoho peněz.

Dále mapa slibovala rovinku prakticky bez vrstevnic, na což jsem byl zvědavý. Po překonání dálnice jsme se pak skutečně asi deset kilometrů pohybovali téměř po rovině, lesy střídaly louky a vůbec tam bylo krásně. Pak jsme objížděli snad největší školku na světě, jeli jsme kolem ní možná dva kilometry. Celý tenhle den byly hice, takže jsme uvítali opuštěnou nádrž s perfektně čistou a ledovou vodou.

Podobnou krajinou jsme dojeli až na hraniční přechod Železná a z něj pak přes sedlo do údolí Radbuzy. Zde začíná asi nejkrásnější část cesty, malebným údolím pomalu stoupáme až do vesnice Rybník, kde objevujeme dokonce studentské koleje ZČU – nechápu, jestli tam odtud jezdí každé den do školy, ale prostě tam byly...

Protože v Poběžovicích bydlí Káti táta, kterého je potřeba tak jednou ročně navštívit (:)), byl Rybník důležitým místem pro rozhodnutí, jak dál. Káta tedy volala, zda jsou doma a domluvila se na návštěvu další den přes oběd. Plán je tedy jasný – dnes dojedem někam k Poběžovicím, přespíme, ráno půjdem na návštěvu a odpoledne budem pokračovat chvíli „spodem“ někam k Folmavě – protože oblast kolem Syky chalupy už docela známe, objedeme ji rychle po rovině a dokončíme pak cestu až do Nýrska.

Vyrážíme tedy vzhůru překonat další kopec, přičemž asi třikrát předjíždíme jistého cyklistu. Vždycky se někde zdržíme a on zas drze předjede nás. V nejvyšším bodě silnice, na hřebeni tohoto pásma kopců, jsme ale bohužel byli o chvílku pozdě. Akorát jsem na dálku viděl nahou slečnu, jak si obléká to nejnnutnější, než jsme přijeli blíž, byla už ona i on oblečeni a sklízeli deku do auta... No škoda, byla by to určitě pěkná fotka. Cestou z kopce nás ještě oba v autě předjíždějí a spiklenecky se usmívají... Po dlouhém sjezdu jsme zastavili na kraji lesa a kochali se pohledem na Chodsko s Poběžovicemi uprostřed, když tu nás opět a naposledy drze předjel zmiňovaný cyklista.

Na mapě bylo kousek odtud nakresleno koupaliště, tak jsme sjeli krpál a našli zelenou kvetoucí nádržku. Následovalo tedy zklamání a vyšlápnutí cesty zpátky. Poslední etapa vedla ještě chvíli z kopce směr Poběžovice, těsně před nimi jsme provedli vyhlášený krok stranou a objeli je k místu dalšího stanování – k Černému potoku kousek pod Otovským rybníkem. Po nutné večerní očištění jsme ulehli, vynulovali měřáky s číslem 65 kilometrů a za zvuku začínajícího deště usnuli.

Den čtvrtý: Poběžovice – Plzeň

Celou noc pršelo. Ráno pršelo. Dopoledne pršelo. Stále stejně a nešlo najít ani malé modro na nebi. Původní domluva na jedenáctou na návštěvě padla. Domluvili jsme se, že nejpozději ve tři sbalíme stan a vyrazíme i kdyby pršelo. Já jsem prozkoumal zcela šedou oblohu a předpověděl, že nejdýl v půl třetí přestane pršet, takže to bude v pohodě. Čas jsme trávili hraním karet a dalšími způsoby zábavy a když v půl třetí skutečně přestalo pršet, vydali jsme se na krátkou cestu do Poběžovic.

Vzhledem k předpovědi počasí a k tomu, že byla docela velká zima, jsme se rozhodli, že již bohužel nemá cenu pokračovat další den směrem na Nýrsko, navíc jsme ztratili půl dne čekáním v dešti. Večer po návštěvě jsme tedy naložili kola do vlaku a hurá na Plzeň.

Ve Staňkově jsme zjistili, jak snadno se řeší problémy na drahách. Přestupovali jsme z motoráku o dvou vagonech na další motorák o dvou vagonech. Už z dálky na tom druhém voze bylo něco podezřelého. Zastavil a lidé z něj začali kvapem přestupovat do toho prvního a když jsem já vstoupil dovnitř abych nandal kola, myslel jsem, že se udusím – vagon byl plný kouře linoucího se z topení. Průvodčí a strojvůdce po chvíli otevřeli nějaký zařízení vespod vagonu a začaly z něj šlehat plameny. Dozvěděli jsme se, že to je v pohodě, že to jenom hoří a strojvůdce to zřejmě po mnoha dřívějších zkušenostech v klidu uhasil. Výhodou bylo, že jsme seděli v téměř prázdném vagonu, kde průvodčí rozehnával paniku tím, že to jsme určitě ještě nezažili:-) Před Plzní už dokonce ani nebyl cítit ten smrad...

Tímto netradičním zážitkem (i když na drahách je to možná chleba na krámě) tedy končí tento krátký výlet po Českém lese. Jedná se opravdu o nádhernou a téměř nedotčenou krajinu, což platí skoro o celé oblasti, kudy jsme jeli. Snad jen okolí zmíněné Dyleně je přeci jenom dost poničené lesníčkama, ale možná jsme jen jeli po nějaké frekventované lesnické cestě.

Ideální je to nejen na kolo ale i na pěší výlety – chcete-li jet na Šumavu, kde ale nikdo není, jeďte sem.

Lukáš

Romantické nocování na hrázi

Cestička do údolí Radbuzy

Berounka

Začátek: Pátek 8.7.2005 15:00

Konec: Středa 13.7.2005 18:00

Účastníci: Alice, Burák, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Kačka, Káťa, Lenka Voráčková, Lukáš, Michal, Míra, Péťa W., Syky a Zdeněk

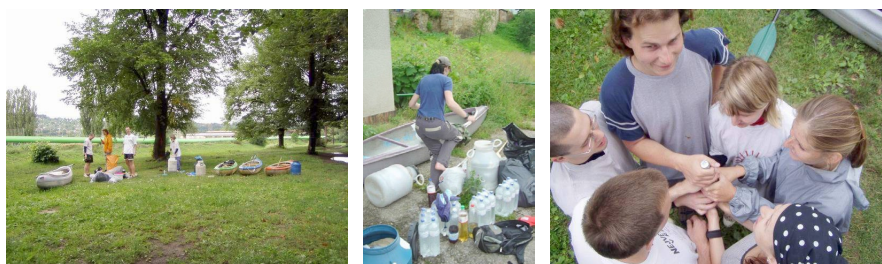
Chtělo by to se začít pomalu domlouvat na vodu, takže se tu každé vyjadřujte, kdy se vám to hodí a pak to dáme nějak dohromady. Kdyžtak ten termín navrhujte i s názvem řeky...

A pak že neteče!

Pátek, Plzeň – Dolany

Odjezd k soutoku Mže a Radbuzy byl sice stanoven na nějakou tu dopolední hodinu, ale bůh deště (krycí jméno Burák) tomu zřejmě chtěl jinak, a tak jsme v teple a suchu svých domovů vyčkávali na vhodnější okamžik, připraveni srdnatě nevystřčit nos až do dalšího dne. Nakonec však k této variantě nedošlo a někdy kolem třetí hodiny odpolední započala akce přesunu lodí k hladině říční.

My, co jsme hodlali počít plavbu na již zmiňovaném soutoku, jsme se tam v poklidu sešli a než Lukáš navozil všechny tři lodě jemu a jeho vozidlu svěřené, vyprázdnili jsme téměř dvě flašky plné lahodného ovoce, abychom byli veselí a jízda měla jiskru. V průběhu vyprazdňování se k nám přidal i Míra, takže když Lukášovo brácha zmizel s Fabií z dohledu, již jsme strkali bárky na Mži a těšili se na několik metrů vzdálený soutok s Radbuzou, který bylo třeba patřičně oslavit. Tím započala velice hezká soutoková tradice, jejíž dodržování jsme velice převelice hlídali u každého potůčku či kanálu přidávajícího svůj příspěvek do toku Berounky. Foona navíc zapíjel žal, neboť jeho háček Petra nevydržela to dešťové napětí a na první den z něj udělala singlistu. Jen pro pořádek doplním, že zbylé kompletní posádky tvořili Lukáš s Kátou a Míra se Syky na vlastních lodích a já s Haničkou na skautském plavidle perfektního stavu.

A jak tak jedem a truchlíme nad umírajícími flaškami u malebně přitékajících čůrků vody tu z levé, tu z pravé strany, v dálce zahlédneme čtyřčlennou flotilu zřejmě obchodních lodí, neboť jejich velký ponor způsobený metráky nákladu byl z dálky jasně patrný i v našem bystrozrakém rozpoložení. Kromě celkem fádni plastové vydry Dava a Pěti, plavidlo Venci a Zdeňka upoutalo svou masivní konstrukcí, dvojčata Zieglerojc kromě sudů, tašek a pytlů převážela ještě čtyřnohé stvoření poloslyšící na jméno Lysinka a Michal s Lenkou si s sebou, kromě bohatého šatníku, ještě pro jistotu vezli 50l pitné vody. Do jejich škuneru se ale všechno pohodlně vešlo.

Jestli jsme do této chvíli projevovali nějakou rychlostní aktivitu, tak ta teď definitivně padla a my se v poklidu doploužili až k Dolanskému mostu. Sjedeme jez a hle, co to nevidíme, červená loď dnem vzhůru, vedle ní Zdeněk a za ní klopýtající Venca s foťákem těsně nad hladinou. Pochytali jsme kolem proplouvající věci a pomohli vítězníkům otočit jejich nepotopitelnou loď, by se zbavila vody. Její dokonalá konstrukce ji však stejně dokázala udržet ve svých útrobách.

V nedalekém kempu jsme rozbili stany a pozorovali Vencu, kterak rozkládá své kompletní mokré věci a s vodováhovým mobilem značky Siemens nešťastně pokulhává od kulíku ke kulíku. To už nás ale hlad s kamarádkou žízni zahnal do plátěného stanu, kde jsme setrvali až do nočních hodin. Po návratu jsme se ještě zastavili u naznačeného ohně z mokrého dřeva a šli spát.

Sobota, Dolany – Liblín

Probudila nás činnost a telefonující Venca, který si vody s náma moc neužil a zlomen na těle i na duchu nás předčasně opouštěl. Takže jsme byli zase lichý, protože Petra už byla na místě a připravena otročit na Foonovo lodi.

Kdybychom se do té doby snad náhodou nevzbudili, jistě by se tak stalo nyní, kdy se ozvala rána jako z děla. Ona to totiž byla skutečně rána z děla, kterým na výčepu na svém škuneru disponovali povedení vyplouvající piráti. Ale co je to za piráty, kteří nejsou schopni dopravit svou loď na vodu svépomocí. Jsou to líní piráti. Je ale třeba říct, že to, co jsme jim pomohli nést, nebylo zas o tolik těžší, než Michalovo plně naložená loď.

Před polednem jsme už měli zabaleno a čekání na sbalení dvojčat a Michala s Lenkou, kteří se byli za rozbřesku projít po místním venkově, si krátili házením vodáckého frisbee (víka od

vodu). Když se nám asi po půl hodině konečně podařilo nahrát 15x bez dotyku země, naložili jsme lodě a vyjeli. Teda vyjeli – nechali se proudem unést o sto metrů níž a tam ve vracáku čekali, až Zieglerky nastěhují vybavení do vydry. Neodbyla ani druhá odpolední a proud již unášel i jejich nákladák.

Hned na prvním jezu jsme se díky nim mohli přesvědčit, že je možné jez sjíždět zřejmě i s rukama v kapsách. Na obídek jsme zastavili u Valentovského mlýna a po doplnění energie přetáhli lodě a vyrazili vstříc dalším zážitkům. Já jsem si vlezl na háčka, takže jsem pak večer měl z té celodenní dřiny červené břicho. A vůbec se to červenáčkama jen hemžilo, inu sluníčko si dávalo pořádně záležet. Jen ty jezy nás vytrhávali z rozvalené idylky, přece jen jsme je nezdolávali s takovou jistotou jako dvojčata, která většinu projížděla bez předchozího skouknutí a nějaké starosti o kameny ať už pod či na samém jezu. Vždyť co se vám může stát, když se pevně chytíte lodi a pro jistotu si na jezu upravíte pod sebou sedačku. Neuvěřitelné kreace jsme měli možnost sledovat celý necelý týden, Pavel Kutný by si asi uplácal čelo.

První nadějí na zakotvení pro nás byla Lukášova chata, přesněji řečeno přilehlé plácky, protože dovnitř by se vešlo jen pár stojících vodáků. Bohužel byl víkend, jak už to tak o sobotách bývá, a tak se to na zmíněném místě hemžilo sousedy. Pokračovali jsme tedy dál až do Liblína, kde na nás kromě hezkého plácku s ohništěm čekal i Burák s Kačkou a mraky.

Nebylo však času na dojemné přivítání, bylo třeba opatřit dříví, dokud to poslední sluneční paprsky dovolovaly. To bohužel v tomto kempu znamená nasednout do lodiček a přejet na protější svah. Tohoto nelehkého úkolu jsme se zhostili s dovedností sobě vlastní a po několika sesuvech pudy i tělesných schránek jsme měli naložené dva plastáky a mohli je převézt na druhý břeh k vyložení.

Když máte dříví, jste jen krůček od ohně, někdy si ale pořádně zaskáčete, než se objeví první plamínky, které v zápětí zhasnou. Naštěstí měl Dave tuhý líh a to už se všem pyromanům leskla očička velkou nadějí. Pokus se vydařil, a tak jsme se mohli kolem vypiplaného zdroje tepla a světla pohodlně posadit, povečeřet a sdělit si zážitky s pracujícím Burákem. Větší dávku zábavy však přinesla až známá a jinak celkem málo viděná

trojka Jindra, Alík, Zdeněk a jejich vybavení. Teprve teď jsme měli možnost nahlédnout do tajemství jejich zavazadel. Když do ohně strčili kotlík a do něj načvachtali špenát a nějaký ten knedlík, nemohli jsme od nich oči odtrhnout. Když pak ještě jako praví kouzelníci vytáhli vejce, oči jsme v klidu nechali, protože už jsme jim stejně nevěřili. Moje bezpracná večere mě potěšila ten večer podruhé.

Míra vybalil kytaru, zahrál na ni, roztrh si prst a od té chvíle na ní hrál Lukáš, protože moje, na španělské dřevo zvláště nešikovné prsty, se zmohly jen na Číňany a to ještě těžko. Začalo poprchávat, což ti statečnější vyřešili pláštěnkama, my ostatní jsme pak už mohli jen ze stanu slyšet další produkci včetně Burákova nezapomenutelného sóla: „Teď krááálovnu jsem jááá,“ které následovalo po otázce: „A co teď?“

Neděle, Liblín – U Potůčku

Ranní ptáče dál doskáče a pravděpodobně zakopne o skauta. Aspoň tak to vypadalo kolem stanů, když jsme se konečně odhodlali vystrčit aspoň hlavy. Halda človíčků v modrých úborech tam trhala nějaký kytičky. Zřejmě jim jejich vedoucí nedávají najíst. Vzhledem k tomu, že kousek od toho místa sídlili nad Střelou naši staří známí (a snad jediní aspoň trochu oblíbení) skauti, nebylo se zas tak čemu divit.

Sešli jsme se na předpolední snídani, při které jsme se rozloučili s Buráky, po ní sbalili stany a protože balení dvojčat opět vypadalo na dlouho (ani nevím, jestli už dovařili snídani nebo si šly někam doplnit plyn, aby jim vystačil na všechny ty gurmánské vývary), spluli jsme do první zatáčky, abychom provedli nečekanou návštěvu u již zmiňovaných oblíbených skautů. Nepozorované přistání se však nepovedlo, takže jsme byli hned Lišákem procleni, až jsme měli obavu, jestli nebudem muset k výčepu znova.

Jinak se nám dostalo nejen vřelého přivítání, ale i čočkové polévky, jejíž přebytné množství svědčilo o tom, že nebyla mezi drobotinou příliš oblíbená, takže jsem se s těma kytičkářema asi moc nesplet. Sotva jsme se nadláblí a povyprávěli Kakimu a spol všechno možné, vyzvali nás na volejbálek. Tam si přišla na své zejména Syky, které místní síť snad poprvé v životě umožnila smečovat. Mezitím Kaki vyhodil další spoustu jídla, kterou už jsme ani my nechtěli.

Po zápase jsme se rozloučili a než jsme stačili naskákat do lodiček, byli jsme opět procleni. Kdyby se tak se stejnou pečlivostí starali i o zvon, který jim prý nedávno ukradli. Kolem právě plující Michalova loď vyhodila kotvu, což se setkalo se všeobecným veselím a opět nás přesvědčila o tom, že na ní nějaký ten gram nehraje roli.

Měli jsme namířeno zhruba do Zvíkovce, ale k našemu zdrcujícímu tempu se přidaly i další faktory, které nám nakonec nedovolily tohoto cíle dosáhnout. Nejprve se kolem nás prohnalo několik vratkých lodí, aby nám vzápětí jedna z nich na celkem klidné vodě ukázala svůj spodek. Jaká smůla, že to byla zrovna loď vlajková a že její původní obyvatel o ni nejevil příliš velký zájem a plaval si neznámo kam. Snažili jsme se jim aspoň pochytat věci včetně pádel a předat je ostatním lodím. Ani to ale nebylo jednoduché. „Mohli byste nám to pádlo dát do lodě, bojím se, že když se nahnú, tak se cvaknem.“ Dalším zdržením se stala průtrž, kterou se nám podařilo přečkat pod přístřeškem jednoho baráku.

Ještě větší nepříjemností se ale stal zvednuvší se vítr v protisměru a následně i další deštík přecházející v menší průtrž. To nás konečně vyburcovalo k větší aktivitě a většina lodí tak nahodila i druhé motory. Po úporném pádlování se nám konečně podařilo dosáhnout posekaného kusu země s velmi slibně vypadajícím kulturním zařízením. Jen tak jsme hodili loď na břeh a utíkali do tepla.

Uvnitř měli jen nápoje, ale venku za rohem číhala provoněná maringotka, která skrývala nejednu pochoutku a taky přívětivého majitele, který nám chvíle vybírání zpestřil ochutnávkou okurek. Já osobně jsem zvolil bramboráčky a když jsem viděl tu zmrzlou bílou čokoládu, co vytáhli z mrazáku, trochu sem znejistěl. Konečný výrobek obsahující podstatně více tepla byl však vynikající a spolu s ostatními chuťkami a počasím nám dal jasnou indicii, že ten den se už dál nepojede.

Když konečně přestalo pršet, rozběhli jsme se postavit stany a rozloučili se se Syky, Pětou a Zdeňkovo mohutnou lodí. Všechny tyto elementy odvez pan Sýkora ve své Felicii, čímž udělal dobrou reklamu tomuto vozítku. Pak jsme se srotili nenápadně kousek od kuchtícího stanu, abychom se při čekání na všechny nenudili a někdy řekl bych v polovině představení vyrazili zpátky pod střechu.

Bavili jsme se při kytáře v prakticky prázdné hospodě, když tu se tam začali nenápadně trousit další hosté, kteří do té chvíle hodovali venku. A v čele starý známý z vlajkové lodi – Járín. No, v čele, zkrátka veškeré jeho výlety si vyžadovali asistence ještě nejméně jedné osoby. Naše hra se mu zřejmě zalíbila, a proto se nějaký čas pokoušel přisednout k vedlejšímu stolu. Pak marných pokusů zanechal a raději vrávoral u dívčí části naší společnosti. Nejvíce si však rozuměl s Lysinkou.

Nějaký jeho kamarád ho nakonec dokázal celkem držet na protější lavici, ale jen do té chvíle, než se dost nekontrolovaně zřítíl pod stůl, hlava nehlava. To už bylo zapotřebí dalšího kolegy a oba se ho pak pokoušeli dopravit ven a přemlouvali ho, že se musí vyčůrat. „Já bych šel, ale dřív,“ zazněla hospodou jeho poslední slova, než byl definitivně dopraven ven, kde později usnul na stole.

Ani my jsme už uvnitř nestrašili dlouho a po nějakém čase se odebrali do vlastních mobilních přístřešků.

Pondělí, U Potůčku – Skryje

Ráno nás na cestu z karimatek povzbuzovala představa čerstvých koblížků, o kterých majitel zařízení večer mluvil, ale nakonec přivezl jen rohlíky, čímž čekatele vysloveně zklamal. Už předešlého dne se od nás odpojili Michal s Lenkou a dojeli až do Zvíkovce na nějaké rande, a tak bylo otázkou, jestli se nám je opět podaří cestou nabrat.

Opět jsme kolem dvanácté byli připraveni k odjezdu, ale naše vývařovna se pořád neměla k balení, takže jsme se rozložili na celtě, rozkolovali flašky a objednali si několik čokoládových bramboráčků. S nabranou energií jsme naskákali do lodiček a vydali se na divoký volej, protože nepříjemný deštík předešlého dne přeci jen o něco zvedl hladinu.

O nějakém lenošení ale brzo nemohla být řeč, protože se opět zvedl protivítr a místy jsme tak museli překonávat protivolej. Plížili jsme se při břehu jako roztahaný smrad a když už jsme byli skoro přismrděný na Zvíkovci, spustil se slejvák jako na zavolanou. 120% výkon všech motorů na zbylých pár metrech nás bleskově uvrhl do tepla a sucha místní hospody. Na jídelním lístku se jim skvěly topinky s česnekem a všichni si je hned začali objednávat jako prdli, takže jsem se málem tím puchem poroučel k zemi. Objednávací systém rozdával jídla podle čísel a brzo tak již baštili i naše dvě nuly, tedy Míra s Foonou.

Z teplíčka hospody jsme sledovali, kterak venku slejvák zvedá hladinu již poměrně dravé Berounky a když přestal, vyrazili jsme dál. Tomu jsem byl dost rád, protože někteří byli schopni rozjet další kolo těch česnekovejch nesmyslů. Došel jsem k lodi a chytl mě pocit, že jsem něco zapomněl. Dlouho jsem nemohl přijít na to, co to je, až někdo povídá: „Tamhleto je Hanička, ne?“ Otočil jsem se a uviděl rozdováděnou houpačku za hospodou. A vše bylo jasné, jako den, který se konečně zbavoval mraků.

Zdolali jsme jez klasickým přenešením a vychutnávali sluneční paprsky. Neuželi jsme snad ani sto metrů a Hanička na levém břehu zahlédla další houpačku uprostřed nějakého dětského hřiště a samozřejmě, že prý se chce zase zhoupnout, a že by jí ty děti nevadily, Když jsem loď otočil, poněkud začala měnit názor, a když se mi tam

navzdory proudíku podařilo přistát, místo vystupování se vehementně odrážela od břehu pádlem, jako by tam snad už ani nechtěla. A to byla jen dvakrát větší než ostatní děti.

Sluníčka jsme si neužívali moc dlouho a brzo začala na souloži panovat trudná atmosféra. Hlavním tématem se stala hustá mračna před náma, směr větru a jeho rychlost. Když jsme to celé probrali kolem a kolem, zjistili jsme, že máme pár minut na urychlené nalezení úkrytu. Ještě jsme to zakřičeli na dvojplavidlo holek a Zdeňka, která bylo výjimečně před náma, což byla zrovna smůla, protože vyhlídnutá chatička byla proti proudu. S prvními kapami jsme zběsile přivazovali lodě u břehu a upalovali pod střechem. Poučen z předchozích nezdarů, vzal jsem s sebou zbytek rumu a citrus, což se za tohoto počasí více než hodilo.

Vítr se otočil a my se museli přesunout na druhou stranu baráku a posléze i do mnohem pohodlnější kůlničky, kde došel citrus a po něm i Zdeňkovo keyrum, takže když jsme se po dešti potáceli ven, byli jsme dosti rozjaření z toho náhle pěkného počasí. Sotva za několika zatáčkami nás chytnul další slejvák, ale to už jsme se ani nesnažili moc schovávat, stačilo že jsme se starali, abychom neprochladli zevnitř. Hanička mi pak tvrdila, že se ani nemohla dostat ke slovu, jak jsem se po poctivém zateplení rozpovídal, čemuž se mi ani nechce věřit. Spíše jsme překlouzali po bahně poslední jez před Skryjemi a tam jsme po přistání u kempu dali velkou koupačku, ze samé radosti z toho deštivého počasí. Nevím, jak kdo, ale já si na to ani nesundal pláštěnku. Zdeněk se nejspíš vykoupal málo, protože si pak ještě u korýtky umýval svou bujnou kštici.

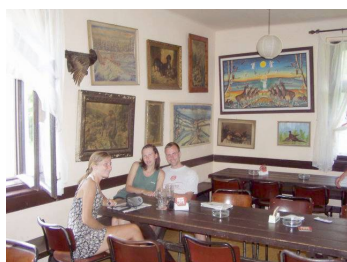
Povečeřeli jsme v postavených stanech a pak se sešli v hospůdce na válečnou poradu. Z důvodu zkrácení poledních prostojů jsme stanovili odjezd na jedenáctou. Jednou si na přízraky zahrát můžem.

Úterý, Skryje – Zbečno

Neskutečné se skutečně stalo skutkem a již lehce před jedenáctou jsme využili Daveova skvělého zlepšováku a lodě, které jsme v obavě před povodní vynesli večer až na úroveň stanů, poslali po svahu k řece. Tedy jen ty plastové, na trávě to přeci jen drhne. Lehce po jedenácté jsme seděli na řece a očekávali věci příští, také to, jestli konečně dojedem Michala s Lenkou.

Deště předchozích dní udělali z Berounky krásně tekoucí řeku, na které byla radost soulodit a díky čemuž jsme se dost rychle a bez námahy dopravili až k Rozvědčikovi, tradičnímu to zastavení. Časnému příjezdu taky pomohlo to, jak dvojčata na jedné straně soulodě ukázala, že taky umí zabrat. Flákající se Hanička na druhé straně byla velkou motivací.

Přemístili jsme se přes louku do hospůdky, kde vládla velice rychlá obsluha, a tak jsme objednaná jídla měli opravdu bleskově. Jen Míra, který si byl, jak je jeho zvykem, nejdřív odskočit, byl spíše přinucen k objednání doporučeného pokrmu. Zdeněk si přinesl vlastní zásoby, nevěda zřejmě o jak kulturní zařízení se jedná, proto jsme mu doporučili venkovní prostory, aby nám ještě kuchař nepřisypal náhodou něco lahodného do jídla.

Zbaštili jsme všechno, u kotlíku i nádobí, neboť bylo z chleba, a po siestě se vrátili k lodím. Tam na nás čekali Michal s Lenkou a Lajna, malé černé koťátko, které vyhrabali kdo ví odkud. To se okamžitě stalo centrem pozornosti mláďátek chtivé části naší výpravy, a tak Michal začal uvažovat o tom, že by půjčování zpoplatnil. Po zbytek cesty panovalo nádherné počasí a protože se nám model s dřívějším výjezdem zalíbil, nahodili jsme, že zítra nás čeká 30km a že tedy bude dobré vyrazit včas.

Přistáli jsme ve Zbečně na nádherné travičce, kde se suprově píchalo a kde Foonovi málem utekla Lajna do nějaké zahrady. Obětavým skokem ji však na poslední chvíli lapil a od té doby dostala kolem krku bílou šňůrku na přivázání. Zatoužili jsme po večerním ohýnku, když už nám k tomu okolnosti konečně poskytli příležitost. Jenže, jak už to tak bývá, potenciální palivo se nacházelo na druhé straně řeky, takže jsme opět nasedli do dvou plastáků a vyrazili na lov. Málem jsem sedl do jednoho s Davem, naštěstí jsme si toho oba všimli a z bezpečnostních důvodů sem přešel k Lukášovi a Dave k Mírovi.

Prvním problémem v neznámé končině bylo, jak vůbec přistát, protože se všude kolem břehu rozprostírala hustá travina, jak bych nazval ty všemožný zelený rostlinky kolikrát s nějakými těmi překvápky na koncích. S Lukášem jsme se rozhodli se prostě rozjet proti břehu, až narazíme na pevninu. Ještě než to drclo, prosvištěla kolem mě květena a já zahučel na háčku do bujného porostu. Mačety nemaje máchal jsem pádlem na všechny strany, až se vytvořil slušný prostor pro přistání i druhé posádky a mohlo se konečně na dříví.

Vydrápali jsme se nad svah, na kterém se dalo čekat, že tudy jezdí vlaky, protože tam byli koleje. A za kolejemi spousta uřezaných stromčeků a křovisek ke spálení jako stvořených, že jsme si ani nemohli vybrat. Tušení se potvrdilo, neboť za chvíli prosvištěla kolem lokálka. Naplnili jsme obě lodě a nadvakrát splnili logickou úlohu o převozu lidí a dřeva z jednoho břehu na druhý.

Když se setmělo, začali jsme se rychle potýkat s rozděláním ohně, aby nedocházelo k nějakým nevhodným příhodám, neboť jsme s Davem a Lukášem všichni použili můj gel po holení a po tmě jsme tak byli hůře odlišitelní. Zadařilo se, ohýnek plápolal, Lukáš hrál na kytaru, my ostatní zpívali a hráli si s Lajnou. Přesto si ji nakonec nikdo nechtěl vzít s sebou na noc do stanu.

Středa, Zbečno – Nižbor – Plzeň

I přes včerejší vyhrožování jsme si stanovili odjezd až na druhou hodinu, protože nám do Nižboru chybělo necelých 10km, jak si i Alík správně zjistila. Když jsme se tedy dohodli na tomto odjezdu, odjela, s již večer dorazivším Robertem, na Křivoklát, aby z okolí Berounky viděla taky něco jiného než hospody, a už se nevrátila.

My ostatní si vychutnávali hezké počasí v tábořišti a jelikož nám nečinnost nedělá dobře, dali jsme na vedlejším plácku volejbal. Teda spíš něco na ten způsob, místo sítě byl provázek, místo klasického míče nafukovací, takže družstvo hrající po větru mělo nemalou výhodu. O přestávce jsme dali se stejným míčem vybíjenou, což bylo ještě daleko zajímavější. Zkuste si někdy házet s tak velkým míčem, často proti větru a ještě trefovat splašené protihráče. I když se to zdálo téměř nemožné, nakonec zbyl opravdu vždy jen jeden nevybitý jedinec.

Kolem druhé, poté co Dave po urputném zápase konečně vykoupal Péťu v řece, jsme nasedli do lodiček a ujížděli pryč, alespoň my s Haničkou jsme měli motivaci, neboť jsme z lenostních a hlavně finančních důvodů nezašli zaplatit. Naše dvě nuly se rozdělily do dvou lodí, protože po odchodu Alice jsme sice byli konečně sudí, ale zase jsme měli jednu loď navíc.

Byl slušnej pařák, takže Kachny se zase jaly scákovávat ostatní posádky a i když jsme se hodně snažili držet se nenápadně zpátky, vodě jsme neunikli, což nepotěšilo zejména Haničku, která tím opět získala vyrážku. Především vlaková část pak poněkud zrychlila, aby jí v Nižboru neujel spoj do Plzně. Na místě čekala Alice s Robertem, kteří do vozu naskládali další lidi. Dave pomohl Pětě na nádraží, takže jsme na šest lodí zbyli jen já, Hanička a Míra. Protože jsme na místě zjistili, že kvůli naložení lodí bude třeba sjet o kousek níž, každý dostal jednu do vleku a ploužili jsme se nad jez. Tam jsme ještě zastihli Michala s Lenkou, kteří se od nás odtrhli už dávno, kterak nakládají svoji tunovou loď.

Během čekání na Sobotáka jsme vymyli loď a převlékli se do suchého. Teda až na Míru, který si suché kraťasy zase rychle sundal a zachránil topící se dítě. Po této naprosto nezajímavé a nepodstatné události jsme zalezli do stínu a snažili se dopít Citrus, což ovšem bylo zcela nad naše síly.

Zanedlouho dorazil Soboták s vlekem, který byl brzo naplněn a mohlo se vyrazit. Měl dost poznámek na váhu Mírovo lodi, asi by se nestačil divit, kdyby si Michal svoji loď neodvezl sám. Po cestě dal k dobru několik zajímavých historek, třeba tu, jak při povodních přejížděli nějakou vlnku a když voda slezla zjistili, že to byl bagr.

Dorazili jsme do Plzně a po troše tápání i ke skautské klubovně, abychom tam zanechali první tři lodě. Velice složitým způsobem se spoustou klíčů a žádným světlem jsem prolezl budovou přes skautský krámy až ke vratům, kterými jsem se po odemčení a mlácení dostal zpátky k lodím. Ani jsme nestačili první loď hodit na háky, když přišli skauti

z vedlejší budovy, a že prý by si lodě půjčili a rovnou si je vzali k sobě do skladu. Takže jsme s lodí zase vycouvali, ale raději je nechali zavolat někomu odpovědnějšímu, zatímco já zavolaal Foonovi, aby mi ten přes Platejze vyřídil, že jim nic půjčovat nemáme. Takže se loď sunula od jejich skladu zpátky do původního, když mi předali telefon přímo s Platejzem, který mi řekl, abychom jim ty lodě teda půjčili. Další přesuny už jsme neřešili, nechali ve skladu jenom Lukášovo loď a inverzně složitým postupem k tomu prvnímu jsme zase všechno zamkli.

Na Slovanské jsem vystoupil na tramvaj a do dalších osudů už nezasáhl. Ale všichni včetně lodí přežili a to je pozitivní.

Eggy

Čerpání sil v Nadrybech

Tanec mezi kapkami deště

Typický obrázek našich vod

Na kolech po Moravě

Začátek: 17. 7. 2005
Konec: 30. 7. 2005
Účastníci: Káťa a Lukáš

Letošním cílem již tradičního cyklo-putování po zemích českých byla tentokrát jižní Morava. Především jsme mířili do Moravského Krasu, dostali jsme se ale i zcela na jih do Lednicko-Valtického areálu a příjemný závěr byl ve vinném sklípku ve Znojmě.

Morava

Právě popíjím vínko dovezené z Moravy a vzpomínám na uplynulých čtrnáct dní, tak bych to mohla taky začít psát...Protože začátky bývají nejhorší a tenhle článek bude asi docela dlouhý, začnu takhle, speciálně pro vás:

Poznatky z naší cesty:

- v jeskyni je tma
- je tam taky zima
- krápníky rostou pomalu
- kachny v noci spí
- a jižní svahy nejsou vůbec rovinky

Pro techniky:

- ujeli jsme 600 km
- Průměrnou rychlostí 15,5 km/h
- což nám trvalo téměř 39 hodin v sedle
- občas v 37 °C

Kohož by pak tyto objevy zajímaly více, nechť čte dále a dozví se spoustu dalších podrobností o našem moravském putování.

Den první – Náměšť nad Oslavou, Tišnov

Všechno to začalo pekelně brzo, a to v 5.0 a něco, kdy odjížděl vlak z hlavního nádraží v Plzni. Ještě za tmy jsme se dopravili na místo určení a pokoušeli se udržet při životě sledováním krajiny, což nás ovšem kupodivu brzy uspalo. Ač jsme spali poměrně dlouho, stejně to na dalekou trasu nestačilo, takže zbytek času jsme si krátili prším, přičemž se vyskytla první z mnoha vzpomínek na Buráka. V půl jedné jsme konečně vylezli do úmorného vedra na nádraží v Náměšti nad Oslavou, kde mi Lukáš zanechal paštiku na mapě, a když už tedy byla mapa na světle božím, byla uspořádána porada, kudy vlastně dál. Neboť turistické známky zůstaly i letos předmětem Lukášova sběru, a taky protože turistické známky dneska mají v každé pr...i, naše první šlapací kroky vedly jak jinak než do kopce – na zámek. Ještě než jsme tak mohli učinit, stál nám v cestě most přes řeku (nevím, kdo by ji tam hledal, ale byla to Oslava...), z kterého byl celkem pěkný rozhled, tudíž se stal jedním z prvních námětů našeho focení.

Zběžně si prohlížíme nádvoří zámku a Lukáš si zakupuje svoji první známku. To ještě netuší, že jich bude kupovat dalších 39... Další zastávkou se stává Velká Bíteš, na jejímž náměstí se občerstvují zmrzlinou, Lukáš to ještě vylepšuje kombinací s pivem. Po občerstvení pokračujeme stále severo-východem, směrem na Tišnov a jakožto správné kachny neodoláme první možnosti koupání.

V Tišnově jsme navštěvujeme dosud „funkční“ klášter Porta Coeli, jak jinak než kvůli známce. Vezmeme za obrovská vstupní vrata a ta se před námi bez odporu otevírají, tudíž nahlížíme dovnitř, což nám po krátké chvilce zatrhne průvodkyně s tím, zda-li máme zakoupenou vstupenku. Lukáš tedy potají fotí alespoň jednu fotečku a rychle pryč.

Lístky jsme si samozřejmě nezakoupili a raději pokračovali dál a začínali se pomalu porozhlížet po místě, kde hlavu složit. Nemilou zkušeností z letošního výletu bylo po celou dobu obtížné hledání spacích míst, což jsme zjistili hned první den. Naše mapa taky není z nejlepších, takže rybník na mapě sice nakreslený je, ale ve skutečnosti tam trochu chyběl a podobně. Další nevýhodou oproti například Českému lesu je fakt, že je tady strašně moc lidí, tudíž ubytování za vesnicí není ideální, pokud nechceme být viděni. No zpět k našim problémům. První rybník je soukromý a plný rybářů, což z mapy nevyčteme. V druhém se nedalo koupat, což je fakt, který by mnohým z vás jistě nevadil (ale po celém dni na kole se snad chce umýt každý...) a třetí není rybník, ale vesnické koupaliště, ke kterému neustále někdo chodí. Znaveni a zdrceni se tady alespoň koupeme a večeríme. Poté postupně provádíme průzkumy do okolí a skutečně narážíme na rybník ovšem opět plný rybářů. Ty potvory vám prostě vlezou všude.

Stan nakonec stavíme pod hrází na poli, pod osamocenými stromy. Při stavbě stanu se Lukáš několikrát zastaví a tvrdí, že slyší nějaké divné zvuky, já však neslyším nic. Tak pochodujeme okolo stanu a kol a dohadujeme se, odkud ono divné bzucení může pocházet. Dráty vysokého napětí vylučujeme, takže zbývají rojící se vosy, kterým jsme z jejich zemního úkrytu sebrali seno na vystlání důlků pod stanem. Netvářili se sice moc přátelsky, ale za chvíli se uklidnily, takže stan zůstal už díky bohu na svém místě. Ještě dokud je alespoň trochu vidět zápasíme ve stanu ve scrabble. To byste nevěřili, co s sebou Lukáš všechno táhnul – zřejmě v panické hrůze, že se spolu dalších čtrnáct dnů ve stanu budeme děsně nudit...

Den druhý – Lysice, Boskovice

Časně zrána – okolo jedenácté – balíme svých pět švestek i se stanem a míříme si to na zámek do Lysic, který má pochopitelně v pondělí zavřeno, což nám ani moc nevadí. Ze zámku vidíme to samé, jako kdyby otevřen byl – totiž nádvoří. Vše řádně dokumentujeme

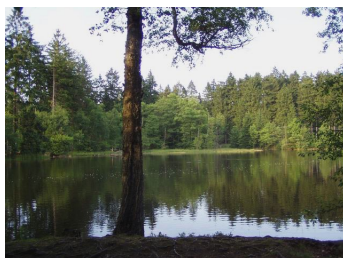
a já vyžebrała od Lukáše náš poslední chleba, abych se mohla kamarádit s kachničkama v zámeckém příkopu. Ty chudinky tu nemají vůbec lehký život. Drzé labutě je nenechají chvílku na pokoji, takže jejich velmi fikanou zbraní se v malém prostoru stává potápění a po chvíli se vždy vyloupnou zpátky nad hladinu o pár metrů dál od zuřících labutí.

Na cestě do Boskovic nás potkala řada objížďek kvůli rekonstrukcím silnic a dokonce i v samotném městě musíme několikrát ignorovat zákazy vjezdu a objížďky. Obkroužili jsme si náměstí ze všech stran, než se nám konečně podařilo ho objevit. Doplnili jsme si zásoby turistických známek a jídla a v úporném vedru se vydali hledat koupaliště. Paní u vstupu se ovšem netvářily moc přátelsky a navíc nám nekompromisně zatrhly vzít si do areálu venkovního koupaliště kola s brašnami, načež Lukáš poděkoval a zavelel na ústup, čímž mi vysloveně potěšil! Nakonec jsme se k ježibabám střežícím vstup přeci jen vrátili a přečkali u vody největší hic.

Vykoupání a odpočati jsme vyrazili po silnici do kopců. Po silnici ale jen na krátkou chvíli a raději jsme to vzali delší, zato horší cestou po turistické značce. Docela jsme se zapotili, ale odměnou nám byly krásné výhledy. Ten nejzajímavější se nám naskytl na posledním kopci, kde jsme pozorovali traktůrek, jak požírá seno a pak z něj vypadne takovej ten bobek, co se válí všude po loukách:-).

Venkovní hospůdce u kempu na Suchém rybníku se nedalo odolat a tak chvíli posedíme. Napadl mi skvělý nápad objednat si vinný střik, který si ovšem běžně nedávám, takže na dotaz servírky jak ho chci, jsem to nechala na ní. Donesla mi půllitr se dvěma vínami a zbytek vody. (Každý technik si jistě hravě spočítá, že té vody tam moc nebylo.) Na sluníčku do mě spadnul jako nic, ovšem následky byly humorné. Kolo se pojednou zdálo krapet nestabilní, ale naštěstí jsme popojeli jen k rybníku a v kempu se alespoň vykoupali a zablblí si na klouzačkách.

Čas pokročil, takže jsme se opět snažili vyhlídnout si místo k přenocování. Rybníček v lese se ukázal jako nevyhovující, proto jsme popojeli ještě kousek dál a zapíchlí to v lese bez rybníčku. Protože jsem vám ještě neřekla, že Lukáš byl po celou dobu výletu opravdu VELKÝ s..č, zbylo stavění stanu na mně.

Den třetí – Westernové městečko

Už v noci nás vzbudil divný zvuk, který se nám později podařil identifikovat – taková bouřka v lese...hmm...to se to spí. Lukáš se kdo ví proč strachoval padajících stromů a místo oveček neustále počítal vzdálenost bouřky od stanu, zatímco já se o ní dozvěděla až ráno. V době, kdy pípal budík, stále ještě pršelo, takže ze snahy o brzký odjezd trochu sešlo. Pršelo dost dlouho, tudíž jsme mohli vyrazit až kolem půl druhé (zaplať pánbůh za ty karty). Vracíme se stejnou cestou jako včera večer, takže zpátky v Boskovicích jsme coby dup. Opět probíhá dokupování potravin a zbylých turistických známek. Cestu zpět podstupujeme kvůli Westernovému městečku kousek za Boskovicemi, které mělo včera také zavřeno. Musíme pořádně šlápnout do pedálů, protože se opět žene bouřka. Lukáš navrhuje schovat se u krematoria, ale nakonec raději dojíždíme až do městečka a děší přecháváme až tam. Díky nepříznivému počasí se to tady lidmi moc nehemží. Vstup do areálu je zdarma, čímž si ovšem nejsme úplně tak jisti, takže stylovému baráčku s názvem CITY BANK se raději vyhýbáme. Jinak okukujeme veškeré atrakce, jako rýžování zlata, hod a střelba prakticky čímkoli, koňský program a venčení koz. Nejlepší atrakcí se pro mě ovšem stává krásné malé koťátko, s kterým si hodnou dobu hraju. Po chvíli se přiblíží paní s malou holčičkou. Dítě se pochopitelně začne nadšeně vrhat na kotě, ovšem hned dostane sprdána, že snad ještě nevidělo kočku, nebo co, takže po mně jenom vrhne vyčítavý pohled a já si můžu hrát dál:-).

Za zmínku stojí taky jeden z místních saloonů, ve kterém jsme byli přepadeni kovbojem a pes s kočkou mi sežrali polívku. Po nabažení veškerého zvířectva ještě naposledy projíždíme Boskovicemi a stoupáme opět do stejného kopce, jako včera večer. Přespat ale hodláme jinde – blíž k Moravskému krasu, abychom to ráno neměli daleko. V CHKO se nám přeci jen přenocovat nechtělo... Jinými slovy – jedeme na Žďár, pak u kravína doprava a přes kopec. Za kopcem se nachází takový koupaliště-rybník. U něj se už ovšem

nachází taky jeden stan. Po chvilce váhání u vody stan přeci jen kousek opodál stavíme. Když už tu může stát jeden stan, proč ne druhý...

Jenže po večerní koupeli a po večěři, začíná být krapet rušno. Okolní omladina se tu začíná sjíždět na všemožných motorových vozidlech a vůbec o sobě dává hlasitě vědět. Za chvíli stojí vedle původního stanu ještě další, pak přibývá ohýnek a vůbec je veselo. Myšlenku o družení nakonec společně zavrhuje, navíc tam nemají ani kytaru – žabaři... Chvilí se dokonce pokouší o zpěv, ale to jim ku našemu štěstí dlouho nevydrží, takže se dá i usnout.

Den čtvrtý – Moravský kras a první jeskyně

Konečně se nám taky daří vyrazit celkem včas a to i s ranní koupelí. Před samotnými jeskyněmi ještě sbíráme známky v okolí – jednu na rozhledně Podvrší ve Veselicích, na kterou se nám zpočátku ani nechtělo. Ovšem při zjištění, že to na ni není ani moc do kopce, rozhodnutí přehodnotíme, vystoupáme skoro 200 schodů a kocháme se panoramaty. Panoramata ovšem znamenají přendat kartu ve foťáku, přičemž se ve dvou stech schodech nad zemí na děrované podlaze trochu klepou ruce. Ale povedlo se, takže se teď můžete kochat i vy:-).

První jeskyně, ke kterým jsme zavítali, nesou název Sloupsko-šošůvské. Poprvé se tady taky setkáváme s propadáním. To si tak vodička teče a teče...a za chvíli vede dál jen suché koryto. Při čekání na prohlídku jeskyní máme tedy co zkoumat.

Ze dvou okruhů jeskyněmi si vybíráme pochopitelně ten delší, takže v osmi stupních Celsia v kraťasech strávíme téměř dvě hodiny. U vstupu – zkušeně v prvním dómu – nás vítá mladá průvodkyně a začíná nás zahrnovat spoustou zajímavých informací.

Jako například, že je zde 8 °C, téměř 100% vlhkost a jezdí sem na pobyt děti s dýchacími problémy. V průběhu prohlídky pak ještě slyšíme, že se nacházíme např. v dómu Zkázky, který vděčí za svůj název sesuvu části stropu, který pod sebou pohřbil veškerou krápníkovou výzdobu a jediná, která se dochovala je velice krásná, ale veřejnost k ní nesmí:-). Někdy se slečna zastaví a upozorňuje nás na komíny, které mají X metrů, v polovině se lomí, takže je nevidíme celá a žádný z nich nedosahuje zemského povrchu, protože nad námi je zrovna osmdesát metrů devonského vápence, jehož stáří se odhaduje na 300–350 milionů let. V další části jeskyně jsme upozorněni na „galerii“. Galerie prý proto, že si zde můžeme prohlédnout všechny druhy krápníků, a to rostoucí shora dolů = stalagity, rostoucí zdola nahoru = stalagmity a když se tyto krápníky spojí, vznikají stalagnáty. Dále nám jsou představeny malé krápníčky u stropu, které jsou uvnitř duté a voda jimi kape. Proto jim říkají brčka. Když se brčko ucpe, pak vznikají vosí hnízda a jsou to nejrychleji rostoucí krápníky. Jen tak pro představu jeden milimetr krychlový (což je zhruba velikost špendlíkové hlavičky) roste 10–15 let. Jinak celou cestu zkouší naši představivost a fantazii, když jmenuje, co že je v krápnících prazvláštních tvarů vidět. Taky jsme si určitě vyslechli nějakou pověst, nebo jsme měli někam vhodit minci, ať se nám něco splní, ale to už si nepamatuju. Ven se dostáváme jeskyní Kůlnou, kterážto je proslavená nálezy pozůstatků jeskynního lva, medvěda a taky člověka. Ale dost srandy. Jeskyně jsou to skutečně krásné a dle mého soudu nejlepší, co jsme tady v okolí navštívili. Možná je to tím, že byly první, možná tím, že nám k tomu pustili Vangelise (chlubili se akustikou).

Celí zmrzli se konečně dostáváme na denní světlo, takže můžeme plánovat kudy dál. Nakonec vyhrál Holštejn, na mapě zakreslený jako hrad, ovšem i zřícenina je pro realitu nadnesený název. Zato tady mají alespoň další propadání. Tentokrát potok mizí ve skále. Pod bývalým hradem, který stál na skále, objevujeme velikou jeskyni Hladomornu. Je bez krápníkové výzdoby, bez turistů a s našema dvěma doblíkávajícíma baterkama taky bez světla.

V hospodě ve vesnici si kupujeme turistické známky a pak jedeme širokým údolím (ve kterém by každý předpokládal potok nebo řeku) přes Ostrov u Macochy a kolem jeskyně Balcarky. Ta už ovšem zavírá, takže ji odkládáme na zítra. Nedaleko hranice CHKO si na mapě vyhlídíme kemp v Jedovnici. Už ten název nás měl odradit, ale my se nedali. Pohráváme si totiž s myšlenkou se v nějakém kempu poblíž krasu ubytovat na více dní a k jeskyním vyjít jen s nejnutnějším vybavením a ne s celými brašnami... Pohled na kemp a následně i na cenu ubytování nás ovšem od původního plánu odradí. Je tu doslova hlava na hlavě, stan na stanu a karavan na karavanu. A aby toho nebylo málo, tak za plotem se usídlila pouť s kolotočema. Nezbyvá nám (mi) tedy nic jiného, než si trochu zahrát na Buráky. Totiž alespoň se v kempu (na rozdíl od Lukáše) osprchují a můžeme pokračovat dál. Stan v nouzi nakonec postavíme opět v lese, za neustálého bzučení komárů, v mechu a jehličí, těsně mezi dvěma pařezy.

Den pátý – Balcarka, Kateřinská jeskyně

Protože nám ráno skrz stromy nesvítlí sluníčko do stanu (stejně bylo zataženo:-)), nevzbudí nás nepříjemné vedro a docela si tak přispáváme. Pak ale míříme rovnou ke včera zavřené jeskyni Balcarce. Když tak uvnitř poslouchám o chladu, vlhkosti, dómu Zkázky, komínech, které nedosahují zemského povrchu, protože je nad námi devonský vápenec, o jeho stáří, o galerii se třemi druhy krápníků, o pověře se splněným přáním, o brčkách a špendlíkové hlavičce, něco mi to připomíná...

Na mapě se nám zalíbí cesta vedoucí Suchým žlebem a navíc vede k další jeskyni – Kateřinské, takže o další trase je rozhodnuto. Na cestu nesmí auta a z obou stran je

sevěřená mezi vysokými kopci se spoustou malých jeskyněk. Heslem dne bylo po ránu: jéé, koukej ta jeskyně, k večeru pak: hele zase ňáká díra.

I do Kateřinské jeskyně se platí vstup a prohlídka je s průvodcem. Když tak uvnitř poslouchám o chladu, vlhkosti, dómu Zkázy, komínech, které nedosahují zemského povrchu, protože je nad námi devonský vápenec, o jeho stáří, o galerii se třemi druhy krápníků, o pověře se splněným přáním, o brčkách a špendlíkové hlavičce, docela se nudím. Navíc tu ale potkáváme krásnou čarodějnici, bambusový lesík a berlu mrazilku. Od jeskyně to je do Skalního Mlýna jen co by kamenem několikrát dohodil. Děláme si tady přestávku na jídlo, nákup doslova hromady turistických známek a taky pohledů, které rozesíláme po příbuzenstvu.

Opět začíná vyvstávat dotěrná myšlenka: kam s ním? Tedy se stanem. Zkoušíme dát šanci ještě druhému kempu, který vypadá víc zastrčeně. Aby těch žlebů nebylo pro dnešek málo, vydáváme se vzhůru Moravským krasem ke kempu Pustým žlebem. Žleb je to podobný tomu, co jsme jím jeli ráno, akorát už tak nesledujeme každou důru a puklinu ve skále. Lukáš mi vysvětluje plán jeho cesty, na níž se opět výborně pasuje: je to horší, zato delší cesta. A navíc ještě do kopce. Vysvětlením mi bylo, že jsme tudy ještě nejeli, takže jsme šlapali na nejlehčí převody vzhůru přes obec Šošůvka. Stejně nevím jak to tam vypadalo, protože jsem měla rudo před očima a ještě mi do nich tekl pot...

Kemp nacházíme snadno, zas tak zastrčený není. O tom svědčí i místní klientela, se kterou bychom se česky těžko domluvili. Z pohledu na ceník se nám opět udělá krapet nevolno. Vyjde tu levněji pronajmout si chatku, než stavět stan a to levněji neznamená levně. Za celou cestu se nám snad ani jednou nestalo, abychom si vyhlídli místo na spaní a hned na něm zůstali. Takže i tentokrát končíme o pár kilometrů dál od krasu, za vesnicí Rozstání. Pečlivě si kolem rybníka vybíráme místo na spaní a není to opět vůbec jednoduché. Tentokrát se rozhodne páchat hygienu Lukáš, ovšem mě do toho bahna nedostane. Vyplaší při tom hejno snad sta kachen a ty mu za to dost hlasitě nadávají. Z toho plyne: kachny se bojí Kachny:-). I když náš stan stojí na celkem krytém místěčku, noční větry způsobují, že igelit přehozený přes stan neustále šustí a pleská, takže se moc nevyspíme. K ránu se k hluku připojují ještě kohouti a kachny a je po spánku definitivně.

Den šestý – pěší výlet

Ráno jsme pěkně nevyspalí a navíc nemáme co k snídani. Děsná kombinace. Snídáme alespoň pár sušenek a vidina krámu v blízké vesnici nás pohání. Dokoupíme chybějící potraviny a část lačně sníme rovnou před krámem, tudíž jdeme znovu dokoupit.

Dnes je první den, kdy musíme sáhnout po pláštěnkách. Ale když přijíždíme znovu ke Kateřinské jeskyni, leží už zase schované v brašnách. Na parkovišti u jeskyně si sbalíme malý batůžek s nutnými věcmi a důvěřivě zde necháváme stát kola po celý den. Chceme si totiž prohlédnout i části krasu, ve kterých pro kola nemají zrovna ideální trasy. Začínáme, jak jinak než vzhůru, výstupem po naučné stezce. Cestička nás okruhem vede nad oběma žleby, kterými jsme projížděli a později i k hornímu můstku na Macošě. Tam si v informačním středisku prosírávě na Lukášův popud rezervujeme lístky do Punkevních jeskyní. Také provedeme nezbytné zahřátí a posilnění v bufetu a pak už hurá k té pověstné důře. Oba uděláme radost rodince, která na můstku již stojí. Oba totiž při pohledu dolů svorně uděláme jéé. Ani ne tak úžasem nad tou krásou, ale vyhlídková plošina je jaksi vysunuta nad propast, takže jdete, jdete a najednou máte pod sebou téměř 140 metrů ničeho. Rodinka odešla, ale i my se pak dočkali dalších udivených turistů. Chvilí se kocháme a protože máme spoustu času, jdeme pohled ještě vyzkoušet z můstku nižšího. Pohled od nižší vyhlídky je ještě lepší a už se těšíme, až budeme na dně.

Cestou k Punkevním jeskyním nemusíme vůbec pospíchat, protože rezervované lístky máme až na 16.30, takže si ještě vyslápneme k hradu (podle mapy) Blansek, což je ovšem jen další zřícenina, takže zase rychle klesáme zpátky na asfaltku ve žlebu a míříme k jeskyním, kde zabijeme zbytek času.

Konečně nadešel čas vstupu do posledních útrob tady v krasu. Když jsem tak uvnitř poslouchám o chladu, vlhkosti, dómu Zkázy, komínech, které nedosahují zemského povrchu, protože je nad námi devonský vápenec, o jeho stáří, o galerii se třemi druhy krápníků, o pověře se splněným přáním, o brčkách a špendlíkové hlavičce, musíme se smát a občas si „notovat“ spolu se slečnou průvodkyní.

Průvodkyně nás bere celkem hákem. Neustále se někam pospíchá a ani na dně Macochy nám není dopřáno moc času na kochání a fotografování. Tradičně tedy chodíme

poslední, což je nám osudné při nasedání do lodiček. Místo na háčku zabírají Rusáci, ale my zase dobře slyšíme vtipného převozníka. Asi to maj v popisu práce jako převozníci v Hřensku:-). Ani s novým průvodcem se ale na tempu nic nemění. Dobíháme do Masarykova domu u už nás žene zase zpátky. Než nás vysadil, projevil radost nad tím, že jsme plavbu po Punkvě přežili a popřál nám hezké Vánoce.

No, tak to bychom měli. Teď už zbývá jen dojít zpátky ke kolům a doufat, že je najdeme ve stejném stavu. Po krátké kontrole zjišťujeme, že je vše v pořádku a můžeme jet směr Blansko a někde poblíž se ubytovat. Před Blanskem se domlouváme o následující cestě. S vodou se pro dnešek loučíme, nedá se nic dělat. Najednou Lukáš začíná z naší cesty oproti původnímu plánu odbočovat. Když se tomu podívím, je mi odseknuo: „Se koukni před sebe na ty kopce, ne?“ A v dobré víře objíždíme přes KOPEC údolí potůčku, při němž jsme mohli v poklidu jet. Tudíž začínáme šlapat do takového úplně malinkatého kopečku místního významu a vyjedeme nad obcí, poblíž které jsme se chtěli původně ubytovat – Olomučany. V úporné snaze najít tady místo na přespání, abychom nemuseli sjíždět zase dolů k plánovanému místu, slézám z kola a prozkoumávám místa, která by mě jindy ani nenapadla. Mám neskutečnou kliku a plácek pro stan se přeci jen objevil. Má ji taky Lukáš, protože pokud bychom měli kopec zase sjíždět, jel by jako nebožtík.

Při stavění stanu dáváme přednost čmelákům a stan krapet poodsunujeme, zuby vyčistíme Matonkou a jdeme spát.

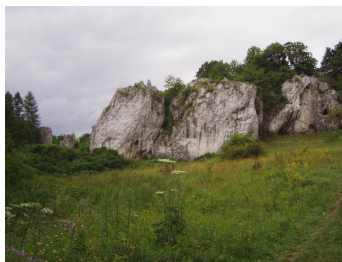
Den sedmý – Rudice, Rakovecké údolí

Konečně se nám taky jednou daří vyhrabat se vcelku rychle a v půl jedenácté už máme sbaleno a vracíme se z kopce zpět do Blanska. Vybereme si jeden z deseti supermarketů v okolí a napakujeme si brašny zásobami na víkend. Lukáš si ještě přihodí v infocentru turistickou placku a můžeme tohle nepěkné město, které slaví sto let od založení, opustit. Chvilku musíme jet po hlavní silnici, ale pak naštěstí odbočujeme k potoku, proti jehož proudu pomalu stoupáme několik kilometrů. První zastávku si dopřáváme až u bývalé Františtiny huti a taky naproti v krásné stylové hospůdce. Další zastávku si zaslouží Býčí skála s jeskyní. Okolo se to speleology jen hemží, tak zkusíme otevřít dveře bránící vstupu do jeskyně. Ze vnitř se jen od jeskyňáře ozve, že je zavřeno a nemá klíče, takže máme

smůlu. Těžko říct, kdo vlastně tu smůlu měl... Venku se ještě chvíli bavíme pohledem na dva horolezce, kteří si neustále sdělují nějaké problémy. Zkušeně se shodneme, že bychom tam vylezli levou zadní i bez lana, ale raději to nezkoušíme:-).

Naše další kroky směřují k Rudicím, lépe řečeno k Rudickému propadání. Cestou ještě omrkneme Santiniho kostel ve Křtinách. V lese u zmiňovaného propadání necháváme zamčená kola a prozkoumáváme okolí pěšky. Potok se tady propadá do skály a kolem se šíří mlha – docela pěkná podívaná.

Protože bychom rádi viděli větrný mlýn, vydáváme se přímo do Rudic, kde nás zastihne déšť. Připraveným z nás to ani moc nevadí, zato já v tričku klepu kosu... Když už jsme tady, dotáhnu Lukáše do prvního a posledního muzea naší cesty, které je schované přímo ve větrném mlýnu a vstupné činí celých 6 Kč, tudíž si ho dovolím pozvat. Po dešti se nasedáme opět na kola a projíždíme kolem nám již známého kempu v Jedovnici. S vidinou zítřejšího aquaparku ve Vyškově, se ani nezdržujeme sprchou a jen se pořádně nadlábneme výborných langošů.

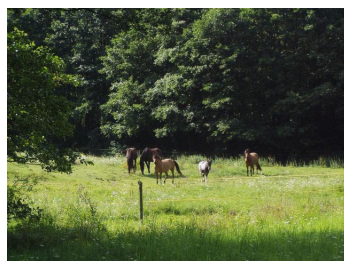
Protože se konečně umoudřilo počasí a kilometry příjemně ubíhají, rozhodneme se ještě projet přírodním parkem Rakoveckého potoka a za ním si najít místo ke spánku. Problém nastává na červené turistické značce, která vede v podstatě korytem potoka... Že nemáme důvěřovat žlutým trasám již víme, ale červenou jsme vyloženě zklamáni. Po chvíli už se nedá jet, takže se brodíme bahnem mezi kořeny, kameny a kopřivami, které jsou často vyšší než já. Vrátit zpátky se nehodláme a občas hledáme alternativní řešení po louce či lese, což ovšem nikdy nevydrží dlouho a my se opět vracíme do bahniště. Konečně si potok našel své správné koryto a my se můžeme dokonce i kochat okolní krajinou, kde není problém o skauta zakopnout, ale po zkušenosti z Berounky se jim raději vyhýbáme.

Těsně na hranici přírodního parku rušíme své předsevzetí dojet až za toto území a díky blížícím se temným mrakům raději stavíme hned. Ani tady nemáme v noci klidu. Doléhá k nám hluk od nedalekých chat i ze silnice a navíc v ohradě dovádí kuň, který se se mnou vůbec nekamarádí.

Den osmý – Vyškov, farma Bolka Polívky

Ráno mě oproti předešlým dnům cosi táhne ze stanu. Rozepnu tropiko a v tu chvíli přestávám litovat opuštění vyhřátého spacáku. Do rána totiž v ohradě přibylo k jednomu koni ještě celé stádo a teď se pase přímo před stanem. Neváhám, беру foťák a opouštím šípkovou Růženku. Bližší kontakt se mi ale bohužel navázat nedaří.

Do Vyškova to už máme celkem kousek. Mile nás překvapí pěkné náměstí a dobrá zmrzlina, ale raději jedeme hledat vytoužený aquapark. Dvě hodiny řádíme ve vodě, jak se na slušně vychované kachny sluší, ale hlavně – hlavně se konečně umyjeme. V bazénu nám tradičně slušně vytráví, takže ještě obědváme v parku na lavičce. Pocit čistoty nám v dnešním vedru dlouho nevydrží. Při objíždění přílehlých turistických známek se slušně potíme a už v první vesničce si zahráváme s myšlenkou znovu se osvěžit na místním přírodním koupališti. Plány jsou ovšem veliké, takže raději pokračujeme k farmě Bolka Polívky, kam se ženu hlavně s vidinou koní přítulnějších než těch ráno. To se mi nakonec plní, takže Lukáš může strávit příjemnou půl hodinku v hospodě, zatímco já se dělím o své obrovské jablko.

Čas pokročil a my máme před sebou ještě pěkný kus cesty, pokud chceme postavit stan tak, aby o nás pokud možno nikdo moc nevěděl, což je v místních rovinkách a polích dost obtížný úkol. Jedinou nadějí se staly rybníky, u nichž se daly předpokládat alespoň nějaké stromy. Šlapeme tedy po staré silnici vedle dálnice ku Šlapanicím:-), kde máme vyhlídnutý rybníček. Lukáš na výjezdu z jedné vesničky poněkud vyměkne (což se mu ovšem předtím nikdy nestalo!) a bohužel i po rychlém zásahu mu duše dlouho tvrdá nevydrží... Má ji holt nejen černou, ale i ušlou. Poslední dnešní kilometry tedy zdolává systémem napumpovat a pak makat jako blázen alespoň dva kilometry.

Cestou se mi daří krmit srnečky v ohradě, což ovšem na fotce nevidíte, protože se vyskytujeme blízko u Brna a lítají přes nás letadla, což zase okouzluje Lukáše. První z rybníků, ke kterému přijíždíme, nás překvapuje svou civilizovaností a množstvím stanů kolem. Snažíme se z Rusky u baru vypáčit cenu za nocleh, což se nám ovšem nedaří, takže jedem ještě okouknout okolí. Později jsme zjistili, že jde v podstatě o rybářský ráj, nikoli o kemp. I u dalšího rybníka se to rybáři jen hemží. Proto ho raději objíždíme z druhé strany podél výkopů kanalizace a rovnou si na břehu mezi dvěma cedulema o zákazu rybaření stavíme stan. S naším utajením se loučíme a nezbývá než doufat, že dělníci nepřijedou ráno moc brzo makat. Rybník neslouží jen pro rybáře, ale především pro kachny, které mají na hladině své domečky a hlasitě si povídají. Naštěstí jim v noci dochází slova a za brzkých ranních hodin nás pro změnu budí rybáři, kteří se usidlují hned vedle našeho stanu – hned pod cedulkou o zákazu rybaření.

Den devátý – Mohyla míru, Klobouky u Brna

Ráno prohodíme pár slov s rybáři, kteří se hodí spíš na diskotéku nebo do hospody a ne k rybníku, mezitím Lukáš pracuje na nápravě své duše. Přes vesničku Prace (blběj název) dojedeme až k mohyle míru – památce bitvy u Slavkova, což je na dlouhou dobu poslední kopec na naší trase.

Po úplných rovinkách vcelku rychle přijíždíme do Těšan ke starému kovárství, ovšem prohlídka je možná jen po domluvě a včasné rezervaci, takže raději jdeme omrknout místní restaurační zařízení. Rovinky už tu nejsou tak úplně rovné, zato silnice vede pořád rovně kopec – nekopec. Asi proto se mi nějak přitěžuje a větrný mlýn v Kloboukách u Brna mě

ani moc nezajímá... Ale i přesto nemůžeme minout výborné „Kloboucké“ pekařství, kde se nadvakrát pěkně naccpeme všelimožnými dobrotami.

Když už jsme na Moravě, rozhodujeme se pro začátek si alespoň projet některé známé vinařské vesnice např. Bořetice a Velké Pavlovice. No prostě vesnice jako každé jiné. V Bořeticích měli akorát zajímavý děšť, který nás i přes naši veškerou snahu stihnul skropit hned třikrát a ve Velkých Pavlovicích zase obrovskou továrnu – hádejte na co!

Už po několikáté nás potkávají problémy s hledáním spacího místa. Podnikáme několik zajížděk k různým rybníčkům, páč voda by se opět hodila, ovšem pokaždé nás přivítají cedule s přeškrtnutým stanem... Nevim, co se nám to stalo, ale rozhodli jsme se je tolerovat. Nakonec končíme drze na břehu rybníka hned za Rakvicemi. Napřed jdeme páchat hygienu na městskou pláž zatím ještě plnou lidí a když už není tolik vidět, stavíme stan – v podstatě na jediném možném místě. A aby se nám hezky spalo, každou chvíli k nám doléhá slušný smrad z nedaleké čistíčky.

Den desátý – Lednice, Valtice

Ráno se ku mému překvapení skutečně ještě probouzíme. Celý dnešní den máme vyhrazený na poznávání Lednicko–valtického areálu, od kterého spíme jen kousek.

Po příjemných rovinkách křížujeme areálem po zajímavých místech. Naší první zastávkou se stává Janův hrad. S klasickým hradem má ovšem jen pramálo společného. Například nestojí na kopci a je až moc zachovalý. Taková stavba z Lega pro turisty... Proto odoláváme prohlídce za celých dvacet korun a pokračujeme k Lednickému zámku, který už vypadá věrohodněji. Přečkáváme krátký deštík v zahradě našťestí plné hustých stromů a pověstný minaret si vyfotíme jen zdálky, protože hlad je mocnější než nějaké památky. Po prohlídce velikého akvária se začínáme shánět po hospůdce, ovšem v Lednici nám pšenka s jídlem nekvete. Všude se to turisty jen hemží, v hospodách nejvíc. S kručícími žaludky se vydáváme ku Valticím s vidinou větších šancí. V půli cesty se necháváme ovlivnit reklamní cedulí a odbočujeme trochu z trasy do Hlohovce a nakonec končíme v docela obyčejné jídelně, kde jsme ovšem královsky pohoštěni.

Hlad je ukojen, tudíž opět můžeme začít obdivovat místní zajímavosti. Po rovínkách s plnými břichy se lesem dostáváme ke Chrámu tří grácií, před nímž stojí prý nejtrýzněnější strom – borovice, z jejíhož tvaru kmene by se tak dalo soudit. Oklikou a s lehkým blouděním se dostáváme až k samotnému Valtickému zámku.

Opět okoukneme jen zahradu a nádvoří, na interiér nikdo z nás zvědavý není. Prohlídka zámeckého vinného sklepa nás už zaujme a tak dokonce čekáme drahnou dobu (Lukáš jí strávil na záchodě) do další prohlídky a obětujeme vysoké vstupné, za nějž ovšem obdržíme ochutnávku vína i se sklíčkou. Protože jde o naše první životní setkání se sklípkem (spíš sklepem), snažíme se zapamatovat si všechno o tomto zajímavém tématu. Pozornost si určitě zaslouží krásné obrovské a mnohdy pomalované sudy, do kterých se vešlo – do těch menších – okolo tří tisíc litrů vína. Takový soudek mít doma... Místo tady mají i pro privátní boxy, které si můžete za pár kaček za rok předplatit a uložit vlastní lahvičky lahodného moku. Na konci prohlídky konečně ochutnáváme místní víno, načež neodoláme a koupíme si rovnou jednu fľašku na večer do stanu.

Při odjezdu z Valtic míváme střední vinařskou školu a její ukázkovou vinici. Asi jsem se fakt sekla při výběru školy:-(. Na obrovské vinici, která vypadá, že zde roste pouze jeden druh keříků, objevujeme desítky cedulek s názvy různých odrůd vín. Mimochodem jsme zde potkali i pana Müllera s barevným Portugalem:-).

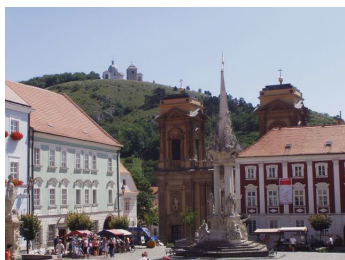
Kousek nad vinicí si prohlédneme poslední stavbu v Lednicko–valtickém areálu. Kolonáda je postavená téměř na hranici s Rakouskem. Raději se od ní trochu vzdálíme a přenocujeme u vypuštěného rybníčku v Úvalech. Ustláno máme tentokrát skutečně na měkkém...jen snad zítra časně ráno nevyrazí zemědělci s kombajnem na pole...

Před spaním jsme pokořili lahvinku červeného a hurá na kutě.

Den jedenáctý - Mikulov, Nové Mlýny

Po polích bez špetky stínu za velkého hicu přijíždíme do Mikulova. Občerstvíme se a vydáváme se hledat náměstí a infocentrum, které nacházíme jak jinak než na kopci. Omrkneme zámek a pěkné město, které mi trochu připomíná Český Krumlov, a protože nemáme dost jeskyní z Moravského krasu, chceme navštívit ještě tu místní. Ve skutečnosti je hlavním důvodem spíš nesnesitelné vedro a vidina půlhodiny v devíti stupních nás vábí. Cestu k Turoltské jeskyni si celkem zbytečně komplikujeme, čehož bychom si všimli, kdyby se někdo z nás podíval do mapy... Jenže my se necháváme důvěřivě vést místními ukazateli, které jsou spíš pro pěší než cyklisty. Zamykáme kola a sledujeme cedulky hlásící, že k jeskyni je to čtyři kilometry. Takhle potkáme ještě další tři a k jeskyni jsou to neustále čtyři kilometry:-). No co, cestička zase vedla přes pěknou venkovní hospůdku a kolem cukrárny, takže ztráta nakonec není tak veliká.

Jeskyňe se od jejích předešlých kolegů podstatně liší. Nechodí se tady po vybetonovaných chodničkách, ani na nerezové zábradlí tu nenarazíte. Je to taková malá jeskyňka, která krápníkovou výzdobou moc neoplývá. Za to nás provází všeznalý pan speleolog a dokonce nám nabízí bezplatný výlet do veřejnosti nepřístupných částí jeskyní.

Po konzultaci s mapou a horkým počasím, se rozhodneme vynechat Pálavské kopečky a do Věstonic k Novým Mlýnům to vezmeme raději okolo po rovině. Ve Věstonicích si Lukáš v muzeu kupuje hambatou známku a můžeme pokračovat přes „podařené“ vodní dílo Nové Mlýny, dál pak při jeho severním břehu po žluté značce. Cesta to skutečně výtečná! Uzounká kamenitá cestička jak pro Šípkovou Růženku – obklopená křovím, komáry a smradem od stojaté vody v úmorném hcu... prostě idylka. V jedné zátoce pod kempem, kde se koupe víc lidí, se odvážíme taky smočít zpocená těla. Zaplatíme vstupné na „pláž“, přičemž je nám vysvětlena výhoda, že lístek platí na celý den. Na to se slečna sbalí, zavře budku a odejde.

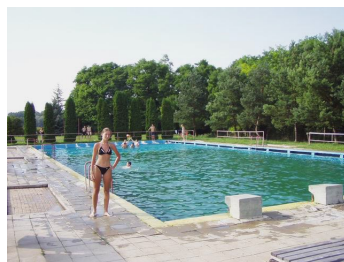

Po koupeli se sinicemi nás nakonec na mapě zláká název města Moravský Krumlov a s vidinou obdobného krásného městečka, jaké máme v Čechách, odhodlaně šlapeme ještě dalších 35 km, i když čas už značně pokročil. Z vyhlídnutých spacích míst po cestě vždycky sejde, takže nakonec skoro za tmy končíme v našem prvním a posledním kempu kousek od Moravského Krumlova, který chceme navštívit až zítra. Dlouhou a místy až nekonečnou podvečerní cestu nám alespoň trochu osvěžil pán kropící svoji vyprahlou zahrádku. „Co kdybychom se nechali krapet pokropit?“ ptám se a už na nás padají první chladivé kapky:-). Druhým osvěžením byla hospůdka pod věží v jisté zapomenuté vesničce.

Den dvanáctý – Moravský Krumlov, koupání, Znojmo

Ošklivé počasí už je definitivně zažehnáno a my se opět budíme do parného poledne. Nezbyvá nám tedy nic jiného, než páchat ranní očistu, zaplatit za nocleh (!) a natěšení a zvědaví vyrazit ku Krumlovu. Zklamání bylo skutečně obrovské. Společným znakem může být akorát cesta do kopce a esíčko, které tady dělá řeka Rokytná. Rozčarování a zklamání odjíždíme z tohoto vysloveně nehezkeho města, přičemž se na rozloučenou o Lukáše na křižovatce jemně otírá autobus. Na odpověď řidičovi mu alespoň nakopneme tu jeho plechovou bednu a za neustálého brblání pokračujeme na jih do Znojma, kde máme naplánovaný sraz s Lukášovým příbuzenstvem.

Teploměr může dneska trhat své rekordy a přitom v téhle krajině o strom (natož o nějakou louži) nezakopnete ani náhodou. Ve vyprahlém zoufalství už pátráme i po hřbitovech, u kterých se většinou nachází pumpičky. Zhruba deset kilásků před Znojmem se nám přeci jen naskytne Oáza (příznačné označení vesnického koupaliště). Vstupné se tady neplatí a protože vodu mají krásně čistou, zůstáváme celé odpoledne. Po dloouhé době se můžeme koupat ve vodě, ve které je vidět víc než pět centimetrů pod hladinu a nic se v ní nehemží.

V pozdních odpoledních hodinách, dostatečně nabaženi vodou dojíždíme do Znojma, skrz které musíme projet, chceme-li se dostat do Nového Šaldorfu. Při té příležitosti objevuji „Zmrzlinový ráj“, kterému se po horkém dni nedá odolat. Chvilí se rozmýšlíme, zda 25 Kč za kopeček zmrzliny obětujeme, ale nakonec volíme správně. Jde totiž spíš o kopec, se kterým se potýkám se značnými problémy. Zmrzlina chutná výborně – skoro jako na Korsice...

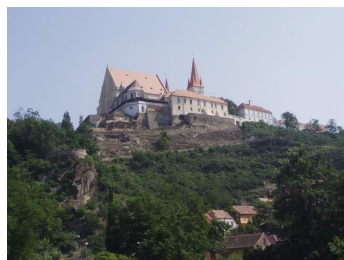
V Šaldorfu jsme dřív než Lukášova maminka se strejdou, takže na ně chvíli čekáme ve stínu obrovského dřevěného lisu na plácku mezi sklípky a pomalu se rozhlížíme, kam tady umístíme stan. Místo na travnatý plácek nás ale vinaři nasměrují na maličký prostor pro auto hned za barákem, který je navíc celý vysypaný kameny, takže o příjemné spaní se bude muset postarat dostatek vína v krvi.

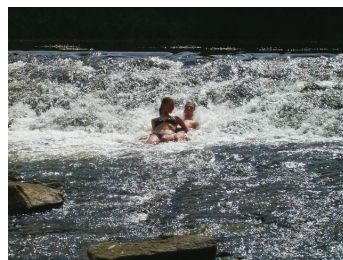
Ve smluvenou hodinu se nám skutečně brány sklípku otevrou a naše nepočtená skupinka se může po horkém dni konečně schovat do příjemného chládku, který ovšem postupně přechází v zimu a nic s tím nezmůže ani lahodné víno. Hostí nás moc příjemní starší manželé, kteří se spolu vidí po dlouhém dni prvně, takže mezi ochutnávkami býváme svědky jejich zajímavých rozhovorů. V takhle malém sklípku jsme s Lukášem poprvé, takže se snažíme pochytit co se dá. Na druhou stranu díky exkurzi ve Valtických sklepích si máme s vinaři alespoň o čem povídat a nejsme tak úplně ztraceni:-). Po ochutnávce dvanácti druhů vín (a některých i víckrát) už se mi pomalu začíná houpat zem pod nohama a ti dobří lidé se nás ještě zeptali co že nám vlastně chutnalo a co budeme pít... Chutnalo nám všechno, i když každý z nás si ve vínu našel jiné příchutě a vůně, (neshodli se dokonce ani vinaři...) takže ať si kdo vybral co chtěl, nemohl se zklamat. Večer uběhl příjemně rychle a my se už těšili na ten zítřejší – poslední.

Den třináctý – Výlet okolo Znojma

Kupodivu se ani nespalo tak hrozně, jak se mohlo zdát. Možná to ale bylo jen tím, že mám vyfasováno víc spodních vrstev než Lukáš... Po večeru ve sklípku se nám moc vstávat nechce, takže na plánovaný okružní výlet kolem Znojma vyrážíme už za slušného vedra. Všichni společně se jedeme vykoupat na vyzkoušené místo, kde je vody víc než po kolena. Po koupeli se rozdělujeme a s Lukášem jedeme vyzkoušet další druhy výborné zmrzliny. Trasu máme naplánovanou, takže s druhou částí naší skupinky si dáváme sraz prostě někde na trati s tím, že je určitě dojedeme. Zádrhel ale nastává už při hledání mostu přes Dyji, při kterém krapet kufrujeme a také získáváme zpoždění. Proto tedy v úmorném vedru po nalezené cyklostezce šlapeme co to dá až na Kraví horu (příznačný název, ale zvířata se tam nepásla...), kde trochu nabíráme dech. Nezdá se nám, že bychom měli takovou ztrátu za „první“ skupinou a tak nastupuje telefon, díky němuž pak můžeme strávit příjemnou půlhodinku v chládku turistického altánku a počkat tak na opozdilce.

Už společně se v Konicích občerstvujeme ve venkovní hospůdce. Poté se po cyklostezce spouštíme přímo k Dyji a využíváme ke koupeli jeden z pěti jezů v zátoce pod vinicí Šobes. Protože navštívit Znojemsko a nevidět Šobes by byla chyba, nezbyvá než ztracené výškové metry opět směrem od řeky nabrat. Jediné šanci ochutnat víno v autentickém prostředí neodolal Lukášův strejda – v letních měsících je přímo na vinici otevřený firemní stánek. Cyklostezka nás tady ale zavedla do slepého místa, takže se musíme vracet zpět kolem již zmiňovaných pěti jezů...ani tentokrát neodoláme ovšem osvěžujeme se alespoň na jiném místě. Jižní svahy se tady skutečně pěkně zvedají, takže musíme šlapat do dalšího kopce – do Hnanic. Jde (jak jinak) o vinařskou obec obestřenou spoustou legend. Nás však zajímá především kulturní zařízení, v němž by se dalo něco zakousnout.

Po větrné rovince přes pole se kolem pýchotního srubu dostáváme do Šatova. A to konkrétně s vyhlídkou evropského unikátu – malovaného sklepa. Sklep nacházíme až po zavírací době, ale nakonec prohlídku přeci jen absolvujeme. V průvodci se píše cosi o překrásném vinném sklepu, vyzdobeném fantastickými plastickými malbami lidového umělce. No... po sestoupení do sklepních útrob se ocitáte v podivných prostorách přeplněných trpaslíky, mořskými pannami, jeleny, alpskými krajinkami a fúrou básniček. To vše je vyvedeno velice pestrými barvami, tudíž dle mého názoru by se prohlídka dala shrnout do jednoho slova: kýč. Ovšem klobouk dolů trpělivosti a úsilí, se kterým šatovský rodák své dílo tvořil. Šestatřicet let života už je přeci jen kus. Od nevkusné výzdoby své soukromé vinárny ho neodradilo ani zranění z druhé světové války, kdy přišel o ruku. Další raritou tohoto sklepa je fakt, že víno se zde nikdy ani nevyrábělo ani neskladovalo:-).

Z Šatova do Nového Šaldorfu to máme už jen kousek cesty a já si ve vlhém večeru začínám připravovat chuťové buňky na další večerní pobyt ve sklípku. Ovšem putování v úmorném vedru zanechalo na půlce naší skupinky neblahé následky v podobě únavy

a bolehlavu. Matně tedy s Lukášem vzpomínáme na nejoblíbenější vínko včerejšího večera a nakonec se shodujeme na Veltlínu, který vyfasujeme do flašky a kterého pokoříme při hvězdičkách před stanem.

Den čtrnáctý – odjezd

Ráno si celkem slušně přispíváme, protože na dnešek už zbývají jen samé nepříjemné věci jako balení stanu, nákup vína, loučení s lidmi i s krajem, a taky odjezd domů. Pečlivě ukládáme a obkládáme nespočetné množství lahví a demižonů s vínem do dodávky a sami se ještě posilňujeme před dlouhou cestou výbornou zmrzlinou.

Čím víc se blížíme domů, tím horší počasí nás vítá. Jen taktak se stihneme osvěžit koupelí v kempu v Soběslavi a přihání se doslova vodní a větrná smršť. Ošklivo je i v Plzni, ale zatím nemáme na chmury ani pomyslení, protože rovnou míříme směr Vejprnice – k Syky na další bezva akcičku, kde nad vínkem můžeme zavzpomínat na uplynulých čtrnáct dní.

Káta

Cyklisté na nádvoří zámku Lysice

Výhled ze stanu v Rakoveckém údolí

Večerní idylka

Vinařská obec Nový Šaldorf

Sázava

Začátek: Pondělí 1.8.2005 6:40
Konec: Pátek 5.8.2005 19:00
Účastníci: Burák, Eggy, Kačka a Zdeněk

Další vodam, tentokrát Sázava v komorním sožení.

Zase volej

Pondělí: Plzeň – Ledec nad Sázavou – Horka

Kvůli poměrně dost nepřímému a zdlouhavému spojení jsme chca nechca museli vzít za vděk spoji opouštějícímu Plzeň v nestudentských 6:40. Takže ještě se slepenýma očima na nádraží koukám a koho to nevidím, Marcela a Zdeňka, který si ještě na poslední chvíli na cestu koupil křížovky, snad aby se na lodi s Marcelem nenudil. Mého háčka Míšu nevidím, ale to je v pořádku, protože ta měla dorazit až kamsi na Sázavu druhý den ráno. Ale koho hlavně nevidím, to jsou Buráci. Přišla mi však od nich uklidňující SMS, že jsou na cestě a ať koupíme hromadnou jízdenku.

Učinili jsme tak a přesunuli se na nástupiště abychom zjistili, že vlak bude mít asi 10 minut zpoždění, což běžný pasažér příliš neocení. Buráci však nejsou jen tak obyčejní pasažéři. Nějak nepočítali se zdržením u Hvězdy a přišli pět minut před skutečným příjezdem vlaku, což ovšem nebylo za pět dvanáct ani omylem.

Nastoupili jsme do rychlíku R+10Burák a zjistili, že si nemáme pořádně kam sednout. Když nás spatřila paní průvodčí a štípnutím zjistila, že máme zapláceno, zzelelo se jí nás a poslala nás do první třídy s tím, že je dneska všude plno. Krásnou procházku přes haldu vagonů na druhý konec vlaku se všemi sudy a dalším vybavením nám zpříjemňovala ubíhající krajina Plzně severu za okny a překážející Japonci v uličce. Pohodlíčko první třídy za to však stálo, jen nás trochu znervózňovalo to zpoždění, díky němuž jsme se sice mohli těšit z Burákovi a Kačky přítomnosti, na druhou stranu bylo větší, než Českými drahami určená doba přestupu v Praze na další vláček. Za předpokladu nutné podmínky, že na sebe obě soupravy čekají, se jal Marcel mobilem shánět na kraji Prahy informace o našem dalším spoji, proto se zde o něm tak pochvalně zmiňuji, jak si přál.

Bohužel jednu z nejdůležitějších informací, tedy z kterého nástupiště vlak jede, se mu zjistit nepodařilo, takže jsme se na hlaváku nejprve vyřítili přes šest nástupišť do haly, abychom se po chvíli přes sedm a proud lidí přihnali na prázdné nástupiště. Tam nám ochotný strojvedoucí potvrdil, že vytoužená mašinka tam skutečně ještě nedávno byla, a taky sdělil několik dalších možností přesunu. Ne, že bychom mu nevěřili, ale jen tak pro jistotu jsme si na několika nezávislých místech ověřili, že máme spoustu času, než nám pojede něco dalšího, a v klidu posnídali. Taky jsme zjistili zajímavou věc, že tečka u vlaku v jízdním řádu znamená, že na nic nečeká, dokonce ani na zpožděné vlaky z Plzně.

Další přestup nás čekal v Čerčanech, kde jsme, nevěda co s více jak hodinou času, zašli na obědek do blízkého zařízení hospodského typu. K jídlu tam v televizi pouštěli ženský fotbal. Ne, že bychom už museli, ale raději jsme se potom v předstihu přemístili zpět na nádraží a když konečně přijel náš vláček, vydali se přes koleje k němu. Než nám tam

však těžké konve dovolili dorazit, postavil se nám do cesty další vlak, kterým se málem svezl Marcel, když hodlal pokračovat v daném směru skrz něj. Po odjezdu překážky jsme zjistili, že náš vláček by nás dovezl někam do pryč a poklusem doběhli ten správný, který stál celou dobu u nádražní budovy.

Vtrhli jsme do prvních dveří, které byly od služebního oddílu dvoulokálky, jak nám nezapomněla s patřičnými obličejí sdělit paní průvodčí, ale i když se tvářila, jako bychom byli ti nejhorší pasažéři na světě, hned po sprdanu svůj projev zakončila odchodem bez nějakého závěru. Taky jsme ji nepotěšili sdělením, že opravdu jedeme až do Ledče nad Sázavou a že tak budeme ve služebním oddíle smrdět víc jak dvě hodiny. Ale na sedáčkách nebylo moc takto vytrvalých cestovatelů, takže tyto se postupně vyprázdnily a my si mohli dopřát to potěšení ochutnat Marcelův 50% firemní přípravek na čištění zubů, proto se o něm opět zmiňuji pochvalně v deníku, jak si to přál.

Co mě však potěšilo mnohem méně, byla volající Míša, která mi sdělila tu novinku, že ještě další den odpoledne mají nějaký nástup a že tak přijede až v úterý večer. Posmutněl jsem tedy nad ztrátou háčka o další den, čemuž se Marcel smál, a proto už o něm pro tento den nenapíšu nic hezkého. Pozorovali jsme kolem netekoucí Sázavu a hledali každé zvlněné místo, abychom přesvědčili sami sebe, jak je to dravá řeka.

V Ledči, s dvouhodinovým zpožděním, jsme se zkoordinovali s přívozem lodí a poté, co ji skoro celou přešli, konečně pochopili, kde že si plastáky můžem vyzvednout. Ten pán nám perfektně vysvětlil, že tam se lodě předávaj vždycky, čímž si odůvodnil fakt, že nám je blíž k řece prostě nepřiveze. Prý je to pár metrů. Ještě udělal reklamu na jeden kemp po cestě a odjel. Řeka skutečně nebyla daleko, ale mezi místem, kde jsme nechali Kačku s věcmi a námi byl jez. S obavou o peněženku a mobil jsme jeli skouknout jeho splutí. Nejrychlejší byl Zdeněk, který usoudil, že šlajsna uprostřed je v pohodě, a vjel do ní. Viděli jsme, jak mu špička trčí ve vzduchu, aby sebou následně plácla o více jak metr níž a pak už v pohodě zbytek dokodrcal. Takže my ostatní jsme lodě na druhé straně trapně přetáhli.

Na těch pět dní jsme měli v plánu 110km, a tak nebylo času nazbyt. Aby mi v lodi nebylo smutno, dal mi tam Marcel jedno ze svých dvou nepromokavých zavazadel, tedy velký loďák, do kterého jsem si za to vpašoval stan. I přes naše sebepřesvědčení to, co jsme splouvali, moc neteklo, ale bylo krásně. Průběžně jsme odlehčovali tekuté zásoby a když jsme se spojili se souraftem s nafukovací žirafou, idylce nic nechybělo.

Zastavili jsme u nějakého stánku, abychom se posilnili na zbytek cesty, kterou jsme si i přes zpoždění natáhli o nějaký ten desetikilák, abychom měli další dny pohodovější jízdu. Jeden Ferda ze souraftu nás seznámil s jejich soutěží o žluté tričko, které nakonec získá jedinec s největší žízni. Marcel se Zdeňkem se toho hned chytli a závod jsme stvrdili smekajícími lahváči. Burák o tričko nejevil přílišný zájem, neboť neustále ve svém lahváči vyráběl pěnu, aby se Kačka taky najedla. Marcel si zase moc nepomoh, když právě naklopené pivo vyprskl. Asi se mu nezdál můj komentář, že si vedle se hádající důchodci brzo roztrhají protězy.

Do kempu jsme dojeli za smrákání díky volejnaté řece a to i přes energii oplývající loď Marcela se Zdeňkem, kteří ji využívali především na záškodnickou činnost plynulé jízdy zbylých lodí. Vzhledem ke spoustě aut s přívěsy to nebyl moc útulný autokemp, ale svoje místo jsme si našli, nehledě na to, že nám stačili dva stany. Se svými novými podnájemníky jsem se vydal k výčepu, zatímco Buráci plánovali dorazit za námi po večeri.

Za okýnkem stáli dva maníci, kteří si nehodlali dělat nějaké starosti navíc s čímkoli. Hlavně Marcel si užil jejich zaokrouhlovacích cen při častých návštěvách kvůli jeho večeri mnoha chodů. Stále se ozývalo: „Dvojky nemáme, naleju ti to do trojky.“ Po velké objednávce výsledná cena: „Kilo.“ „Jedna polívka... nechceš ještě dva rohlíky? Dej si je.“ „Tak jo.“ „Tak to máme dvacet,“ polívka stála 16Kč, rohlík 2Kč. „Hele, rohlíky nemáme, tak tady máš patku chleba a bůra zpátky.“ Když si šel Marcel pro majonézu, dali mu erární pytel s tím, ať jim pak ještě něco vrátí.

Nakonec zavřeli a my se vydali zpátky na kutě, Buráky nespátřivše.

Úterý: Horka – Bayerka

Ráno jsme sice neuspěli při žádosti o koláčky, zato jsme uspěli při nezaplacení kempu a v klidu odjeli. Přesněji řečeno jsme se přesunuli o nějakých 100 metrů níže, abychom tam opět přenesli jez. Pod ním Marcel zabral pádlem, o čemž jsem se měl opět zmínit v deníku.

Sice jsme měli oproti plánu něco kilometrů k dobru, leč i tak případné soulodě museli krapet pádlovat, jelikož volej. I když někteří nejmenovaní experti se na takové vodě dokážou i cvaknout. To on prý Burák řídil na svojí slabší straně, ve který ještě nemá takovej cit... no a ta vrbička, kterou proplouvali, udělala zbytek. Věčná škoda, že nám ostatním se dostalo jen zvukového efektu, protože jsme jeli před nimi a oni naprosto nekolegiálně vůbec neupozornili, že se chystaj udělat něco velmi komického. Další černý puntík uděluji za utopení sice malé lahve, ale plné rumu.

Dalším důvodem k činnosti začal postupně být i hlad a tu jsme pochopili, že ani jedna z poměrně aktuálních kilometrů nám moc k užitku nebude, protože slibovaná zařízení se v okolí nenacházela a naopak jsme pak zase později potkali několik přebytečných kempíků. Vzhledem k tomu, že hlad se u nás začal hlásit někdy kolem jedné hodiny, bylo zařízení spatřené zhruba v 15:57:32 hotovou spásou. Rychle jsme u něho přistáli, abychom se dověděli, že tam nám nikdo kručení nezažene, ale že daleko pohostinnější zařízení je hned pod jezem, se kterým jsme už měli oční kontakt. Jako šipky jsme se k němu rozjeli a potěšeně zjistili, že uprostřed je sjízdná retardérka. Se sjízdností to ale nebylo zas tak slavné, protože proč by tam jinak stál ten důležitě vypadající pán řídící dopravu v blízkosti jezu. Vypadalo to na pohodu, ale přeci jen jsem jel raději při stěně, jak šéfk gestikuloval. Ono to bylo stejně jedno, protože brzo lodička drhla o gumové dno retardérky a neovladatelně se sunula na střed, po kterém se dohrncala až dolů procházkovým tempem.

Poté co dokodrcaly i zbylé posádky, vytvořili jsme frontu u kiosku obstarávaném velice zajímavým maníkem. Sázavští výčepní mají prostě svůj styl. Bohužel měl jen dvě ruce a jednu mikrovlnku, takže zejména Zdeňkova objednávka jej zaměstnala na značnou dobu. Pak jej ještě bylo možno spatřit, kterak záludně vydává Burákovi pizzu z jiného východu, než čekal, a pak, kterak kohosi úkoluje, aby se za něj vyspal, neboť on pojede non-stop. Kromě jídla mě potěšil ještě telefonát od Míši, která už byla v Čerčanech a kterou jsem poslal do Soběšína, což byl v kilometrůžli slibně vypadající kemp na výhodném kilometru. Zhruba kolem sedmé jsme se tam měli potkat.

Gurmánské hody jsme zakončili nanuky a nasedli zpátky do lodiček. Plujeme a plujeme a plujeme... přenášíme další z mnoha jezů (jak jinak byste taky chtěli vyrobit takovou spoustu volejů), pod ním je konečně pořádný proud, kterému ovšem nevěnuji velkou pozornost, protože podjíždíme kovový most a já začínám mít tušení. Míša mi chvilku před tím volala, že už je na místě v nějaké hospodě a že z ní vidí na jez a nějaký most. A když jsem na levé straně zahlídl dobře schované stany, raději jsem zapíchl loď do vrbiček a vylovil mobil. Marcel se Zdeňkem už byli dávno v tahu a Buráci, kteří se chvíli snažili přepádlovat proud, ale po několika minutách, co stáli na místě, to vzdali a zvolna se vydali za nima.

Zavola jsem Míše. „V tý hospodě, jak sedíš, jsou takový červený slunečníky?“ „Jo, jsou.“ „A ten most, co vidíš, je takovej kovovej?“ „Jo je, kde jsi?“ „Já se k tobě nějak dostanu, zatím sejdi k tomu mostu.“ To sem sice vymyslel moc krásně, ale vzhledem k tomu, že ani dvumotorák Buráků nepřepádloval proud, měl jsem na sirotčí lodi problém. Tak jsem porušil vodácké bezpečnostní opatření a chytaje se za vrbičky jsem couval proti proudu. Celá Sázava volej a tady taková divočina. Po nějakých velice zábavných 20 metrech, kdy jsem měl za krkem a vůbec všude všelijaké roztomilé lístečky a broučky, našťastí vrbičky skončili, a já mohl tak nějak vystoupit. Přivázal jsem loď za bodlák a vydal se k mostu.

Našel jsem Míšu kopaje do sudu, k tomuto účelu velice pěkně vytvarovanému do válce. Vyprávěla, jak jí z nádraží se sudem pomohli nějakí mládenci vracející se z Czech-Teku. Prý byli milí, ale dost smrděli. V představě, že nejbližší kemp, do kterého ostatní jeli nebude daleko, jsem přeskládal věci v lodi, aby si Míša mohla aspoň sednout, jen tak položil kytaru a chtěl vyjet. I přes silný proud se loď nechtěla hnout, což jsem nechápal. Pak pochopil, vystoupil, odvázal od bodláku a mohlo se jet.

Kemp ale stále nikde (ty maskované stany byl samozřejmě ten, který jsme plánovali, ale ten už od začátku byl kvůli proudu pro nás nedostupný). Nakonec zavola Marcel, že pojedem asi ještě 6km, takže jsem radši všechno přivázal. To Míša nečekala, že se ještě ten den dostane do lodě, natož že si takhle zapádluje, ale výcvikem ošlehaného člověka to nerozhází.

S ostatními jsme se potkali kde jinde než na dalším jezu, kde na nás čekali, aby nám pomohli s přenosem. Nevypadalo to, že bychom dojeli za světla, tak jsme do toho šlápli, přesněji řečeno pádli. Jedeme a u kraje se koupou nějaký dvě holky, který zdravíme: „Ahó!“ „Ahó!“ odpovídají, když v tom mam opět tušení a pak i vidění. „Ahó, Terko!“ „Jé, ahó Eggy!“ to sem se totiž setkal s alternativním programem pro případ krachu vody,

který se šinul na kole do Jizerek. Chtěli jsme zastavit, ale jak už to na téhle řece bývá, proud nechodí často, ale nevhod. Takže jsme si ještě zahalekali s jedním kolegou, který nás dojel na kole o půl kilometru níž, a od té doby jsme je už neviděli.

Po chvíli se před námi vylouppl kemp Bayerka, což vzhledem k pokročilejšímu šere-ní bylo překvapivě z čista jasna. Ono se nebylo čemu divit, ujet 35km chvíli trvá. Zítra už jistě dorazíme do šesti, jak jsme si slíbili, abychom měli večerní pohodu. Postavili jsme stany, kolem kterých začala klopýtat mnohem dříve dorazivší omladina. Jeden z nich asi zaslech Míšu. „Holky, poďte k nám.“ Tady žádný holky nejsou,“ odpověděl jsem mu, načež mumlal něco zklamaného a o množení a odpotácel se zpátky.

Zašli jsme do místní dvoupatrové hospůdky na večeři. „Budete tady kempovat?“ zeptal se nás mužík za pípou. Po naší kladné odpovědi a po zjištění stavu nám spočítal cenu. „Budete jíst?“ Po naší opět kladné odpovědi se už na placení kempovného nedostalo. Objednali jsme si dle chuti, Marcel kombinoval, až stvořil knedlíky se špenátem a jako moučník knedlíky s vajíčkem. Původní nadšení z hospody postupně opadalo s prodlužující se dobou čekání. Zatím jsme mohli pozorovat lístečkový systém objednávek, které mužík posílal výtahem do pekla, ale možná že to bylo do kuchyně.

Když už to vypadalo, že budem obslouženi do půlnoci, vyděsil mě sdělením, že těsto na bramboráčky není a co že si teda objednam místo toho. V představě další neko-nečné hodiny čekání jsem přestal mít hlad, nakonec se ale těsto někde našlo. Míša si zase pochutnávala na topince, ze které poctivě vyndávala žampióny, které tam nečekala. Dojedli, dopili, zaplatili a šli spát.

Středa: Bayerka – Sázava

Nevím, jak ve kterém stanu, ale v tom našem byla spousta havěti, jednak strašně hluchá kobylka, která si vlezla pod tropiko a celou noc kecala s kolegyní venku a jednak několik pavoučků, kteří nedělali Míše ani tu nejmenší radost. Především jeden, který se usadil přesně nad její hlavou, a poté, co jsem se jej pokusil profesionálně dopravit ven i na ní samotné. S trochou zběsilejších pohybů se jej podařilo nakonec vyprovodit. Pak jsme tam měli ještě sekáče, ale už asi na někoho hodil končetinu, protože jsme napočítali jen sedm nohou a to mi přijde trochu humorně nesymetrické.

Přesto, že jsme odvážně zašli na snídaňové pivo, kemp jsme opět neplatili, a tak jsme se zapakovali a vyrazili. Kolem lodí byla v trávě hromada malých pavoučků. A hodně z nich si řeklo, že si udělá výlet uprostřed pracovního týdne. Nám se ale na lodích moc nelíbili, takže jsme je shazovali do vody a bylo velice komické, jak se hned po hladině rozskákali a hup zpátky na loď. Cvrnk, hup, hup, hup a osmínožka byl zpátky. Pár z nich při dopadu na hladinu ztratilo orientaci a odhupkali kamsi do dáli. Po ranní zkušenosti jsem Míše zakázal vrtění na lodi, i kdyby po ní cokoli lezlo, což až na jednu vážku splnila.

Konečně jsme přijeli k jezu, který se dal jet, i když jsme nabrali hodně vody a museli ji vylít. Za námi ale nějací maníci situaci pod jezem nezvládli a plnou rychlostí narazili

do šutru a pak se převrátili. Bleskově jsme jim pochytili kolemplovoucí předměty jako pytel, boty, ponožky, ... Na dalším jsem radši vyložil kytaru i Míšu a svou jízdou inspiroval Buráky, aby jeli jinudy. Zdeněk poučen z prvního dne přeci jen nebyl na jezech takový drsoň, a tak jej s Marcelem probrodili trávou.

Jezy odešly, přišel volej a hlad. Hlad zřejmě měly i dost vtíravé kachny, ale marně jsme hledali, co bychom jim nabídli, protože jsme se již zbavili všech pavouků, ač se ti vyčuranější dlouho tiše schovávali pod borty. Jez ale neošálili, filutové. Cedula nás dovedli až do hospody poněkud dále od řeky, která sice nebyla z nejlevnějších, zato tam nikdo nebyl a svítilo se tam, z čehož měl neskrývanou radost Marcel, zaměstnanec ZČE.

Oběd jsme zakončili tradičně nanuky a spěchali dál, protože se počasí počalo poněkud kabonit. Posledním oživením byla celkem divoká retardérka, u které už jsme museli vytáhnout pláštěnky, chca nechca. Naštěstí se jednalo o přeháňku místního významu, což jsme podporovali tím, že jsme Burákovi zakázali sundat pláštěnku, abychom se nestali místem místního významu.

Přenesli jsme jez v Sázavě u kempu, který byl plný přívěsů a kolem kterého se táhla velice dlouhá hradba. Poučení z předchozích nezdarů dávali jsme si veliký pozor na to, abychom něco nepřejeli a konečně zakemponovali ještě za světla, ale plot byl zkrátka nekompromisní. Na jeho konci jsme se rozhodovali co dál, protože zůstat tam se zdálo minimálně nepohodlné a jet dalších 8 km také nebylo to pravé burákové. Naštěstí kde se vzal, tu se vzal, místní chlapík a ten nás informoval o tom, že tenhle kemp je plný návštěvníků Sázava festu, ale že za zatačkou je ještě jeden, který by měl být v pohodě. A to znělo dobře.

Skutečně za zatačkou se nám naskytl možnost zaparkovat v lesíku, jehož jediný větší plácek už sice obývala skupinka Moraváků, ale my se tam v pohodě vetřeli. Ohotně nám sdělili, kde se nachází pitná voda, takže jsme spokojeně postavili stany, poprvé za aspoň trochu denního světla. Zajímavé bylo, že pitná voda byla skutečně tam, jak řekli, ale už se zapoměli zmínit o kempu, který byl všude kolem kohoutku.

Moravský oheň nás inspiroval, a tak jsme se na něčem podobném rozhodli udělat večeri, tedy luncheonmeat. Nedaleký kemp obsahoval kiosek, jehož obsah kryl luncheonmeatu záda. 66% naší výpravy tvořili inženýři a bylo tak vcelku pochopitelné, že oheň stále nikde. Každý zhruba věděl, jak na to, ale postáváním se ani to dřevo nepřineslo. Přeci jen jsme silou vůle nakonec nashromáždili dostatek větví k zápalu. Já při té příležitosti objevil soušku a zalitoval, že v našem vybavení chybí cokoli na způsob sekery. Smutně jsem se o soušku opřel a ona se poroučela k zemi. A pak že to nepůjde.

Vytvořili jsme z klacíků hromádku výhodného tvaru a pomocí Zdeňkovo křížovek (nevyluštěných) jsme se ji pokoušeli zahřát. Klacíky se rozhořely, takže jsme přiložili i větší kousky. Ohýnek začal skomírat a tu je mou povinností poznamenat, že Marcel foukl do ohně. Ten se rozsvítil a za chvíli zhasnul úplně. Druhý pokus dopadl stejně, až se nás jednomu Moravákovi zželelo a přinesl nám žhavý uhel, který už se sfouknout nepodařilo, takže jsme mohli otevřít luncheonmeat. To, že to nebyl výrobek určený k opékání na klac-ku jsme pochopili záhy a museli si opékat jen jednohubky, přesto bylo brzo v ohništi

kromě dříví i hodně masa. Tímto způsobem večeření jsme hlad zaháněli opravdu velice zvolna, což nás brzo omrzelo a přesunuli jsme se ke kiosku.

Tam byla velká spousta národa, k návštěvě Sázava festu jak stvořená. S Marcelem jsme neznalým zadali oblíbenou logickou hádanku o trestancích a třiceti dvoubarevných kloboukách, kterou Míša tak usilovně řešila, až to chvíli vypadalo, že přinutí třicet lidí stoupnout si do řady a nasadit klobouky. Marcel se přihasil s ještě jedním podobným problémem, ve kterém figurovali jen tři trestanci a který se mi po delší době pozdával jako neřešitelný. Marcel si ovšem stál za svým zadáním. Přes mobil jsem se informovali o počasí na další den – dnes bylo lépe než včera a zítra mělo být hůř než dnes tedy asi jako předevčirem.

Vrátili jsme se na náš plácek, kde se u stanů válel už od večera jeden přetažený Moravák. Ostatní už nevyřvávali jejich krásné písničky a protože se ze Sázavy jen občas ozval chabý náznak produkce příštích dní, brzo jsme usnuli. Marcel mi přes stan nezapomněl k přání dobré noci připomenout, že ráno očekává vyřešené tři trestance. To chudince Míše se asi zdálo o třiceti.

Čtvrtek: Sázava – Zlenice

Ráno nás tentokrát neprobudilo pražící slunce, ale hluční Moraváci, kteří se nemohli plavby asi ani dočkat. Po snídani jsme praktickým pokusem Marcelovi ukázali, že jeho úloha tří trestanců skutečně nemá řešení, což nakonec musel sám rád uznat. Proto se zde o něm opět nemohu zmínit příliš lichořivě, ačkoli to u nějaké naprosto nepodstatné příležitosti jistě opět požadoval. Pořád třeba vykládal o tom, jak nám večer ušetřil 8 km, když se doptal na tenhle kemp.

Překonali jsme přenesením blížký jez s velice zajímavou dravou retardérkou, leč nesjízdnou. A jelikož nás čekal další perný den, neboť mnou sestavený kilometrový plán byl neúprosný, počali jsme k udržení vysoké hladiny energie dopíjet poloplné flašky v lodích. A že jich nebylo zrovna málo. Vodka s džusem, slivovice, zlatý Jelzin, rum a především a také, na Zdeňkovy nářky, že jej vozí ze spousty akcí netknutého, jeho kamaráda. A tohle byl Jim Beam.

Už zastávka na oběd u nějakého stánkaře na hezky upravené zahradě byla velice veselá. Neopomněli jsme dlabanec klasicky zajíst Mroži a rozjařeně naskákali zpátky do lodiček. Pak už je velký div, že jízda nepostrádala směr, zato jedna z lodí, na které trpěl Marcel brzo postrádala Zdeňka. Asi deset minut se snažil vydrápat zpátky, což byl opravdu zážitek. „To je materiál!“ nezapomněl po každém pokusu připomenout Marcel.

S rozevlátým Zdeňkem jsme dosoulodili k velice zajímavému jezu, kde jak nad ním, tak pod ním se srocovalo větší množství vodáků. Jeli jsme se podívat, jak vlastně vypadá. Samou pečlivostí jsem to asi trochu přehnal a dostal se tak blízko, až Míša radši kvapem opustila loď. Ale já bych určitě ještě na jezu zachytil.

Snad i díky našemu nebojácnému řízení jsme jez překonali bez úhony na majetku, jen Marcel si šikovně o něco rozřízl nohu, zatímco Zdeňkovo ožralé štěstí jej položilo zpátky do lodě. Na jejich loď byl zajímavý pohled. Z místa, kde obvykle sedí háček, pouze do vzduchu trčely dvě ruce a neustále se zmateně pohybovaly. Marcel prý konečně pochopil, proč jsem radši jel dva dny v singlu. Pak donutil Zdeňka počítat ovečky, ale to ho neuspokojilo a odmítal s takhle nestabilní lodí jet dál. To se totiž před náma objevil nějaký kemp, takže jsme konečně poprvé zakotvili za prosluněného odpoledne, ale zase na druhou stranu, jsme taky poprvé museli za kemp zaplatit.

Za Míšou dorazil spolubojovník Radim, který nám přivezl objednané párky a klobásky, takže jsme se hned po ubytování jali shánět dříví. Zadařilo se i se sirkami, a tak brzo klobásky voněly do širokého okolí. Podařilo se nám odebrat a schovat před Zdeňkem Jim Beama, možná právě včas. Když už se mu podařilo usadit u ohně, po chvíli hodil nekontrolovaná záda, Buráci ho zase potkali v ďábelském kmitu nohou marně vyrovnávajících těžiště řítící se na zábradlí. A vše doprovázeno halasným: „Spartáá...!“

Poprvé jsem taky rozbil kytaru, až se za hlukem slétli nějakí týpci s domácí pálenkou, která fakt dávala. Zdeňk nakonec polil Míšu pivem a odpadl kousek od ohně, kam pod něj přisunul Marcel loď, aby se náhodou po blízkém svahu neskutálel v noci do vody. Ani moc nevím, co se dělo dál, patrně jsem ještě hrál a svépomocí se dostal do správného stanu. Zahánět sucho v krku po slivovici vínem, byl opravdu impozantní nápad.

Pátek: Zlenice – Týnec nad Sázavou – Plzeň

Ani jsem se moc ráno nedivil, proč mě bolí hlava a taky proč mam tak plnej stan. Přibyl tam pochopitelně Radim a taky moje opice. Mam ale takový pocit, že nebyla svého druhu sama.

Zašel jsem na terasu hospůdky, kde už snídal Marcel a dal jsem si čaj. Až tak jsem na tom byl. Marcel mi k tomu účelu půjčil dvacku, ale paní za okýnkem se mě napřed zeptala, jestli nevím, kolik čaj stojí a když jsem jí přečet, že 10Kč, řekla že stejně nemá drobný, dokud neotevřou a dala mi hrnek čaje zdarma. Z našeho stolu jsme měli krásný výhled na Zdeňka, chrupajícího nad lodí a dalšího týpka s podobným osudem, chrápajícího ovšem pod lodí, jen decimetry od svahu vedoucího rovnou do Sázavy. „To je materiál!“

Začali jsme se shánět po tom, kde vlastně jsme, a když jsme za pomoci kilometráže a té milé místní paní zjistili, že do cíle, tedy Týnce nad Sázavou, chybí 17km, vrátili jsme se spokojeně ke stanům. Oproti plánu jsme měli skluz pouze 4km, což bylo super a mnohem méně, než se zdálo večer. Kde se vzal, tu se vzal, Zdeňk. „Hele, proč jsem spal tam? Nevíte?“ Bylo jasné, že opět přežil bez úhony, i když o pivo nejevil nejmenší zájem, vráceného Jima Beama přijal s úsměvem, leč chladně.

Podařilo se nám vyjet už před jedenáctou, navíc s lehčí zátěží, protože Radim si neváhal zaplácat Octávii naší bagáží. Pustil jsem Míšu na kormidlo a protože na tomhle

místě nesedá často, vytvářeli jsme na vodě roztomilé kličky. Gentlemansky jsem přestal pádlovat a natáhl se na sud, protože tak se Míše loď řídila celkem v pohodě. Tento obrázek nemohl nějak vydejchat nudící se rybář a začal si stěžovat na dnešní poměry. „To je emancipace,“ informovala ho Míša, což jeho stížnosti značně zpomalilo.

Jedny peřeje jsme projeli profesionálně bokem a druhé zase tryskem, abychom dohnali Kačku s Burákem. Ten si totiž všiml na břehu stojící slavné hospody s patnácti stupňovým démonem a zřejmě ho vylekala představa, že bychom tam zastavili, ba i jenom zpomalili. Pod dalším jezem bylo tolik vody, že jsme museli lodičky kousek táhnout.

Doploužili jsme se do Poříčí nad Sázavou, kde na nás čekal Radim a zasloužený oběd. Zdeněk i tady zůstal na limonádě. No a pak nastal neskutečně dlouhý volej, na kterém jsme museli více jak dvě hodiny soustavně pádlovat, než jsme se konečně dostali k vysvobozujícímu jezu, k přetažení jako dělanému. Jenže kolem byla spousta stromů, takže jsme to sklouzali přímo po jezu, proti plánu jsem jel kousek i po zadku.

Pár set metrů a už jsme mohli přivolat odvoz, neboť kempík u fotbalového hřiště se nacházel skutečně v cíli, tedy Týnci nad Sázavou. Napěchovali jsme Míši i Radimovo autíčko, domluvili si sraz na benzínce před Plzní a zamávali Míšou řízenému a Burákem navigovanému Favoritu.

Chlápek od Dronte si dal trochu na čas, prý to tam neznal, takže bylo docela štěstí, že při přejezdu mostu zahlédl povědomé zelené lodě. Vymotali jsme se po místních silničkách až na hlavní na Příbram. Za ní jsme se šťastně shledali se skupinou A (opravdu pouze rozlišovací označení), dali nanuky a pokračovali na Plzeň.

Eggy

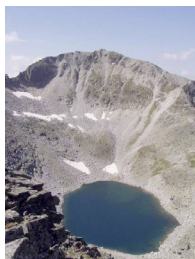
Bulharsko

Začátek: Středa 10.8.2005 7:40

Konec: Úterý 23.8.2005 21:00

Účastníci: Eggy, Foona, Hanička, Jitka, Káťa, Lenka, Lukáš, Míra, Petr a Syky

No, jak to tak popsat, prostě zase do hor s Mundem...

Bulharský deník

Středa 10.8.05

Ač sraz u hutníka stanoven na 7:40, se Syky s využitím odvozu jejího tatky jsme tam dorazili už před sedmou, tedy v době, kdy slušní rozumní lidé ještě spějí. Postupně se pak přitrousili i ostatní (Hanička dokonce výrazně včas), včetně Foony a Lukáše a jejich zpoždění. Jitka s Jirkou si museli koupit polévku, aby si tak opatřili lžici, ale bylo zcela jasné, že se budou postupně pachtit i po dalších věcech, protože prostě není možné, aby v těch jejich batůžkách měli všechno potřebné pro přežití v neznámých horách.

S vypětím všech sil, končetin a ostatních výčnělků, k tomuto účelu použitelných, jsme se přesunuli na nástupiště a později i do vlaku, kde jsme se se Syky a Haničkou nastěhovali k jedné velice milé paní s pejskem. Odstrojili jsme ze sebe všechnu bagáž, čímž jsme z prázdného kupé udělali kupé přečpané. Za chvíli jsme zase všechno na sebe naházeli, přičemž nezůstali neověšení ani spoluputovníci, kteří kousek dál objevili několik volných kupíček za sebou. A skutečně, prošli jsme pouhých 5 vagónů a už jsme vesele zaplňovali jedno obsahující i Slávka Hlaváče jedoucího do práce.

Hodlal jsem si konečně užít pohodlí zákazníka ČD, když tu jsem zjistil, že můj batůžek není se mnou. Takže další cesta celým vlakem kolem pobavených čumilů. Pas, peníze a toustíky jsem našel u Petra s Lenkou, které se mi kupodivu nepodařilo přesvědčit, aby se přesunuli o kousek dál k nám, a tak jsem vyrazil na cestu sám. Otevřeli jsme švestičku, abychom spláchli to napětí, a odborně vyzkoušeli funkčnost Haničky nových hůlek s botičkami.

Praha je krásné město a díky Syky, která nás ověšené batohama poslala postávat ke dveřím už 10 minut před hlavním nádražím, jsme měli možnost tuto krásu patřičně vychutnat. Naštěstí vláček do Hradce odjížděl ze stejného nástupiště, takže jsme s povděkem nemuseli podstoupit další stěhovací akci. Přihlasivší si Pendolino se nás bohužel netýkalo, ale v další klasické soupravě jsme již zabrali prakticky celý půlvagón.

Na nádraží v Hradci vylezeme ven a koho nevidíme – Denisu s Petrem, staré známé z Norska. Ze setkání jsme měli velkou radost zvláště proto, že byli sbaleni výrazně lehčeji než my a měli spoustu ochotných volných končetin. Mezitím, co jsme s Haničkou hlídali veškerou bagáž na srazové zastávce, odjelo odtud asi tak dvě hafa parchantů na tábory. Jedno z těch děťátek tam zapomnělo batoh.

Kolem jedné hodiny dorazil Corky – taxíkem. Později i náš bus se zasedacím pořádkem a sedačkami, pod které se naše, na milimetr přesně splňující rady Munda, přepravky nevešly. Corky sestavoval zasedací pořádek podle přihlášek, takže jsme museli udělat škatulata, abychom měli vedle sebe oblíbeného spolusedícího. Syky si vybrala pěkný dřevu, tedy Mírovu kytaru. „Mě studí ledovej čaj do zadku,“ prohlásila Hanička a mohlo se jet. Přikolovala flaška i s duchaplným rozhovorem: „A, takže druhý kolo?“ „Cože, oni už jeli?“ Naštěstí i s Brňákama nás bylo kolem třiceti, takže nebyl problém uložit i naše nekompatibilní přepravky.

V Brně jsme velkým obloukem objeli Tesco, abychom u něj později zastavili a totálně obsadili jeho záchody. Obzvláště Míra jezdící schody tlačil očima, protože ničím jiným už prostě tlačit nemohl. Poté, co i Kachny s pomýlenými hodinkami dolízaly zmrzlinu, mohlo se vyrazit směr Slovensko. Ani jsme se tam neohřáli a už jsme přejížděli další hranici do Maďarska. Tam měli takovou tmou, že se nechal pustit film. Výběr byl věru skvostný, a tak nakonec Corky demokraticky vybral Magnolii. Ne, že bych nechtěl zatěžovat deník popisem děje, ale stejně jsem u tohoto výkvětu usnul. Jen vím, že tam byla nějaká sprostá paní, pak nějaký podobně sprostý pán, ale jinak tam byli sprostí všichni. Foona se hrozně těšil a všechny lákal na nějaký žaboděšť na konci dílka.

Zastavili jsme před Maďarskou hranicí a pánská část si to intuitivně namířila do temného kouta okolní zeleně. A on tam byl žlábek. Na tom nejlepším místě široko daleko. Zřejmě jsou Maďaři dobří žlábkáři. Zbytek filmu jsem sledoval se stejnou pozorností jako první část, jen na konci jsem opravdu slyšel pršet nějaké žáby.

Čtvrtek 11.8.05

Kolem druhé noční se přiblížila srbská hranice. Ještě dříve se však přiblížila dlouhá fronta neradujících se kamionáků, včetně jejich vozidel, kterou jsme po deseti minutách předjeli. Pilně pracující celník se k nám konečně doploul a vyhnal nás do jiného pruhu na druhé straně kamionové fronty. Mezerou jsme se tam nacpali, netrvalo snad ani půl hodiny a závora před námi se konečně zvedla.

Ujeli jsme celých sto metrů, když tu se nám postavil do cesty podobně čilý mužiček a zakřičel: „Zurück!“ „Cože, Zurich? Docela dálka...“ Naštěstí jsme až tam couvat nemuseli, ono i tak to stačilo. Nabyté metry byly zase v ... před námi. Nakonec se nám jeden

celník vecpal dovnitř, dal nám do pasů razítka a zase odešel, čímž byla celá procedura ukončena. Ještě, že nešel po chlastu...

Spokojeně jsme si pochruovali, Lenka spolkla pár pavouků dokořán otevřenou pusou. Ráno nás vzbudil Corky nějakým hlášením a před polednem se konečně přiblížila Bulharská hranice. Nejprve nám Srbové dopárovali razítka a pak to přišlo. Napřed si nás zvažili a napařili poplatek přes 300 Euro za našich 16 tun. Nakonec se jej diplomacií podařilo snížit na obvyklých 25 Euro.

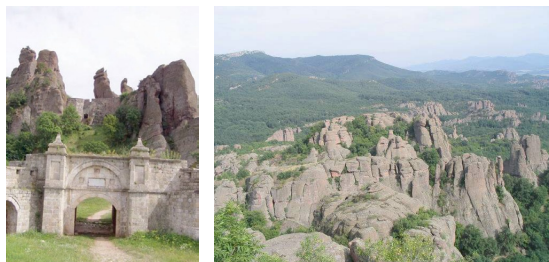
Už jsme se docela dlouho nudili, když nám sebrali pasy a nechali nás čekat a čekat a čekat... Na vedru a bez klimatizace to nebylo zrovna k jásání. Konečně jsme prošli přísnou kontrolou a byli milostivě vpuštěni do jejich země. Šli jsme si vyměnit Eura za Leva, k čemuž tam byly hned dvě směnárny. Jedna s kurzem 1,93Lv/Euro a druhá 1,935Lv/Euro. Té první bulharská měna brzo došla. Foona nevydržel to napětí a radost z přítomnosti v Bulharsku a dojetím si šel odskočit k plotu. Po uvolnění následovalo další napětí a pokuta 5Lv za zakázané uvolnění.

Konečně jsme se vzdálili z dosahu celnice a hned udělali čůrací pauzu. A měli jsme to zadarmo, zadarmo, zadarmo... Pokračovali jsme do vnitrozemí po hlavní silnici, tedy povrchu, který v Bulharsku neumožňuje vozidlům jinou, než plouživou rychlost, a jejím pasažérům tak pohled na odcházející krajinu. Několik matiček z busu už se jistě nikdy nesetká se svými milovanými šroubky.

Pohled na okolní krajinu nebyl moc veselý, obzvláště na zaostalý vidlákov. V jedné takové díře jsme z nenadání narazili na křižovatku. Než oslem tažený povoz přešel, vedení určilo další směr. My ostatní jsme přes sklo komunikovali s místní babičkou, která byla z naší přítomnosti očividně radostně rozrušena, že se dokonce i zvedla a se svou hůlčičkou se na nás přišla bezzubě usmívat zblízka.

Řidiči byli jistě plni sebevědomí a nějaká ta větvička, co nám co chvíli hladila autobus je navenek nijak nerozházela. Když už jsme se křovinami prodrápali, zase jsme se mazlili s nějakým drátem elektrického vedení, takže byl vydán zákaz kontaktu s konstrukcí Conexu. Radši jsme zapařili město, moře, kuře.

Kolem čtvrté odpolední jsme dorazili do Bělogradčiku a tam si prohlédli místní pevnost zbudovanou velmi vtipně mezi skalisky. Užívali jsme si výhledu na okolní krajinu a pokoušeli se experimentálně zjistit hloubku vydlabaných nádrží na vodu, do kterých se ani Kachnám nechtělo. Vhozený kamínek se už ale neozval, a tak pokus skončil bez výsledku a ke všemu s velkou odchylkou.

Za pospíchajícím Mírou jsme sešli do městečka a zaujali místo v příjemné hospůdce, kde jsme ochutnali místní chmelomoky Zagorku a Kamenitzu. Domluva s číšníkem probíhala v pohodě, jen s tou druhou várkou nějak otálel, možná až tak velký zájem nečekal. Cestou do kempu Madonna Syky vylezla na značku a Míra pozdravil náhodného kolemjdoucího „Dobr den,“ čemuž jsme nemohli jinak, než se upřímně chlázat.

Byli jsme sami v přeplněném kempu a na nás opozdilce zbyly opravdu poslední volná místa. Zajímavé bylo, že kemp sice oplýval toaletou a sprchou, ovšem od každého pouze v jednom vydání a snad z orientačních důvodů také v jedné místnosti. Nenápadná frontička v okolí vypovídala o nevýhodě tohoto zlepšováku.

Postavili jsme stan, uvařili večeři a sotva otevřeli první kamarády, přesouvali se na nedalekou seznamovací karimatka párty. Každý se pěkně slušně představil, řekl odkud je, co dělá a proč vlastně jede s Mundem do této země. Jeden maník přiznal, že je alkoholik, a jedna holka zase, že je poprvé pod stanem a poprvé půjde s batohem na zádech. Poté nám Corky osvětlil strategii celého zájezdu a pak už se rozběhla zábava pod vedením kolujících flašek a buráků. Nakonec to Míra vytáh, takže jsme si i pěkně zabékali.

Celková i částečná únava z náročné cesty nás postupně poslala všechny do hajan.

Pátek 12.8.05

Odjezd byl stanoven na 8:30 a přesto, že jsme si s Haničkou těsně před usnutím uvědomili, že zde platí poněkud jiný čas než v okolí Řípu a budíka tomu uzpůsobili, odjezd jsme stihli tak tak a klasicky snídali až za jízdy. Našli se ale jiní, kterým se již skutečně podařilo zpoždění dodržet.

Čekal nás dlouhý přejezd, a tak jsme si plouživou cestu krátili marnými pokusy o usnutí střídanými již zmiňovanou snídaní a později obědem. 11:57 – Syky spadly na hlavu sušenky. Drkocavý stereotyp narušilo také pár pokusů o načerpání nafty s nakoupením nanuků a kreativního hledání míst k vyvenčení. Zdlouhavou cestu přes nehezká města i dosti zakouřenou Sofii, pozorovanou z dálky, přerušila ještě vtíravá celní stráž, zajímavící se o legálnost naší přítomnosti v zemi. Kolem třetí hodiny jsme konečně zastavili na místě, na kterém jsme se přebalili. Na přechod si totiž nelze brát všechna zavazadla – naštěstí.

U Borova začal náš třídní pochod. Ještě jsme ani nevyšli a tragédie byla na spadnutí. Naštěstí jsem se pro to vrcholové jablíčko včas do busu vrátil. Cesta vedla z počátku skrz les, občas projelo nějaké auto stahující klády, občas jsme obcházeli nějaký vehíkl se zvedákem, ale jinak pohodička na strmé blátivé cestě. Míra nám ji zpříjemňoval oblíbeným hitem od Queenů: „Ibrahim...“ a hlášením sojek.

Pravidelné pauzy nezadržitelně vyústily až v tu poslední na pěkném místě u můstku přes potok, který nás z povzdálí doprovázel dlouhou dobu. Cílová stanice neměla být daleko. Vydali jsme se vzhůru po cestě, kterou si to šinul nějaký potůček opačným směrem. Většinou se podařilo chytit druhý dech, Jitce pak miniaturní klíšťátko, které snad mělo ještě mléčná kusadla.

Plácek k přenocování byl sice o kousilílinek dál, než jsme si z Corkyho popisu představovali, ale i tak jsme do dvou hodin od údajně půl hodiny vzdáleného mostíku stavěli stany a chystali zaslouženou večeři. My se Syky jsme dali plnou důvěru k přípravě teplých pokrmů Haničce, za to jsme se střídali o mytí ešusů, po jejich specialitách decentně zacákaných. Foona mi z nedostatku činnosti hodil frisbee a tím vyřešil svůj problém, neboť se pak musel prodírat dovnitř kosodřeviny, kde talíř přistál po mé nahrávce.

Při večeři, na ne zrovna tupých kamenech, jsme se kochali pohledem na odborný Lenčin zákrok, kdy nejprve Jitce a poté i Petrovi odstranila klíšť štěňátka. Jitka s Jirkou pak ještě zaměstnali všechny kolem, protože stále chtěli mít aktuální informaci o tom, jestli jejich zánovní vaříč hoří.

Na karimatka párty jsme se dozvěděli plán další cesty, včetně názorných gest směrem k bulharským velikánům. Byly možné dvě varianty, obě nám Corky odborně a zasvěceně popsal zajímavým vyprávěním plným hřebínků, sedýlek a údolíček. Při jejich zdolávání

delší (ne, abyste říkali těžší) varianta nastoupá asi 1700m. Jeho vyprávění odolalo pouze devět lidí, kteří si vybrali kratší (ne, abyste říkali lehčí) trasu a mohli si tak pospat o dvě hodiny déle.

Odchod skupiny A byl stanoven na originálních 8:30. Vyčistit zoubky a do pelíšku. Většina Plzně se ještě oddala karbanu.

Sobota 13.8.05

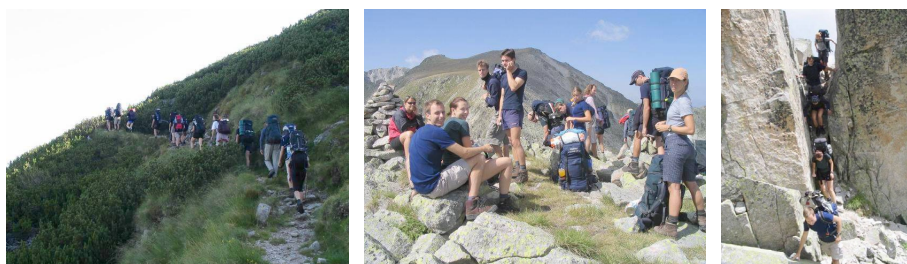
Sice jsme si přáli, aby nás Syky ráno vzbudila, ale že už to udělá v půl sedmý, to by mě ani ve snu nenapadlo. Holky si udělaly kafičko a pak jsme se nasnídali, protože odkládat to do busu by nebylo dvakrát chytré, jelikož s námi žádný nebyl.

Odchod mírně po půl deváté, zato s veselou náladou, o kterou se postaral především Foona se svým veselým výstupem, po kterém měl většinu kalhot od potoka. Většina lidí chodí oblečena v něčem, v čem jsou pěkně v suchoučku, i když se pořádně zapotí, Foona nám zvlhnu, aniž by uronil kapičku potu.

Hned u jezírka s ošklivou větrací chatou, které již na první pohled něco chybělo a při bližším zkoumání se dalo přijít na to, že je to zeď a to ne jedna, jsme začali stoupat. Pohodlná cesta vedla mezi zakrslými jehličnany. Ještě, než jsme se rozptýlili po zatravněném svahu s vyšším sklonem, zahulákal Petr od Denisy hluboko pod nás na skupinu B, která teprve vstávala.

Po docela hodně nakloněné rovině jsme dobyli první vrchol, který se nám postavil do cesty, tedy Deno (2790 m n. m.). Z něho se naskytl panoramatický výhled na vůkol stojící horské velikány, jakožto i na ona již zmiňovaná sedýlka a hřebínky vedoucí na zbylé vrcholy. Ještě na Ireček (2872 m n. m.) vedla schůdná cesta, pak už následoval zvýšený adrenalin při šplhání po skaliskách. Bágly pohodě moc nepřidaly. Ale aspoň to bylo zajímavé a zábavné a o šikovnostní momenty nebyla nouze. Syky si opět potvrdila, že má krátké nožičky a trochu si sešoupala i batoh.

Přestože stále pražilo slunce, přes okolní kopce se valila stáda mračen, která našemu osvícení ale nebránila, takže když jsme se konečně přes malou Musalu dostali na Musalu, globální výškové maximum jak naší cesty, tak celého Balkánu, většina se oddala zaslouženému pick-nicku, těšící se jak z vlastních zásob tak z těch prodávaných ve vrcholové boudě. Sice nám zdolání vrcholu trvalo asi šest hodin, tedy decentně více, než bylo v plánu, skupina B dorazila zhruba ve stejný čas.

Asi na deset minut jsme s křečovitými úsměvy obsadili vrchol, aby mohl Corky zvětšit tento výkon na hromadu foťáků. Pobíhala tam taky nějaká postarší slečna v plavkách, a tak nebylo zas tak jednoduché vyfotit si vrcholovou ceduli bez nežádoucích kolemobjektů.

Za stále krásného počasí jsme počali sestupovat po hřebínku, abychom za chvíli opět stoupali na vrcholy místních významů. Jednu chvíli se kolem velice romanticky procházel mrak, ale než sem se rozhoupal, šel naprosto neromanticky do pryč, a tak budu mít na fotce nejspíš jenom nějakou nudnou páru nad šutrem.

Kolem půl páté už ani nedocházelo ke společným odpočinkům, všichni si už je přáli být na konci cesty dříve, než na konci sil. A jak si tak jdeme vpřed, Petr najednou zjistil, že nemá foťák, a tak na vlastní nebezpečí udělal čelem vzad a odběhl kamsi pod Musalu, kde jej měl pravděpodobně naposledy. Lenka zůstala na místě a s batohy a učením na něho čekala. Pilná to studentka. Vzhledem k času a vzdálenosti spíš jen doufali, že se k nocovišti dostanou než sluneční kotouč zapadne za obzor.

Další problém měla Hanička, které se už někdy od výstupu na Musalu motala hlava a bylo to stále horší. Zůstali jsme tak vzadu jen čtyři, my a průvodkyně Lenka a Kiry. I když jsme museli dělat velmi časté přestávky, zdálo se, že už se k ostatním dostaneme bez větších problémů. „Jé, to úplně vypadá, jako že máš na batohu odpadky,“ rozesmála se Kiry, když spatřila ze zadu Lenky batoh. „Ale to jsou odpadky.“ řekla nechápavě Lenka, čímž rozesmála zbytek.

Jenže Haničce se přitěžovalo, dokonce ji ani nevadily stáda komárů, které se na nás při jedné zastávce slétly, až už to prostě muselo ven. Lenka s Kiry, které absolvovaly několik zdravotních kurzů s velkým zaujetím vymýšlely všechny možné alternativy, které za celou záležitosti stály. Za jasného favorita nakonec po odborné diskuzi určily úpal a nadmořskou výšku a nenechaly si situaci vymknout z rukou ani Haničkou, které se udělal očividně lépe, a začala jim do toho vnášet svoje příspěvky. Byla však nekompromisně zbavena batohu, jehož obsah jsme si rozdělili. Odlehčený batoh jsem si chtěl výhodně symetricky s batohem na zádech umístit na břicho, ale zjistil jsem, že mi tak brání spatřovat místa, kam šlapu, a to už mi zas tak výhodné nepřišlo. To už jsme ale byli blízko cíle a naproti nám přiběhl pomoci starostlivý Corky.

Zatímco jsme se Syky stavěli stan, Hanička byla uložena do stínu a kolem ní se seběhla velká spousta lidí, aby jí pomohli nebo aspoň přidali radu do kolektivního ošetřování. Velké štěstí, že si Corky těsně před zájezdem opatřil vynikající rychloteploměr. Hned jsme tak věděli, že má Hanička něco kolem 35°C ve stínu. Corky ještě změřil několik dalších lidí, aby nakonec zjistil, že největší teplotu má on, což by celkem i odpovídalo jeho, do červené papriky zbarvenému, obličejí. Chudák teploměr pípál jak o život, ale důvěru si přesto nezískal.

Míra byl taky zaháněn do pelechu, protože i jemu bylo cestou docela šoufl. Ale zřejmě to s ním nebylo zas tak zlé, když v tom příkrém svahu dokázal, jak sám prohlašoval, přeskočit zeleného jelena. Haničce jsme poskytli spoustu teplých věcí do spacáku a čaj se solí, z čehož kupodivu moc velkou radost neměla. Mezitím jsme si dělali večeri, což u haldy všudypřítomných dotěrných komárů vyvolalo ještě intenzivnější bzučení a sosání. Doufal jsem, že společná večere s tolika zvířátky je opravdu neopakovatelný zážitek. Syky se taky moc nezamlouvaly: „Do prdele, kurvy zasraný, do prdele!!!“

Většina výpravy se vydala do asi půl hodiny vzdálené hospody, zatímco Plzeň dočkala návratu Petra a Lenky, bohužel však ne jejich foťáku. Hanička se po několika lepších a horších chvilkách propadla do říše snů. Při jedné té horší se mi málem nepodařilo včas otevřít stan. Pitomej zip, jako by se někdy schovával schválně. Karbaníci dali několik partiček, při kterých si Míra natáhl nějaký sval na noze. Později se i trochu halasněji vrátil zbytek z hospody.

Neděle 14.8.05

Bylo samozřejmě otázkou, jestli bude Hanička schopná absolvovat další část cesty, ale když ráno vstala s úsměvem a tváří a s tím, že má hlad, vypadalo to velice nadějně. Syky ji do dietního jídelníčku přinesla piškoty. Kolem nás proletěl komár. „Zasraný komáři!“ ohnala se Hanička a už nebylo pochyb o tom, že je jí dobře.

Odchod byl stanoven až na 9:00, ale všichni byli tak líní, že jsme si o něm mohli nechat jen zdát. Corky se přišel optat, jak je Haničce, a že si rozdělíme její věci, aby se jí šlo snáz. „Eggy už mi zakázal si je nést.“ „To je správný, koukám, že už má manželský sklony jako já.“ Corky vzal tyčky a kulíky, Lukáš tropiko a Míra vnitřní stan, takže bylo dost nejisté, v čem vlastně budeme večer spát. Posnádali jsme, nabrali vodu a s nějakým dvacetiminutovým zpožděním vyrazili vstříc dálkám. Cesta se ubírala celkem pohodovým stylem, pouze s jedním horším výstupem, takže jsme se mohli kochat okolními horami z poměrně rychle se měnících úhlů.

Ještě, než jsme dorazili k místečku na oběd, potkali jsme stádečko koní, z nedostatku činnosti se pasoucích. Jeden z nich se válel nehybně na zemi, ale nakonec se přeci jen zvedl, což nás trochu zamrzelo, neboť, jak jsem již zmínil, byli jsme před obědem.

Netrvalo dlouho a mohli jsme vybalit vaříče a uklohnit něco dobrého. Hanička měla už opravdu velký hlad, takže se pořádného dlabance nemohla dočkat. Piškoty jsou dobrá věc, ale nahradte jimi jídlo. Syky všem donesla vodu a sotva jsme dali jednu partičku prší, pokračovalo se dál. Náročnost se nijak nezměnila, jen se začali kolem nás roztahovat mračna a podobná havěť. Začalo poprchávat. Míra neustále sojkoval a taky sejčkoval, že bude přšet, ale přehnanými pesimisty s neopodstatněnými tušeními si člověk nesmí nechat zkazit náladu.

Přišli jsme pod nějaký vrchol, který se skupinka dříve dorazivších rozhodla zdolat bez batohů. Patrně je lákala představa panoramat, schovaných za hustou mlhou všude kolem nás. Klidně jsme si dole mohli udělat vrcholové foto, které by vypadalo úplně stejně, jako jejich. Neopodstatněné tušení zkapalnělo a na řadu přišly pláštěnky a další opatření proti vodě. Míra nesl náš stan nechráněně na batohu, takže si ho radši Hanička strčila do svého volného batohu. Míra ale musel nahlas vykřikovat, že ten stan dává mně, aby to neschytal od Kiry, že zatěžuje Haničku. Syky si oblékla svůj dlouhý gumák a vypadala pak jako něco mezi rákosníčkem a mistrem Jediem. Nechtěla se v tom vyfotit a jak se Míra snažil násilím odhalit její nekompromisně schovávaný obličej, vznikla na mém nedigitálním fotoaparátu zajímavá fotka, kterou později Haničky táta nazval, po předchozích setkáních se Syky: „Někdo vyklepává z Kykyny opici.“ Nebylo však času na delší zkoumání, protože déšť zesílil a my spěchali po kamenité cestě vstříc Rybným jezerům. Bylo vidět na pár desítek metrů.

Časem se přidaly i kroupy a brzo bylo úplně jedno, kdo impregnoval poctivě a kdo vůbec. Ozvalo se i několik hromů a to i během chvil, kdy bylo třeba přelézt hřeben a počít sestup. Na druhé straně hory sice stále pršelo, ale bylo tam celkem poklidné závětrí. Foona se za mnou několikrát divoce rozpochyboval, ale zajíce zatím nechytil, jen rovnováhu.

U jezera jsme se nahrnuli do vchodu do hospody a snažili se nějak zahřát ať už myšlenkami, pohyby, či nějakým tím teplým nápojem. Přestalo pršet, když dorazil Corky s vrcholovým zbytkem. Navrhl nám pokračovat ještě tři hodiny k busu, místo toho, abychom strávili noc na provlhlé planině s ještě provlhlejší výbavou. Nikdo nebyl proti, takže krátká pauza a šupajdy dál.

Chvilku to vypadalo, že už pláštěnky nebudou třeba, ale opravdu jen chvilku. Spustil se další slejvák a párkrát se objevil i blesk, jeden tak blízko, že všichni poněkud poposkočili stranou. Když už nelilo, padaly kroupy a rytmičky tak doprovázely náš čvachtací

koncert bahnem. Corky se snažil dovolat řidičům, ale to se bez signálu podaří jen lidem s opravdu silným hlasem.

Poslední dvě hodiny vedly po silnici – v bulharském slova smyslu. Pokud byste přimhouřili oči, trochu si cvakli a měli velkou fantazii, snad byste tak tu cestu s poházeným štěrkem snad i nazvali. Na jednom místě tam byl dokonce i dost široký pařez. Nakonec déšť přece jen ustal. A s koncem cesty přišlo i další velké plus – hospoda. Vrhli jsme se k jídelním lístkům a pomalu si nemohli vybrat. Ani obrázky nám moc nepomohly, spíš podporovaly naši velkou chuť a ještě větší nerozhodnost. Nějaká postarší nervózní paní musela nutně projít zadními dveřmi, před které jsme tak pracně naskládali naše krosny.

Brzo jsme měli co naskládat do žaludků, takže snad až na suché nohy nám nic nechybělo. Corky se s Lenkou vydal za řidiči pomocí nějakého místního majitele automobilu, takže jsme měli dost času na vychutnání atmosféry bulharské hospody a vychutnání si slastného pocitu, že na nás shora nic nepadá a nohy se nemusí pohybovat. Lenka navíc objevila suprový záchod, o kterém se neprozřetelně zmínila a na který se tak začala rychle tvořit fronta. Sama si ji vystála několikrát. S číšnicí jsme komunikovali roztomilou směsicí angličtiny, češtiny, bulharštiny a ruštiny. Věta jako „One čaj,“ nebyla vůbec výjimkou. Jirkovi se podařilo odobědnat Lukášovi nějaký salát, asi proto, že ke komunikaci používal rukou, zejména pak jednoho prstu.

Z idylky nás vytrhl až bus, do kterého jsme naskákali a vyrazili do nedalekého kempu. Otevřel jsem tašku se sýry a půlka autobusu začala omdlévat. Zřejmě tam zrovna dozrál hermelín. V kempu ve tmě nastalo zmatečné stavění stanů, kde se dalo i nedalo. Na rozdíl od toho prvního, tak byl aspoň dostatek sprchozáchodů. O zábavu se postarali i naši řidiči, když se snažili otočit bus a odjed. Kuna seděl za volantem a pískal a Veselý podle

toho běhal jak splašený. Kouknout se, jestli do něčeho nevrážíme vzadu, něco nepřejede-me ve předu a zase zpátky. Za odměnu dostal sprdžana, naskočil a odjeli.

Všichni měli to potěšení rozjímat nad malebně stoupající párou ze svých bot, ponožek i chodidel. Nádhera. O mokré věci včetně spacáků nebyla pochopitelně nouze, někteří pod záminkou jejich sušení opět zapluli do hospody. My s Haničkou jsme se schoulili pod jediný suchý spacák a doufali, že v noci nebude zima. Byla.

Pondělí 15.8.05

Díky předčasnému ukončení přechodu jsme si mohli dovolit stanovit budíček až na 10:00, ale už dlouho před tím bylo možno pozorovat všude čilý ruch. Veškerá volná místa k sušení jako dělaná byla brzo pokryta decikilogramy nacucaného textilu. Corky nás informoval, že teplá voda poteče od 8:30 do 9:30, což mě nijak nepotěšilo, protože jsem se byl osprchovat už v 7:00.

Zbytečně jsme naše mokré věci nenervovali a nechali je v klidu sušit pod Corkyho dozorem, zatímco jsme se vydali k Rilskému monastýru. Jelikož slavili Bulhaři zrovna nějaký oblíbený svátek, šli jsme po velice rušné silnici plné něčeho jako jsou policajti a co chvíli se uhýbali projíždějícím autům. Ačkoli Kiry slibovala spoustu vnitřností svatých ve vitrínách, žádné chuťky jsme nezaznamenali, snad kromě jednoho nejasného náznaku, ale ten nepoznala ani sestřička Lenka a to je co říct.

Bylo slušné horko, komiksy na zdech kláštera se už celkem okoukaly, stejně tak i obrovské kotlíky pro nakrmení poutníků (toho času bohužel mimo provoz), a tak jsme počali pomýšlet na návrat, neomylně vedoucí kolem stánků se sladkostmi. Většina zakotvila u toho prvního s bulharským tureckým medem a roládami podobného založení a nedali pokoj, dokud neměli plné pytlíčky. Hanička ale měla hlad, takže jsme nejprve vyhledali maso, protože nejsme takoví nadšenci vařené kukuřice jako Syky, která o ní básnila už od komiksu s vařením hříšníků. Díky tomu jsme objevili lukrativně vonící stánek, že jsem okamžitě zapomněl na sladké a neodolal opečené housce se špízem. Za námi někdo blokoval dopravu, což jsme vydedukovali z nervózního potrubování. Byla to Syky celá šťastná a do kukuřice tak zažraná, že si ani nevšimla kolony aut za ní a spokojeně ohlodávala uprostřed silnice svůj klas dál.

Vrátili jsme se do kempu, zabalili již spokojené suché věci a ve stínu autobusu čekali na odjezd. Samozřejmě následovala veselá kuní show. Ta pokračovala i cestou, když se Veselý snažil umlátit novinami mouchy na předním skle a Kuna pak na celý bus při předklonu ukazoval odhalenou tu úplně nejspodnější část zad, která snad už ani částí zad není. Do nejmenšího městečka Bulharska Melniku jsme dorazili k večeru. Vedení odběhlo zařídit hotel a my si dali podvečerní siestu v místním parku, kde se nacházely zhruba 2% obyvatelstva, tedy šest babek.

Za necelou hodku se vrátil Corky s Lenkou a pochlubili se jednak tím, že nakonec přeci jen sehnali hotýlek za domluvenou příznivou cenu a jednak seznamem pokojů. Vznikla pranice o dvoulůžáky, neboť na pět kusů tohoto intimního bydlení připadalo sedm párů. Hanička šikovně argumentovala tím, že má zrovinka svátek, nakonec se ale Jitka s Jirkou dali dohromady s Petrem a Lenkou a podobný přesun do čtyřky udělal i další pár, takže jsme si nemuseli trhat občanky, ani pasy.

Čekali jsme ledacos, ale to, že si za 10Lv na noc budeme bydlet v pěkných pokojích s vlastní sprchou i záchodem (samozřejmě evropského typu), to věru ne. Ten náš pro dva měl dokonce kromě ložnice i obývací stůl a dvěma křesly. Poněkud prostornější a pohodlnější než stan. Kachny a Plzeňská trojka (Syky, Míra, Foona) měli zase balkony jako stvořené k vaření a paření, což ihned dokumentoval Míra, když vařil mezi zapařenými pohorkami a ponožkami. Zběsile jsme pobíhali po hotelu a prohlíželi všechny dostupné pokoje.

O deváté byla na hotelovém „náměstí“ porada o dalším dni a pak se vyrazilo do vináren s ostravským heslem: „Dneska si normálně zrypem rypaky.“ V té první nás paní poprosila, abychom šli pryč, protože má jenom dvě ruce a nebyli bychom tam sami. Ani v druhé naše stádo nepřijali za vlastní, až ve třetí jsme se uvelebili u dvou stolů a s pomocí stále se

culícího číšníka se jali ochutnávat místní vína. Komunikaci v několika jazycích, nejlépe v jedné větě, ještě více zpestřovalo zmatené kývání hlavou, do kterého se někteří fajnšmekři s nerozumem pouštěli.

Na konci nám na druhý pokus číšník donesl účet, se kterým jsme byli spokojeni a na kterém byla o dost menší částka než na tom prvním. Napapaní a nabumbaní jsme se někdy po jedné vrátili do hotýlku, kde se ještě někteří stačili nechat sprdnout od jedné spánkuchtivé cizinky.

Úterý 16.8.05

Na programu dne byl víceméně odpočinek, a tak nebylo divu, že kohouti již dávno dokokrhali, než většina nastevřela první očičko. Ale zahálka nemá v programu Munda nikdy mnoho prostoru, ani v tak útulném hotýlku, proto jsme se po probuzení sebrali a vyrazili do nedalekého monastýru.

Cesta to byla prašná, ale pohodová, jako stvořená na sandály. Po úvodním zaváhání našeho neochvějného vůdce u stromu se směrovkou, jsme se šinuli jako roztrhaný had vyprahlou krajinou. Pálící slunce opravdu dost kontrastovalo s patrnými pozůstatky nedávných povodní. Nad nimi se tyčily erozí do špiček vytvarované kopce a stále hůře se hledala stinná místa pod chudými dřevinami. Osvěžení skýtaly bohatě oplozené ostružiníky a o přítomnosti fauny svědčilo obrovské množství bobků, pro které nebylo ani kam plivnout. Nebylo však divu, že jsme žádného bobmakera nezahlédli, protože se jistě jednalo o tvory tuze plaché, a tak se naší společnosti se Sýkorkou, která byla mnohem dříve slyšet, než vidět, z daleka vyhýbali.

Došli jsme do starobylého dřevěného monastýru Roženski, který byl poměrně roztomilý a na jehož dvoře se skvěla broskev se všemi svými lákavými plody. Dalo to fušku, ale odolali jsme. Před monastýrem jsme zase při svačině ukojili nejen vlastní hlad, ale svoji sušenku si vysomrovaly i místní vyhubliny z psí říše.

Jen ti největší milovníci pochodů se vydali zpět do Melniku stejnou cestou, my ostatní jsme sestoupili do vesnice k busu, využívající výhodných zkratek s prašně kluzkým povrchem. Nepoškozenými obličejí jsme objevili bus kousek od stánku s lihovinami a čaji. Vypadalo to, že po naší návštěvě jim už nic nezbuďte, ale to bychom neudělali dobře,

takhle místní podceňovat! Stánek byl briskně doplněn, než bys řekl bulharsky švec (ono to trvá, než seženete slovník...).

Někdo, včetně mě, si jistě myslel, že zpáteční cesta busem vyplní tak akorát čas na vypití osvěžujícího pivka, ale tito se velice přepočítali. Nejelo se totiž po silnici, dokonce ani po bulharské silnici, ale spíš po širší cestě a i ta měla náhle trhlinu. A to takovou, že vyhloubenou bagrem. Silničáři, hrdí na svůj výtvar, jen velice neradi pozorovali náš dopravní prostředek, který jeho řidič nehodlal prohnat zúženým prostorem. Důležitě vypadající mužík nakonec zřejmě rozhodl kus díry zasypat, takže na její kraj se vrátilo několik lopat zeminy a mohlo se jet.

Zbytek odpoledne bylo volno, které většina strávila výpravou po městečku a okolí a ještě větší většina posezením v některé z hospůdek. My s Haničkou jsme do večerní strategické porady stihli nákup jednoho ze všech dvou druhů jogurtů a utrhnout šišku z místní mohutné borovice za sochou Yane Sandanského

Po osvětlení cíle příštího dne jsme se ve velkém houfu a pod vedením Corkyho přesunuli do hospůdky. Bylo jasné, že jsme nevlezli do náhodně vybraného zařízení. Halasný vrchní přestavěl celý interiér, abychom se tam naskládali, a pak nám rozdal slaměné klobouky, helmy a pušky. Příbory mu nejspíš přišli moc fádni. Sotva Míra zabrnkal na kytaru, už měl před sebou nějakou pochutinu jako pozornost podniků. Při jejím baštění musel dělat hlasité „mmm...“, za což postupně dostal čelenku a pohár pro reklamního agenta.

Džbány vína byly bleskově před námi a brzo i objednané musaky a další lahůdky. Pak se rozproudila hudební zábava a dvouproudá cesta, na které se mýjely prázdné a plné džbány. Kytary se chopil i Dánoš a Jirka, přesto byl Míra jednoznačně nejobletovanějším hostem. Já se svými Číňany a „We Will Rock You“ neměl šanci. Petr, hrdý to Ostravák

marně vzpomínal na nějaký trefný vtip na Pražáky, až musel poslat SMS domů, aby mu kolegové z východu republiky pomohli. Mezitím jsem dal k dobru nedávno zaslechnutý vtip o tom, kterak přijde Pražák do doliny a pije vodu ze studny. Corkyho už dost rozveselilo to, jak Petr, celý zájezd o sobě domů nenapsavší ani řádku, teď utrácí za SMS kvůli vtipu a když ten si pak konečně stoupl a začal hrdě svým ostravským nářečím číst jeden z tisíce existujících vtipů na Pražáky: „Přide Pražak do doliny a pije vodu ze studny...“, neudržel se náš průvodce na židli a několik minut se chlámal v křečích na zemi. Když se konečně uklidnil, prohlásil: „Já to říkam dycky, zájezd bez Ostraváků není zájezd.“ Mezitím netrpělivě čekal na další SMS, aby mohl vtip dokončit.

Kolem zavíračky začalo slušně lejt, což byl jen další důvod, proč se nám nechtělo pryč. Vrchní nám nabízel pláštěnky za 3Lv, velmi slušivé, jak předvedl model Corky. Přesto jsme se raději mezi kapkami vrátili do hotýlku, kde většina pokračovala v produkci, což se opět nelíbilo nějaké návštěvnici, takže se hluk přesunul někam dolů.

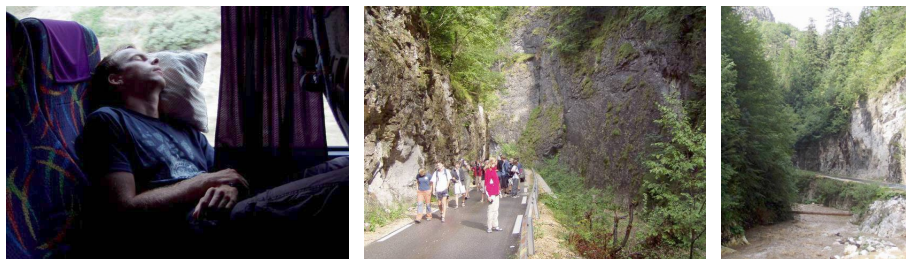
Středa 17.8.05

Jen velice neradi jsme opouštěli útulný hotýlek, ke všemu nás čekal dlouhý přejezd autobusem k Yagodinským jeskyním. Takže poté, co jsme přeběhli deštík a nastoupili kolem oblíbených tváří našich řidičů, začali jsme vymýšlet, jak si zkrátit dlouhou cestu po rozbitých bulharských cestách.

O zábavu se jako správná průvodkyně postarala Kiry. I když asi původně nepočítala s tím, že bude tak dobrá... Začala vyprávět bulharskou pohádku, něco na způsob naší popelky. Vynikajícím tahem se ukázala volba prince, neboť toho krásného, chytrého, sečtělého, vtipného, prostě naprosto báječného prince nazvala princem „K“ (samozřejmě psáno „C“). Od toho okamžiku se vyprávěčka co chvíli zmítala v křečích smíchu, takže jsme jí rádi zastoupili a pohádku doplňovali, zvláště pasáže, v nichž vystupovala princova oblíbená Maruška (psáno „A“). Přes veškerá takto vzniklá úskalí celá pohádka dopadla a vzali se.

Hrozná cesta se proměnila v celku vynikající asfaltky, ty však záhy postupně mizely, ne však zpátky v cesty, ale v řeku. Nedávné povodně zkrátka udělaly své, a tak jsme najednou nemohli jet dál. Jeskyně stále daleko, tak bylo rozhodnuto o přesunu k nedaleké

náhradní jeskyni. Tam ovšem nastal podobný problém a řidiči se nezvládli dostat dál než na několik kilometrů od jeskyně. Na našem busu ucpané silnici jsme podnikli rychlý výsadek, abychom při tom byli sprdnuti cholerickým Kunou, že pomalu vystupujem a brzdíme tím dopravu.

Cesty po asfaltu nebývají moc příjemné, ale tahle vedla skrz kolmé skalní stěny a kolem rozdivočeného kalného potoka, tak se bylo na co dívat a čemu divit. Například takové několikametrové klády zaklíněné nad vodní hladinou mezi skálou a náspem silnice hned tak někde nevidíte.

K jeskyni jsme sice dorazili po zavíračce, ale po troše diplomacie jsme získali možnost zakoupení vstupenek i s průvodcem, který se vyznačoval jednak perfektní znalostí jeskyně (to se celkem čekalo) a rovněž i angličtiny, a tak se neomezoval na strohá fakta, ale svůj výklad dokázal udělat patřičně zajímavý. Nehledě na to, že většině pak rozuměl i takový antitalent na jazyky jako já. V jeskyni byla kromě perel a dalších zajímavých útvarů jako jsou krápníky stojící, visící i dohromady srůstající nebo třeba vápnickových bambulek taky slušná kosa, proto se většina z nás nebránila návratu do venkovní teploty, především ti, co neuposlechli moudrých rad našich průvodců a nevybavili se dostatečným množstvím hadrů zabraňujícím úniku tepla.

Po zpáteční cestě do busu, která byla delší jak o vzdálenost vchodu a východu jeskyně, tak i o změnu polohy samotného autobusu, jsme se usadili na svých sedadlech k večeri a pozorovali ploužící se krajinu na cestě do Rodop.

K vytouženému kempu jsme dorazili za tmy tmoucí a to to ani nebyl kemp, ve kterém by nám bylo umožněno přespat. Takto přívětivý nás čekal až o kus dál. Docela nás překvapilo, jaká je venku zima, inu nadmořská výška a nepřítomnost slunečních paprsků

vykonaly své. Na travičce se ale úžasně píchalo, takže ač za pořádného mžourání, brzo stálo všude kolem plno stanů. Bylo záhodno si na stavbě dát záležet, páč nám tento kemp měl posloužit i následující noc.

Čtvrtek 18.8.05

Ráno bylo asi tak jako v noci, takže chvilku trvalo, než se člověk mohl venku pohybovat bez neustálého klepání. Díky tomu, že jsme nebalili stany, mohli jsme si pospat přeci jen o něco dýl. Náročnost programu ochromila několik členů, včetně Foony, kteří se tak rozhodli strávit den na místě. Hanička poskytla ze soucitu Foonovi svoji samonafukovačku, aby si chudinka churavý mohl pohovět. A taky se bála, že by ji z opuštěného stanu někdo ukrad.

Cesta byla opět záživná, a tak jen napíši, že jsme cestou brali naftu, přičemž jsme zjistili, že máme fascinující spotřebu sto na sto. Hanička mě při snídání upozornila: „Máš pod nosem drobek. Tam ne, pod druhym.“ V jakési zapadlé vsi jsme vyskákali a začali ukrajovat první metry z naší cesty. Na té nás předjelo několik kamazů, z nichž jsme (zatím) neměli pražádnou radost, nemluvě o tom, že jsme je za chvíli došli, aby se pak historie opakovala ještě jednou. Přitom jsme si dávali velký pozor, abychom náhodou nechytli obsah velkých louží, které kamazy při jízdě laškovně přesouvaly do okolí.

Na obědové pauze jsme se dověděli, že skupinky před námi si vozidla stopla, a tak už měla kolikrát i nějaký ten chleba a pivečko v sobě. Další cesta na Perelik vedla celkem příjemně lesem, ačkoli nás značka často zavedla do zahuštěnějších končin. Za lesem následovali sice zatravněné, ale jinak přehledné kopce, tudíž jsme se mohli kochat nádhernými panoramaty bez větší starosti o směr potí. Jen Syky se nám u jednoho pahorku ztratila kdesi v porostu.

Po několika hodinách jsme konečně došli ke zdroji vody (nepočítám-li samozřejmě potůčky a louže krup během pochodu) a zajímavému místečku na posezení přímo pod Perelíkem, na jehož vrchu se skvělo něco vojenského, dobře oploceného. Přesto několik nezdolných jedinců se rozhodlo nahoru podívat, a tak se naše výprava rozdělila na dvě skupiny. My, o pevnosti nejevící zájem, jsme pod vedením Lenky a Kiry počali se sestupem po žluté značce.

Člověk by řek, že když jdete po značce, navíc máte mapu a GPS, nemůžete se ztratit ani náhodou. Jenže Bulhaři vyrábějící mapy zřejmě moc nekomunikují s Bulhary dělající značky v terénu, maximálně pak společně kývají hlavami na všechny strany tak, jak to umí jen oni a asi tak, jako jsme to dělali my, když jsme hledali další barevný kousek. To se vůbec nezmiňuji o tom, že ke zvýšení zajímavosti se barvy značek pravidelně mění, snad podle jejich aktuální ceny. Takže jsme se nakonec přestali o značky zajímat a prostě jsme si zvolili cestu podél potoka, což vám většinou dává slušnou šanci, že jdete z kopce (pokud nejedete proti proudu).

Nakonec jsme skutečně došli do nějakého údolí, ze kterého bylo krásně vidět do Řeka, stejně tak jako do vedlejšího údolí, kam jsme se měli podle plánu dostat. Přesunuli jsme se na místní návěs a čekali na zprávy druhé skupiny. Kecalí jsme o všem možném, Kíry nám vyprávěla zajímavou historku o pomocníkovi policie romské národnosti, který jim přišel domů oznámit, že jim někdo vykradl sklep, a Ostravák se pak nenápadně zmínil o tom, že mu před časem psala Lenka (jedna z těch, kteří zůstali v okolí našeho kempu) s tím, že potřebuje vědět, jak se ten náš kemp jmenuje, aby se tam mohla vrátit z blízkého města. Nic v té věci nepodnikal, protože to jméno prostě nevěděl a ani netušil, koho by se měl na takovou věc zeptat, z čehož mohly průvodkyně Kíry s Lenkou vylézt z kůže.

Už nás čekání nebavilo, tak jsme se sunuli o vesnici dál, přičemž jsme cestou potkali místního anglicky mluvícího týpka, který nám chvíli dělal reklamu na nějaký kemp, a taky na jedné bříze poklidně se usmívající žlutou značku. Vesnice se ukázala být větší, než jsme doufali, a tak se naše kroky zrychlily přímo úměrně naší víře v otevřenou hospodu poskytující teplé pokrmy.

Naše očekávání došla naplnění. Brzo měl každý před sebou nějakou tu objednanou pochoutku, my s Haničkou dokonce i neobjednanou, protože na Jitku byl ten patátník prostě moc velkej. I když občas bylo třeba použít i vlastních zásob, když si Hanička potřebovala něčím zahustit jehněčí polívku (tedy spíš kus masa v mastné vodě). Taveňák se ukázal jako šikovný prostředek. Sotva Petrovi přistálo na stole prkýnko s obrovským šašlikem, přiřítíl se autobus se skupinou B. Sice měli jistě vlastního jídla dost, přesto jsem byl moc rád, že sedím přímo v hospodě, na kterou se oni musí jen dívat, ti odvážnější dokonce i čuchat. A to Petr dával hodně najevo, jak moc jsou bulharská zvířátka dobrá.

Mezitím, co jsme si sdělovali zážitky z cesty, kterou měla druhá skupina asi ještě náročnější než my, se za okny setmělo, takže do stanů jsme opět lezli potmě a za slušné zimy. Čekalo nás krutější ráno, neboť bude třeba tentokrát stany zbourat.

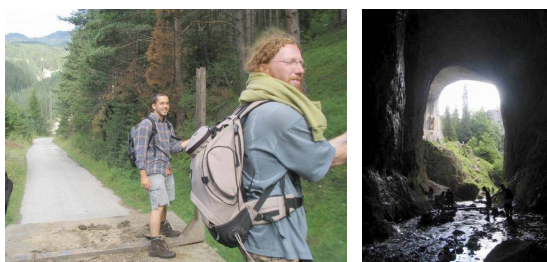
Pátek 19.8.05

Ranní kosa a vlhkost příliš nedovolily usušit prorosené stany, takže jsme ty mokré chuchvalce spolu s dalšími věcmi naházeli do našeho dopravního prostředku a přesunuli se blíže Persenku.

Ještě jsme ani nedojeli na naplánované místo a už to vypadalo, že se dál nepojede. To si voda zase jednou řekla, že ta silnice vedle ní se nějak moc roztahuje a kousek jí ohlodala. Kuna s Veselým si situaci pečlivě prohlídli a pak se Kuna rozhod, že se dál nepojede. Opět jsme tedy nakvap opouštěli bus, protože se za námi vytvořila fronta stejně širokých kamazů. Veselý ještě dělal zájemcům kafe, když už dodělával to poslední pro Haničku, přiřítit se nasranej Kuna a sprdnul ho, že si tu dělá kafe, když se za nimi tvoří taková hrozivá dopravní situace. To znervóznělo Veselého, kterému se nepovedlo vytvořit kafe požadované kvality, a tak nervózně zahodil kelímek a udělal kvapem jiný.

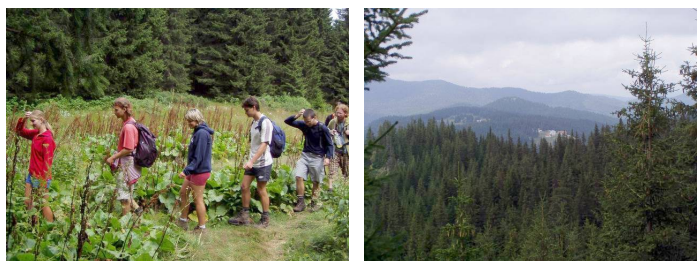
Čekaly nás neplánované 4km po silnici k první zastávce, skalním útvarům zvaným „podivné mosty“. Ušli jsme však pár set metrů, když tu kamaz. A za ním druhý. Ani jsme se moc nedivili, že zde vidíme vozidla podobné šířky jako náš autobus a hned se jali stopovat. Do kabiny prvního se naskládali průvodkyně s Haničkou, mě a Corkyho nechtěl vzít řidič na korbu, takže jsme si prostě stopli dalšího. Z kabiny jsme pak vyhledávali roztroušené skupinky naší výpravy, a při úspěchu se vždycky Corky zeptal: „Možno tyto?“ a už byly na korbě. Mundo si to prostě umí zařídit, když už náhodou najme horší náhradní řidiče, objedná briskně náhradní transport, třeba i dvakrát po sobě.

Díky tomu jsme se zbavili počátečního zpoždění a mohli se nejprve porozhlédnout po přírodně vydlabaných skalách a pak i vyrazit na vrchol. Cesta vedla neustále lesem a

stále tedy nebylo moc jasné, kam že to vlastně jdeme. Místo panoramat jsme obdivovali spoustu hub všude kolem, kolikrát se nechaly najít i pěkné hříby. Petr od Dendy požadoval svoje časté zapsání do deníku, ale kdybych sem napsal, co místo hříbu v lese našel a obdivoval, asi by z toho moc velkou radost neměl ;-).

Při pauze na oběd a čekání na skupinu hrající někde vzadu stupido jsme zjistili, že to nemá cenu a opět se rozdělili, abychom na mýtince neusnuli. Po nějakém čase bylo konečně možno pohlédnout vzhůru a spatřit náš původní cíl – Persenk. Jelikož na něm byl opět les, zabraňující výhledu do okolí, přestal být pro nás cílem. Kvůli čistě sportovnímu zážitku se tam nikomu nechťelo. I když možná ne všichni měli úplné informace. To se ukázalo při jedné pauze se zkoumáním mapy, když se jeden výtečník zeptal: „Tady je nějaký Goljam Persenk, na ten taky půjdeme?“

Díky SMS jsme to sdělili skupině za námi a pomocí téhož informačního zdroje se dověděli, že autobus pro nás velice překvapivě nepřijede, kam jsme chtěli. Petr se snažil prosojkovat do deníku, ale na Míru by stejně neměl, tak to sám rád uznal a zavrhnul. Museli jsme tentokrát uznat, že přes „silnici“, která na nás čekala by se k nám s bussem nedostalo ani velké zvíře za volantem, natož Kuna. Vypadalo to spíše jako řeka kamení přibližně konstantní šířky, než cokoli jiného. A klouby trpěly...

Ještě než bylo Orechovo na dohled, nechali jsme vtipně na jednom rozcestí pro druhou skupinu šipku, aby nesešli na zcestí. Po úmorné době a jednom naděje plném pokusu, kdy se většina radostí rozběhla v domnění, že cíl už tu prostě musí být, se asi po půl hodině před námi rozevřela vesnička a za mostíkem i náš autobus, takže druhý finiš už byl oprávněný. My trpělivější jsme ochutnávali různobarevné špendlíky. To nemá nic společného s fakírstvím, ale s druhem peckovic.

U busu jsme si s velkou rozkoší zuli pohorky (a utekli pryč) a oddali se slasti jídla a pití. Petr s Dendou pro nás nejprve zajistili ochutnávku kozího mléka a poté si i prohlédli interiér jednoho baráčku slovenských rodáků. Po čase dorazil i zbytek a poté, co se oblažili podobným způsobem, jsme vyrazili na Plovdiv.

Cestou jsme udělali čumpauzu u dalšího monastýru (Bačkovski). Mně osobně tyhle radosti nic neříkají, takže jsme si s dalšími podobnými raději prohlédli stánky a někteří prostě neodolali (např. kuchařinky Jitka a Lenka) zapékacím miskám za dvě leva. No nekupte to. Krásně tam voněly šašliky a podobné pochutiny, ale my s Haničkou projevovali

silnou vůli a říkali, že vydržíme a konečně si uděláme ty párečky s kaší, na které jsme se už tak dlouho nedostali kvůli pozdním příjezdům do kempů. Chyba.

Plovdiv totiž leží v nížině a to není po povodních příliš optimální místo na obývání. Poté, co jsme už asi potřetí projeli kolem grandhotelu Saint Petěrburg a kromě dvou vytopených kempů objevili jen příliš drahé bungalovy, propadali jsme skepsi. Za tmy na benzínce už jsme to prostě nevydrželi a dali si studené párky z plechovky s kečupem a hořčicí. Corky nám doporučil, abychom se připravili na variantu „Sajgon“, což byl krycí název pro tajné zakempování na opuštěné louce. Nakonec však zvítězila varianta „monastýr“ a jelo se zpátky do hor do nocoviště Bačkovski.

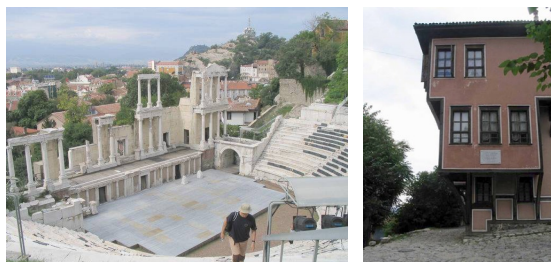

Klasicky za tmy jsme se pod dozorem důležitě vypadajícího staříka rozprostřeli na trávě mezi nehezkými budkami na místě připomínajícímu budoucí skládku. Corky pořádal rozlučku mezi stany v kroužku s rumem. Za našim stanem svítila jedna budka velice nepříjemným světlem, zvláště v noci. Nevěda, zda tím nezhasnu/nerozsvítím uvnitř místnosti, stiskl jsem vypínač a ono to skutečně fungovalo. Někdy jsou prostě v reálném životě logické úlohy obsahující haldu vypínačů na obtíž.

Sobota 20.8.05

Ráno přišlo opět strašně brzy, rozhodně o několik hodin dříve, než by si člověk představoval a přál, jak už to tak u rán, kdy musíte vstávat, bývá. Jenže program Munda byl nekompromisně daný, a tak nedlouho po probuzení jsme vyrazili do výru bulharského velkoměsta po již celkem známé cestě. Tam se nám za okýnkem opravdu zcela nečekaně vyloupl hotel Saint Petěrburg. Jako bychom v něm spali.

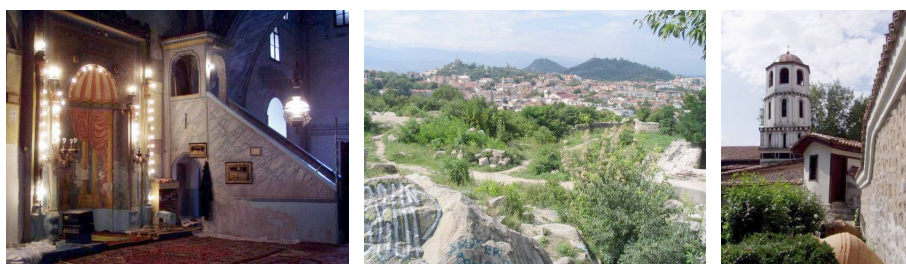
Na parkovišti před jiným hotelem jsme s vyfasovanými mapkami dostali několikahodinový rozchod, takže jsme se v houfu vydali za první pamětihodností – antickým amfiteátre. To si takhle poklidně žijete ve městě a najednou nějakého šťouru napadne si jít o volné neděli s lopatkou na kopec. No a máte o turismus postaráno.

Kolem památky byla kompaktní hradba, což celkem nepříjemně navozovalo pocit placení vstupného. Ještě, že je Kíry taková šikovná holka, takže hned získala protekci u hlídače a ten nás nechal areálem zdarma projít. Ještě že tak, nebylo to totiž nic moc a kdybychom zaplatili, nic by se na tom nezměnilo.

Další zastávka byla u mešity, kolem které dost vtíravým způsobem žebralo několik dětí. My byli již před tím upozorněni, že jejich zdravotní stav nebývá z nejlepších, takže jsme si je pro jistotu ani moc nehladili. Před vchodem jsme vytvořili velmi nerozhodný hlouček, ale naše obavy o to, která pohlaví a jak oblečená nebudou vpuštěna dovnitř ihned rozptýlil přívětivě vypadající správce nemovitosti, který nás pozval dovnitř, bez rozdílu pohlaví či trenýrek. Bosky jsme se procházeli po koberci zcela pokryté podlaze a poslouchali nadšený výklad našeho tureckého průvodce. Jen ty praskliny ve zdivu nad našimi hlavami nenavozovali příliš bezpečnou atmosféru. Hanička kupodivu našla koberec, přesto jich tam i po našem odchodu měli kompletní sadu.

Dál jsme se toulali uličkami kolem celkem nezajímavých baráků, ačkoli většina z nich měla první patra přečnívající nad přízemkama. Daleko větší nadšení sklidil záchod zdarma a automat na kafe, umístěné hned vedle sebe v jedné zahradě. U obou se okamžitě vytvořily nekrátké fronty, a tak zručný stařík vyrábějící kovové náušnice a podobná udělátka s nimi naprosto marně sváděl boj o přízeň. Ze zbytků pevnosti, ze kterých byl celkem pěkný výhled na nepěkné město, jsme se snažili spatřit nějaký supermarket, leč náš ostříží zrak pátral marně.

Zbytek plovdivské svobody jsme strávili sami s Haničkou a to v několika etapách. V té první jsme se snažili najít něco jako supermarket nebo aspoň větší potraviny typu samoobsluhy a záchod. I když jsme tak prozkoumali velký flák města, našli jsme jen to druhé, ale pouze za 50 stotinek za potřebu, a tak jsme si to nechali až k obědu. Za supermarket jsme pak prohlásili pekařství na rohu se sladkými rohlíky.

V další fázi jsme vyhlíželi nějakou pěknou restauraci. Vraceli jsme se k mešitě, kde jsme dopoledne jednu slibnou venkovní spatřili a jelikož jsme do ničeho lepšího nevrátili, zapluli jsme tam. Trochu více nás překvapilo, že jsme tam byli jedinými hosty. Sedli jsme si ke stolu s pěkným výhledem na město a po objednávce se vystřídali na oné místnosti, která byla nejkonfortnější za celé Bulharsko a hlavně zdarma. No a obědek jedna báseň. Asi si na něm dali hodně záležet, když jsme tam byli sami.

Na zpáteční cestě jsme neodolali zmrzlinovému pokušení a zastavili se u kopečkového stánku. Z přehršle příchutí jsme si vybrali pár favoritů a jali se objednat první kopeček s tím, že do toho velkého kornoutu se jich ještě pár vejde. Jenže kopeček vypadal spíš jako tenisák, takže jsme si s nimi vystačili až na výchozí parkoviště. Tam jsme se definitivně rozloučili s Corkym, který následující den chytil bus do Turecka. Předali jsme mu pohled pro Tlapíka a Luďu jedoucí stejným směrem (a dokonce stejným busem).

Přejeli jsme se ke startu přechodu Staré Planiny pod úpatí Nezabravky. Ti hodnější se cestou jistě poctivě modlili, aby byla v provozu lanovka, která nám měla ušetřit strašnou spoustu stovek výškových metrů. Jejich motlitby byly vyslyšeny, takže jsme se mohli v klídku přebalit. Málem jsme si s sebou vzali i koblížky, které se naprosto nenápadně válely na trávě. Po přebalu proběhla soutěž o mundí tričko. Za velké účasti především v řadách diváků se předvedl Kuba se svojí dosti dlouhou básní a Kachny se Sýkorkou s písní na melodii „Když jsem husy pásala.“ Harmonika – Syky, kytara – Lukáš, zpěv – Lukáš a Káťa. Bylo vidno, že několikadenní příprava nepřišla nazmar a vydrželi se po celou dobu své exhibice nesmát. Všichni soutěžící sklidili zasloužený potlesk, o vítězi se však mělo rozhodovat až na cestě do Čech.

Eggy

Píseň plzeňáků

Corky sedí v hospodě,
Tričko Mundo na sobě.
Kebabče jí z ešusu,
Má mastnou celou pusu.

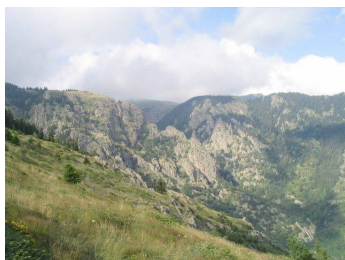
Blesky lítaj tu kolem,
Corky už je pod stolem.
Tričko mu pak seberem
A všichni se vožerem.

Teď si žehlí žehličkou,
Že se spletli s Leničkou.
Odbočka sem nebo tam,
Hlavně že se splní plán.

Lukáš

U lanovky jsme vytvořili slušnou frontu. Než na nás přišla řada, Hanička se zhoup-la na dětské houpačce, kterou sem snad opravdu dali pro krácení dlouhé chvíle čekání na létající židli. Od prvních pasažérů jsme odkoukali techniku nástupu i nesení batohu na břicho, aby byla dvoumístná lanovka plně vytížena. Pak se někdo inteligentní prostě svezl sám, což bylo pohodlnější a s výhledem na všechny strany, takže se ostatní zařídili podle něj.

Na druhém konci lanovky nás čekala nemilá překvapení – jednak fučel ostrý vítr a jednak lanovka už dále nejela, takže jsme museli na vrchol po svých. Když jsme ale z lanovky pod sebou dvacet minut pozorovali, co všechno bychom museli zdolávat své-pomocí, byli jsme tak vděční, že nám to ani moc nevadilo. I když by se člověk nejraději vozil celý den. Lukáš si zážitek navíc vylepšil tím, že ztratil peněženku a prožil tak velice nervózní chvíle. Po přechodu zjistil, že ji ztratil do pouzdra od kytary.

Zdolali jsme vrchol a nakonec došli až k chatě Dobrile. Tam to napřed vypadalo, že nás tam moc nechtějí, nakonec nám vyhradili místo v rohu ohrady a nabídli i možnost přespání ve větracím baráku. Někteří se bouřili proti ceně i místu, nakonec se přesunuli někam do lesa. Postavili jsme stany a dali večeři, pak i sladký moment. Byla docela slušná kosa. „Holky, taky vám tak stojí bradavky?“ zahulákala Denda pozorování ze stanu. Chystali jsme se na kalbu ve stanech přesto, že se nám nepodařilo přemluvit Syky, aby si postavili předsíňku svého stanu tak, aby navazovala na ostatní. Jenže lidi postupně odcházeli do chaty a už se z ní nevraceli, takže jsme nakonec podlehlí únavě a nevyspalosti z předchozích dnů a usnuli.

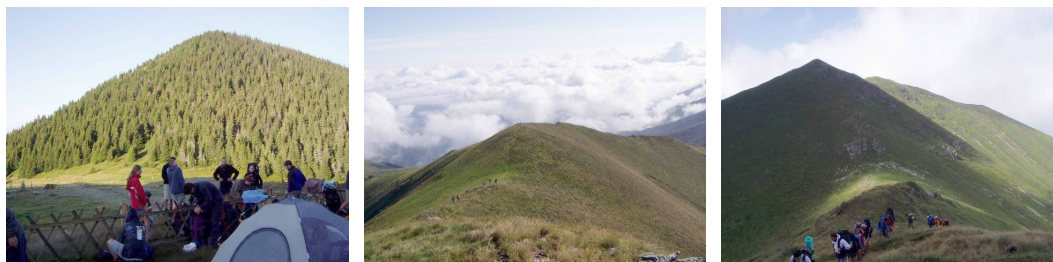

Ne na dlouho, v chatě se rozproudila bujará zábava, která v účastnících pochopitelně přetrvávala až do doby, kdy se v půl druhý vrátili ke stanům. Vyslechli jsme si několik písní a hlavně nekonečné rozhovory bulharskými pálenkami ovlivněných osob, než se bylo možno zase pokusit o spánek.

Neděle 21.8.05

Přetržené spaní se nepodařilo navázat zrovna hned a to se s nahromaděnou nevyspalostí z předchozích dnů projevilo ráno, kdy se nám vstávalo o poznání hůř než jindy, takže jsme nabrali více jak akademickou čtvrthodinku skluzu za ostatními. Ti si dávali velký pozor, aby se jakožto rušivé elementy nočního klidu nezpозdili s odchodem. Chápu, že po takové pařbě a v takové náladě se člověk těžko chová potichu, ale některé poznámky si pak někteří mohli ráno odpustit.

Kolem cesty se válela spousta dobytka, který zvědavě čučel na návštěvníky při snídani. Když jsme se dostali do vyšších nadmořských výšek, naskytl se nám nádherný pohled na mračné peřiny pod námi. Syky si neustále stěžovala, že večer v chatě vyfotila celou kartu a že si to tak nemůže zvěčnit. Tento problém však neměli jiní, kteří šli nadšeně fotit, bohužel do místa, kam se schovala Hanička kvůli neodbytné potřebě, takže ji musela na chvíli odbýt.

Ještě jsme si prohlédli vzdálený Botev (2376m n. m.) – nejvyšší vrchol nejen naší cesty, ale i Staré Planiny. Radost z mračen netrvala dlouho, neboť jsme se brzo ocitli v mlze a o panoramatech jsme si mohli nechat jenom zdát. Chtělo to opravdu velkou fantazii. Jitka s Jirkou se sice na jednom místě tvářili, že se kochají, ale já mám takové nejasné podezření, že tím maskovali dýchací pauzu.

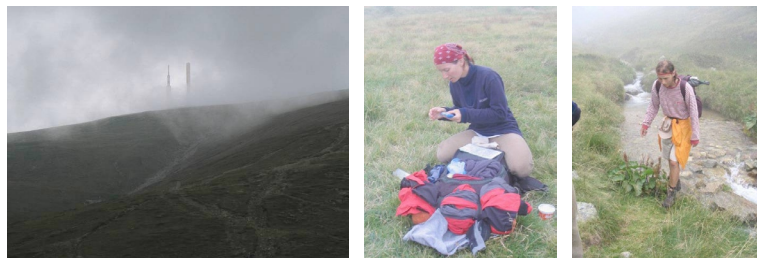
Jak už se stalo zvykem, opět jsme se rozdělili na dvě skupiny, protože někteří zkrátka nemohli dále snášet tempo těch nejpomalejších a zmizeli s polovinou vedení kdesi v mlze. Aby bylo o zábavu postaráno, na dvou místech jsme se museli sunout dolů za pomoci řetězů, kterých bylo vzhledem k mokré kamenité cestě více než třeba. Přesto, že pro mlhu nebylo skutečně kolikrát vidět dále než na dvacet a metrů a i přes mizerné bulharské značení, jsme se skutečně ztratili. A ani to nedalo moc práce. Prostě jsme najednou zjistili, že nevíme kam dál.

Utvořili jsme kolem mapy poradní kruh a nakonec udělali rojnici pomocí rychlých spojek, které se jako sokoli rozletli na všechny strany, aby ostatním ztracencům ukázali směr a řekli jasně a neochvějně: „Tudy!“ Mě už nebavilo táhnout s sebou toho z předešlého dne nevypitého zlatého Jelzina, a tak jsme se mi ostatní při čekání aspoň nenudili. Přeci jen jsme ale solidárně spojkám něco nechali, když už se tak snažily. Zvláště Kiry z té dobroty na chvíli ztratila řeč, což bylo opravdu co říct.

Kiry, Syky, Jirka ani Kachny směr neurčili, až se přirtil Dánoš s informací o rozcestníku, ze kterého se dalo vytušit cosi jako směr na Botev. Počali jsme tedy stoupat daným směrem a snažili se cestou kromě značky najít i signál, bychom si vyměnili informace se skupinou rychlíků. To se nějak nakonec podařilo, ačkoli zprávy typu, že kdesi čekají, ale když jim bude zima, půjdou dál, nám nijak rozumné nepřišly. Najednou se však mlha trošičku rozestoupila a před námi se tyčil v celé své velikosti místní velikán Botev. A na něm

několik mravenečků, připomínajících naše kolegy. Na vrchol jsme se sice vykašlali, ale vzhledem k pracnosti a nepřímocarosti cesty k němu, jsme mohli mít smělý pocit, že je dobyt.

Již pohromadě jsme se sunuli travnatým povrchem pryč, pěkně nám to křupalo do kroku. Až pak nám botanik výpravy výřečně sdělil, kolik že jsme to zašlápli kobylek a k dokreslení celé tragédie, nám nezapomněl sdělit jejich rozdíl od sarančat a to vše doprovázel sprostými názvy, patrně v latině. Nás to přivedlo spíše na gurmánské téma. Překročili jsme několik potůčků a protože jsme měli od vedení informace, že poblíž tábořiště jí bude dostatek, nechávala nás studená voda chladnými. Jenže najednou jsme zastavili a raději ukončili pouť toho dne, jelikož nebylo tak docela jasné, jestli v nejbližší době potkáme podobně přívětivé místo na spaní.

S Haničkou jsme si dali velký pozor, abychom si nepostavili stan poblíž toho halasného sýkorčího a rozbili jej na druhém konci rozlehlého nocoviště. Bylo však třeba vyřešit problém vody, která se nikde poblíž nenacházela. Jen značkové tyče vedoucí z kopce kamsi do mlhy, dávali spolu s mapou tušit, že potok, který jsme naposled překročili, protéká nedaleko pod námi. S optimizmem sobě vlastním jsem se rozhodl vzít vodu i pro Jitku s Jirkou, kteří si úplně a naprosto čistou náhodou postavili stan poblíž našeho, a vzhůru dolů.

Běželo to hezky a hlavně samo, spíš byl problém brzdit a neponičit si tak obličej. Jenže se běželo nějak dlouho a potok stále dost hluboko. Když jsem nabíral vodu už jsem myslel na to, jak budu muset těch zhruba 150 výškových metrů po té strmé stráni zase zpátky. Asi by bývalo bylo lepší, kdyby se bývalo bylo šlo po cestě zpět k brodu, ale to by se bývalo bylo muselo myslet hlavou. Navíc se tak krásně běželo dolů...

Večere tak chutnala o to víc, narozdíl třeba od Míry a Foony, kteří svůj gulášek připálili a uvažovali o tom, jestli má ještě vůbec cenu se pokoušet ešus umýt, tedy seškrábat. Hned potom jsme se uložili do stanu, abychom dohnali manko a vychutnali si klidnou noc.

Pondělí 22.8.05

Ráno bylo mlhavé jako večer, takže ani teď jsme si nemohli prohlédnout nocoviště se všemi souvislostmi. Na nástup jsme s Haničkou dorazili o deset minut dřív a mohli tak pozorovat nezvyklé scény, nám dosud pozdě chodícím naprosto neznámé.

Mlhou jsme se nebrodili zas tak dlouho a brzo nám krajina ukázala svou přívětivější odkrytou tvář. Bylo tam opravdu krásně, všude halda zeleného porostu a stád tmavých koní, většinou nejevících o nás nejmenší zájem, na pozadí Botev. Cesta vedla drtivou většinu času po rovině, takže koumáci, kteří ji sledovali s prstem na mapě, museli být s tempem spokojeni. Najednou jsme došli na konec...lépe řečeno, rovinka skončila a před námi by se otevřel pohled do hlubiny, nebýt mlhy, která se tam rozkládala.

Nedalo se nic dělat, krátce jsme si odpočali, abychom se srotili a počali se řídit dolů do neznáma. Asi těžko by se daly spočítat hozené držky a záda na kluzké zatravněné strání. Někteří využívali serpentínového způsobu letu dolů, jiní zase dělali další kroky jen s tou největší opatrností, takže nebylo divu, že se náš houf rychle změnil v roztroušené hloučky vrávorajících postavíček. Zážitek byl umocněn ještě tím, že se nám v mlze často ztrácely směrové tyče. Kvůli všem těmto okolnostem bylo dost nepochopitelné, že se někteří rychle jdoucí jedinci chtěli pustit dolů na vlastní pěst, nedbajíc na ostatní ohled. Jako by jim nestačilo, že jsme probloudili předchozí den. Hnali se za nejistou sprchou v chatě při cestě jako Alík za čokoládou. Dodržování osobní hygieny je hezká věc, ale někdy bych si myslel, že jsou důležitější jiné věci.

Naštěstí jsme brzo nechali mlhu za námi, či spíše nad námi a protože na nás nespadla, zbytek sestupu jsme měli před sebou jako na dlani. Došli jsme k objednané chatě, ale sprcha se nějak nekonala. Další sestup vedl po prašné cestě označované modře, což nás celkem ukolíbalo a každý si sestupoval vlastním tempem. Podle průvodkyň jsme se za půl hodky měli dostat do Karlova, městečka pod kopcem. Dost mizerný odhad. Komentovat

nechápanost řidičů, že do města přijdeme od hor, snad ani nemá význam. Značek bylo všude opravdu dostatek, což se nakonec ukázalo jako nedostatek. Naše šestičlenná skupina s Haničkou, Jitky s Jirkou a Petra s Denisou se tak dlouho sunula dolů, až došla do háje. Ořechového. V potůčku jsme si decentně umyli nezakryté části pokožky a pojali podezření, že se možná zbytek nachází úplně v jiném háji. Vedl nás k tomu poznatek, že na to, že jsme rozhodně nebyli nejrychlejší skupinka, bylo v háji plno jako v ráji, takže nikdo.

Uvažovali jsme o tom, že se rychlíci pokouší ve městě najít vysněný supermarket, ve kterém by konečně mohli platit kartou. Udělali jsme menší pozorovací rojníci, ale nic jsme neobjevili. Ale objevila nás další skupinka obsahující i průvodkyni Lenku, která nám hned z radosti ze setkání každému rozdala 5,5leva. Pomocí mobilní komunikace jsme si domluvili u stadionu sraz se zbytkem, který sešel dolů jinde, ale také po modré. Už jsme se tomu ani nedivili.

U stadionu jsme dostali rozchod do příjezdu přivolaného autobusu, abychom utratili bulharské drobáky za potraviny. Přesto, že jsme navštívili hned několik obchůdků, zcela se nám to nepodařilo.

Pak jsme se přebalili a vyrazili směr Česká republika. Abychom mohli dorazit na jeden zátah, bylo třeba si pospíšet, takže k nevoli supermarketářů se zastavilo jen na minibenzínce, kde jsme celé zbylé jmění utratili za oříšky a čokoládu, čímž jsme jim notně vyprázdnili všechny jeden regál. Za deset minut se stavělo na další benzínce, aby se natankovalo. Jen jsme se mohli dívat na šťastlivce, kterým ještě něco zbylo, kterak si v daleko lépe zásobném obchodě vychutnávají nanuky.

Na bulharsko-srbských hranicích jsme si opět vyzkoušeli trpělivost, navíc tam hustě lilo, takže se celníkům z budek moc nechtělo. Srbsko-maďarské hranice byly později

v tomto směru ještě horší. Lukáš se jal rozvlnit struny na kytaru. Naši radost z hudební produkce však nesdílela zadní část autobusu, a tak místo toho, aby se k nám spolucestovatelé přidali, dožadovali se puštění videa, konkrétně úžasného filmu s názvem Čokoláda. I přes náš zpěv byl jejich hlas zřejmě silnější, a tak byla kytara sklizena, okna zatemněna a film puštěn. Samozřejmě měl silný uspávací účinek.

Po večerní hygieně na maďarské benzínce jsme si zútulnili svoje místečka, Hanička se nasoukala na zem mezi batohy a Lukášovi nohy a mohlo se spát. Jen ta Sýkorka prostě zobáček nezavře a s kachnou ještě proštěbetaly hezkých pár kilometrů. Klidnou noc kromě hranic ještě narušila srbská policie a její pokuta za zapnuté mlhovky či co. Chlapci prostě potřebovali na kafe.

Úterý 23.8.05

Hned dopoledne nám byl rozdán dotazník spokojenosti se zájezdem a potom proběhla volba nejlepšího představení v boji o Mundotričko. Dalo se předpokládat, že plzeňská trojka dostala všech sedm možných hlasů od Plzeňáků a partička kolem Kuby zase projevila svoji náklonnost jemu (ale to se jen dohaduji, hlasování bylo tajné). Objektivní i neobjektivní hlasy nakonec rozhodli o výsledku 13:10:1 a pořadí Kuba, plzeňská trojka, Luděk. Kdo to je, či dokonce čím se ucházel o vítězství, nevěděl asi ani jeho volič.

Na česko-slovenských hranicích nás konečně přivítali usmívající se celníci a celnice, takže návrat domů byl celkem hřejivý. Začali jsme se shánět po vlacích do Plzně, navíc jsme si nebyli moc jisti, jestli náhodou nejsou v jižních Čechách nějaké větší povodně. Měli jsme slíben příjezd do Hradce bohatě před čtvrtou hodinou, a v 16:30 jsme tam skutečně byli. Ale ještě před tím nás opustila část v Brně u Tesca a pak jsme ještě v nějaký díře přišli o dalšího kolegu.

V Hradci u nádraží jsme vyklopili celý bus a nějaká paní nám vytvořila hromadné foto, přičemž nasadila vlastní život, když ustupovala do silnice dál a dál... Krámů bylo požehnaně, ale přeci jen jsme byli schopni se do nádražní haly přesunout svépomocí. Obagetili jsme se na náročnou cestu a naskákali do vlaku. Bohužel jsme se všichni netrefili do jednoho vagónu a chvíli jsme se dohadovali, kde je to vlastně lepší.

V Plzni jsem se opět dokázali jako zkušení stěhováci vypořádět z vagonu a posléze se rozprchli do všech směrů. Tak zas za rok...

Eggy

Rila pod Musalou

Rodopy

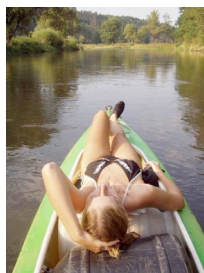
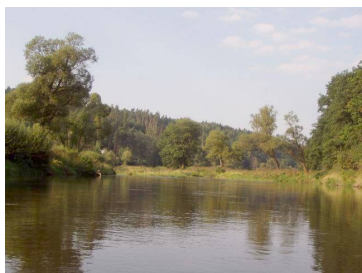

Stara Planina s majestátním Botevem

Zábava na Dobrile

Dvoudenní Berounka

Začátek: Středa 31.8.2005 15:00

Konec: Čtvrtek 1.9.2005 19:00

Účastníci: Káťa a Lukáš

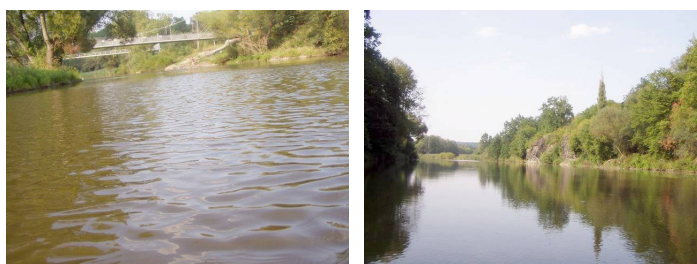
V tomto horkém a slunečném týdnu, možná nejhezčím z celých prázdnin, jsme nezaváhali a vyrazili jej rychle alespoň na dva necelé dny využít a spálit si příslušné části těl - já záda, Káťa bříško:-)

Skoropodzimní Berounka

Nejkrásnější počasí se letos objevilo až na úplném konci prázdnin. Poslední srpnový týden nastalo tak horké počasí, že nám s Kátou vniklo do hlavy myšlenku na dvoudenní pohodičku na naší skvělé zelené laminátce. Protože se hlavně na mě povinnosti v práci jen valily, prostě jsem je odsunul na neurčito a hlavně na nějaké ty nadcházející pochmourné podzimní dny. Slovo dalo slovo v úterý a hned ve středu odpoledne jsme chtěli vyrazit.

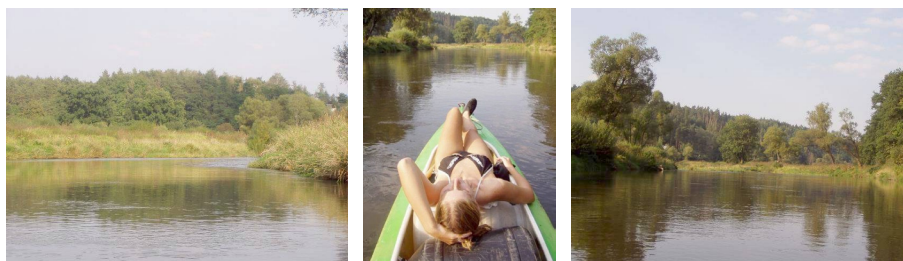
Po okružní jízdě Plzní se startem u mě doma a zastávkami v Doubravce pro Kátu, u mě doma pro zapomenuté klíče od zahrady, v Doudlevcích na zahradě pro loď a do třetice u mě doma pro bráchu přijíždíme do Doubravky „k Jiřímu“, převlékáme se do plavek a nasedáme na loď. Narozdíl od červencové Berounky jsem tentokrát ani nezapomněl dát Honzovi doklady od auta, můžeme proto v klidu a oprostění od všedních starostí vyrazit po divokém oleji Berounky.

Sluníčko svítí jako o závod, žádná velká vedra se však už nekonají, proto střídavě oblékáme a svlékáme naše svršky podle toho, jak se zrovna který mrak nachomýtne do cesty hřejivým slunečním paprskům. Loď je neuvěřitelně lehká, většinu místa v barelech zabírá jen vzduch, na dva dny stačí skoro jen náhradní triko a dvě paštiky. A samozřejmě nějaké to ovoce a kožíšek na tři. Hned v první zatáčce je soutok s vodou z čistíčky, což je jako každý soutok důvodem k oslavě a otevření první flašky. Tahle soutoková tradice vznikla na předcházející Berounce a je třeba ji dodržovat. Navíc, jak kdysi moudře a zkušeně vymyslel Sejf, každá zavřená flaška je velkým rizikem pro posádku, protože při vyklopení neplave a znamená by dlouhotrvající abstinenci jak háčka (který za cvaknutí může), tak i nebohéno nevinného zadáka. Proto byla flaška otevřena okamžitě.

Cesta pomalu ubíhá, míváme lávku v Doubravce, za chvíli překonáváme i jez pod Bílou Horou a plujeme si to vstříc Bukovci. Káta fotí doslova kde co lítá, letadla se jí daří, ale volavku letící asi 20 vteřin okolo nás v objektivu ne a ne nalézt... Pomalu se olej mění ve voley a to dává tušit blížícímu se jezu v Bukovci. Narozdíl od minule se k nám žádní další vodáci nepřipojují, sami tedy spouštíme loď po jezu. Při nakládání lodi na auto mi Káta upozorňovala na už dost zpuchřelou fanklajnu a ta taky hned při první příležitosti

prda. Naštěstí jsem nemusel za lodí skočit do vody jako loni Míra na Ohři, protože Káťa ji udržela za špičku.

Cestou k Dolanskému mostu už začínáme řešit kde se dnes ubytujeme. Dojedeme do kempu a uvidíme... Jez před mostem si před dvěma měsíci vydobyl trochu respekt, tentokrát je i podstatně méně vody a tudíž více šutrů načínáků pod ním. Jsme ale líní vystupovat a naštvat si tak sedící rybáře a po jedné prohlídkové kličce míříme rovnou skrz. Žádná akční scéna se nekoná, jízda byla čistá.

Ke kempu se blížíme pomalu a obezřetně – nechceme vyplašit kachničky slunící se na panelech u výstupu z vody – byli bychom jako sami proti sobě! Pomalými pohyby vylézáme z lodi, vyndáváme peněženku a foťák a míříme ke stánku. Dáváme si jeden a půl piva, Káťu zlákal langoš. Ten se pak bohužel projeví jako skoro nepoživatelný, v mikrovlnce ohřátý, na okrajích gumový a uvnitř k nerozkousnutí:-) Ale co by to bylo za jídlo, kdyby se s ním člověk neporval. U okýnka ještě málem dochází k fó pá s placením, protože moje peněženka obsahuje jen drobné a to dokonce na chlup přesně... Pár dní předtím mi totiž vypršela platnost platební karty.

U lodi stále vegetí kachní rodinka, se kterou se Káťa jako stará známá příbuzná snaží skamarádit. Nejdřív se naivně podbízí pomocí trávy, což nezabírá. Na rohlík ovšem kachny dneska berou jak divý, takže skáčou a trhají ho Kátě z rukou. Já se jen válím smíchy a fotím a natáčím...

Rozhodli jsme se popojet ještě kousek a zapíchnout to někde pod širákem. Je už docela zima, takže se ani nesnažíme jet „zkratkou“ v zatáčce za kempem, ale rovnou míříme k prvnímu nadějnému místu za tamní skalou. Káti průzkum hlásí špatný terén, pokračujeme tedy ještě asi dvě zatáčky a kousek pod soutokem s Klabavou opět vysílám háčka

na průzkum. Tentokrát musí vyšplhat asi třímetrový sráz plný kopřiv, což ji prý budu muset někdy nějak splatit. Já se vydávám podívat na další nadějně místo na druhé straně řeky a nakonec přirážíme u něj.

Rozkládáme stan (jen jako podlážku pro spaní pod širákem), celtu a karimatky, dáváme malou večeři a choulíme se k sobě, protože zima je zima. Při pohledu na hvězdy zkouším známou Eggyho větu o třech hvězdách, co tvoří trojúhelník, která na holky vždycky zabírala, na Káču ale bohužel ne. No asi bych ji to neměl opakovat každé rok několikrát... Letos je to trochu ostuda, protože tohle je teprv naše první noc pod širákem. Stojí ale za to, je jasno, hvězdy a černé díry kam oko dohlédne.

Ráno vstáváme v půl devátý a zjišťujeme, že bude opět krásný den – rosa padala opravdu důkladně, jsme úplně mokří. Někdy k ránu jsme se oba nezávisle na sobě vzbudili a koukali jak vychází zároveň sluníčko i srpek měsíce a byli jsme k sobě tak ohleduplní, že jsme toho druhého kvůli tomu nechtěli budit. Po snídani vyrážíme na řeku a po chvíli už sjíždíme provalený jez Telín. Protože je horko, tak pod ním vykládáme loď a hrajem koupanou-cvakanou, potom nasedáme a chvíli trénujeme traverzování proudu. Když nás už bolí ruce, ještě se smočíme a pokračujeme dál. Dnes už asi potřetí potkáváme dvojici vodáků, tentokrát ale v netradiční situaci – na břehu, paní sedí nahá a pán jen v trenýrkách. Voláme AHOJ a po pár záběrech kotvíme u protějšího břehu „na svačinku“. Pán a paní se jako Adam a Eva vrhají do vln Berounky a za chvíli nás opět předjíždějí.

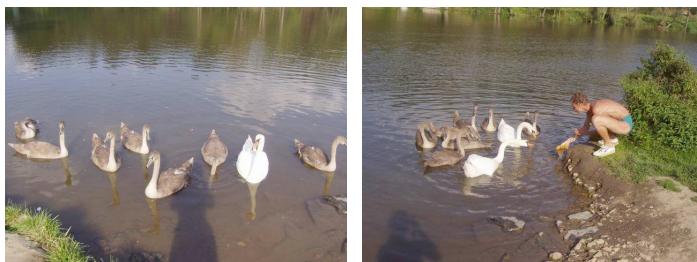
Po splut pár stovek metrů kotvíme nad Valentovským mlýnem u stánku, kde si dáváme společné pivko doslova za pět dvanáct. Stánek za pár dní končí. Znovu předjíždíme zmíněný pár, který jez vpravo přenáší po souši, my už zkušeně stahujem loď po prkně kousek od kraje. Časem mě opět přepadají nesnesitelná horka a vrhám se nečekaně do vody.

Dál cesta ubíhá klidným tempem, celý darovanský volej jsme prokecali až nám vyschlo v puse. Nová hospoda vpravo u jezu se tedy přesně šikne a i zde si dáváme jedno napůl a Káťa jednu topinku s česnekem jen pro sebe. I vzpomínáme na Eggyho, jak se tvářil nedávno ve Zvíkovci, když si obě nuly daly extra česnekovou topinku...

Další překážkou je až jez pod Kaceřovem, kde opět kvůli nižšímu stavu vody asi dvakrát najíždíme těsně nad a hledáme cestičku, kde je nejmenší šance setkání s kamenem. Volíme netradiční směr – dost šikmo napříč jazykem mezi dvěma kůly a projíždíme zcela nepoznamenaní. Káťa je dokonce suchá, což se při mých akčních průjezdech moc často nestává.

Už nám zbývá jen překonat asi dva kilometry voleje a máme čas, prozkoumáváme proto ústí náhodnu pod jezem. Bohužel nám cestu zatarasil padlý strom. K čivickému jezu přijíždíme v půl pátý, já si ještě dávám rychlé koupání, ale po chvílce ve vodě rychle prchám na břeh. Ne snad kvůli zimě, ale kvůli labutím. Jsou to narozdíl od kachniček potvory nevďečný, i potom, co jsme do nich naházeli zbytky našich zásob, nenechají mě ani umýt si nohy. Za chvílku už přijíždí známé červené autíčko a naše dvoudenní idyla pomalu, ale jistě končí.

Lukáš

Konec léta na řece pod Bílou horou

Náš pelíšek

Podzimní sklípek

Začátek: Sobota 12.11.2005 18:00

Konec: Neděle 13.11.2005 18:00

Účastníci: Eggy, Hanička, Jitka, Káťa, Lenka, Míra a Petr

Je možnost jet do sklípku Corkyho známého ve Velkých Pavlovicích ze So na Ne 12. - 13.11. Víno co vypiješ + ubytování dohromady za 250 Kč.

Podzimní sklípek

Z původního záměru sejít se ve vinném sklípku s lidmi z Bulharska se nakonec vyklubal spíš plzeňsko-pražský výlet. Cesta z Plzně byla naplánovaná vlakem, já se přidružila do Corkyho Tranzitu spolu s Eggym, Haničkou, Dánošem Petrem a Lenkou. V Brně bere me útokem supermarket a provádíme hromadný nákup všelijakých dobrůtek k vínu, a protože jsme povětšinou hladoví, zvládáme to vcelku rychle. S Corkyho řidičským uměním dorážíme ke sklípku ve Starovicích sice za tmy, ovšem nad očekávání brzy:)

Raději si rovnou rozkládáme ležení v patře staré novostavby, což nám po návratu ze sklípku určitě přijde vhod. Od Corkyho jsme hromadně představeni Frantovi, místnímu vinaři a dnešnímu hostiteli. Ještě ani nesedíme a dostáváme na rozjezd malé koštovačky s burčákem. Po pohledu zejména na dívčí polovinu pak donesl rovnou několik džbánek s tímto brzyvínem, u kterého vydržíme docela dlouho. Když dochází na bílé vínko, většina z nás mění maličké koštovačky za větší sklenky.

Hromadnou hru Eggyho, Míry a Dánoše na kytary na chvíli přerušuje Franta svými písničkami, které se bohatě obejdou bez doprovodu a ve sklípku se krásně nesou, což Hanička nezapomíná ohodnotit svou vždy milou poznámkou. Nu což, myslím, že jinak se to líbilo opravdu všem, takže se ochotně necháváme naučit kolovací písničku. Ta vyžaduje od jedinců narozených v patřičný měsíc vypít svoji sklenku do dna, přičemž ho ostatní nazývají starým ožralou. Jakožto jediný lednový zástupce tedy likvidují svoji skleničku jako první. Přiznávám, že je mi dobrého vínka trošku líto. Pak se postupně střídají i další, přičemž některé měsíce se ukazují plodnějšími než jiné, ale protože je nás tady hodně, zapijeme téměř každý. Konečně dochází řada také na vínko červené, u kterého už zůstávám. Corky s Frantou stále mizí k nějakým vzdálenějším soudkům a koštují v soukromí.

Nápad zkoušet si natáhnout košťýř, vzniknul myslím u Lenky, což nadchlo i nás ostatní, takže za chvíli už před námi stojí kýbl s vodou a střídáme se o třílitrový košťýř. Každý se ovšem baví do té doby, než si to zkusí sám a pak také on rudne, valí oči a chrop-tí:) Frantu pohled na nás nadchnul natolik, že na pozdější noční hodinu vyhlašuje utkání dívek proti pánům o flašku šampusu.

Zábava se přesouvá zpět ke stolu s dobrotami, kytarám a vínku. Nevím, jak si to vysluhují, ale jsem Frantou odlákána také k privátnějším soudkům. Po nalití sklenky mým milovaným Portugalem po mě ovšem chce znát můj názor, čímž mi zrovna nepotěší. Po chvíli zaváhání mě navíc nutí k upřímnosti, takže nakonec nevychrlím jen slova chvály. S obavami vinaře sleduji, ten se ovšem zasměje a začne přemlouvav Corkyho o ochutnávku z jeho uloženého, podle všeho výborného vína. To se mu ale nepodaří, takže se mi dostane ještě ochutnávky výborného muškátu (mimochodem jediný, který mi kdy chutnal) a taky Portugala staršího data, kterému zůstávám věrná po zbytek večera. Když jsem si ráno chtěla onoho modrého pána jednu láhev zakoupit, ku mému překvapení jsem zjistila, že prý není na prodej...

Společnost se začíná pomalu rozpadat a nás zbylé u stolu nenapadá nic lepšího, než hrát všem dobře známé a velmi náročné raz dva BUM. Největší radost z toho má zřejmě Jirka, který nám to z té radosti na chvíli odmítá dál kazit. Po napočítání do třiceti a zpět ho všichni sborem přesvědčujeme na jeho dalším zapojení do hry:)

Vyčerpání hrou se počíná většina lidí sunout do patra k připraveným spacákům. Tam si uvědomují, že musím ještě navštívit malou místnůstku v přízemí. U sklípku narážím na Petra, Frantu, Jítu a polospícího Corkyho. S Jítou jsme vyzvány k uskutečnění slibované soutěže, čemuž se ani jedna úplně nebráníme. Vinař nám tedy s potutelným úsměvem mizí kamsi pro košťýř speciálně pro dívky. Když ho donese, poleje nás s Jítou pot. Při

pohledu na proporce koštyře by každé slušné děvče mělo sklopit zrak a náležitě zrudnout. Jitka ze sebe jen vyrazí: "Jdeš první!!!" Je zajímavý, co udělá šampus v sázce a víno v krvi:) Nakonec nás Franta podaruje obě a hurá na kutě. Ještě odmítám nabídku postele a raději zůstávám v připraveném spacáku na zemi.

Budím se s pocitem brzkého čerstvého rána, z čehož mi rázem vyvede pohled na hodinky. Dole u snídaně už čeká ve skleničkách připravený burčák, což mi dost zarází, ovšem vydržíme ho popíjet až do našeho odjezdu. Všichni nakupujeme co nám včera zachutnalo, krom mě, protože Portugal jednak (ku mému štěstí) není na prodej, druhak bych neměla na zpáteční vlak z Prahy. Corky skládá do Tranzitu železniční výletníky a krátí jim tak cestu na nádraží. Poté se vrací pro nás a jen doufám, že zatím stihnul vystřízlivět:) Loučíme se s Frantou a můžeme nasedat. Zpáteční cesta ubíhá za Corkyho telefonování a neustálého otáčení se vzad pekelně rychle. Nechávám se vyhodit na Smícháči a při loučení mi pan řidič slibuje už dávno plánovanou návštěvu v Plzni... no uvidíme...

Káta

Lisboa - Athens Course

Začátek: Pátek 11.11.2005 4:30
Konec: Sobota 19.11.2005 23:30
Účastníci: Syky a Dáda

Tak jsme se s kamarádkou ze školy Dádou rozhodly, že se taky vydáme na nějaký zahraniční kurz. Byl to kurz v rámci ATHENS v Lisabonu na téma Quality Control, ale kdo ví... :-)

Lisboa

Úvod

Tento deník je poněkud netradiční, původně byl totiž zamýšlen jako dopis naší kamarádce Janě do Austrálie. Tuto funkci tedy samozřejmě splnil, pokud ovšem nezklamala pošta. Přes celou jednu stranu obálky A5 je totiž nakreslena portugalská vlajka, tak to možná neposlali do Austrálie :-). V psaní dopisu jsme se více či méně pravidelně s Dádou střídaly, takže pro přehlednost je zde vždy uvedeno, kdo kterou část psal, aby nedošlo k nějakým mýlkám :-). Rozdělené je to do článků podle dní, kdy jsme to skutečně psaly.

Ještě musím upozornit, že obě studujeme technickou školu, tak prosím humanisty a i ty ostatní, aby se případně moc nešťourali v pravopise. Obrigada!

Cesta

Friday 11.11.2005
Lisabon – Bar v hostelu

Dáda:

Ahoj Jani,

Právě sedíme v baru v naší ubytovně a pijeme Sangrii. Mají tu totiž „happy hour“ a stojí 2,5€. Do města se sice podívat chceme, ale zároveň se chceme opít a moc za to neutratit, protože...

Syky:

Takže pěkně od začátku. Je brzy ráno, teda vražedně brzy ráno, někdy mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní a my všechny čtyři (Renatka, Péťa, Dáda a já) jsme se sešly na Dejvický na zastávce busu 119. Musím se pochlubit, že já a Renatka, která spala u mě na koleji, jsme dorazily jako první a to ještě čtvrt hodiny před domluveným srazem. Když dorazila Daška, tak nám sdělila, že vůbec nešla spát.

Cesta na letiště i odbavení proběhlo bez problémů, jen jsme si své ultralehké batohy (můj 9,4 kg a Dády 8,4 kg, protože měla o boty míň) musely odnést do „oversize“ zavazadel.

Dáda:

Děcka nás moc překvapily a potěšily, jelikož jsme od nich dostaly svorku na papír s kytičkou pro šťastné cestování. Potom jsme se ještě trochu s děčkama prošly po letištní hale a za nedlouho nás opustily. Asi to neměly dělat. Pasovou kontrolou jsme prošly bez problémů a do odletu zbývalo asi třičtvrtě hodiny. Kupodivu bez větších problémů jsme prošly i detektorem lži... tedy kovů, samozřejmě.

Ovšem po asi půlhodině většina cestujících mírně zneklidněla, že nás ještě nepouští do letadla. Pán za pultíkem byl ale nervózní daleko víc, stačil nám sdělit, že už je tam 20 dní od šesti do pěti (asi ho to opravdu poznamenalo), a pak nám řekl, že kvůli husté mlze v Milánu a viditelnosti 100 metrů je let odložen v podstatě na neurčito.

Syky:

Na tuto situaci jsme byly naštěstí vybaveny – Dáda měla s sebou placatku s vodkou, která ještě chutnala trochu po Absinthu, který tam byl předtím. Takže jsme si hned daly, aby mlha zmizela.

Poté se většina cestujících a samozřejmě i my začali zajímat, jestli stihnou navazující lety z Milána. Na to nám nervózní pán za přepážkou odpověděl, že to neví a že počasí nedokáže poručit ani Alitalia, ale že to se vyřeší až v Miláně, že tam nás prej předělaj a že je nás tu 140 a z toho 130 pokračuje dál. Pak nám taky sdělil, že odlet bude nejdřív v 9:15, tedy o dvě hodiny dýl než podle plánu. Sice nad ním na světelné tabuli blikalo, že next information at 8:00, ale my věřily jemu. V tu chvíli už nám bylo jasné, že let z Milána prostě nestihnem, protože jsme měly jen hodinu na přestup. Pán sice tvrdil, že z Milána stejně bude zpožděný všechno, ale stejně už jsme se začaly smířovat s tím, že si tam budem muset domlouvát novou letenku a začaly jsme hledat anglický slovník.

Dáda:

Naštěstí se v Miláně pravděpodobně vyčasilo rychle a ani jsme nestihly dohrát miny (na nějakém reklamním počítači nebo co to bylo) a už hlásili, že se máme dostavit k odletu. Což bylo stejně plat prtný, když v Miláně už jsme stejně neměly šanci navazující let stihnout.

V letadle jsme si nepatrně zlepšily náladu kafičkem a zákuskem a ani jsme se nenašly, už jsme zase sestupovali na přistání. Pod námi byly vidět jen mraky a letadlu se jimi nijak nechtělo proniknout a kroužilo pořád nad nimi. Načež Sykča prohlásila: „Ani se mu nedivím, jestli jsou ty mraky 100 metrů nad zemí.“ Pak jsme se do mraků ponořili a po chvilce očekávání, že se někde pod námi objeví střechy domů, objevila se asi 10 metrů pod námi přistávací dráha. (Nechápu, jak to provedli.)

Syky:

Stačily jsme jen pronýst něco v tom smyslu: „Ty vole, dráha!“ a už jsme po ní jeli.

V Miláně nás naložili do autobusu (jsou sto let za vopicema :-)) a už jsme si to svištěli k letištní hale. Tam se nás většina hnala na transfer, původně jsme se davu chtěly držet, protože skoro všichni si museli obstarat nové letenky, ale nějak se všichni rozprchli. Poté, co jsme opravdu díky světelné tabuli zjistily, že náš let už opravdu dávno není na letišti, ale ve vzduchu, jsme prošly dalším detektorem kovů a jiných pitomostí a vydaly se na vlastní pěst zjistit, kde nám přidělí jiné letadýlko. Nejdříve byla pro info vyslána Dáda, ptala se

celníka, kde jsou informace. Na informacích jsem se ptala já, kde vyřeší náš problem. Tak jsme byly poslány do... kanceláře Alitalie. Bohužel jsme musely projít pasovou kontrolou, ale raději jsme si vybraly jiného celníka. Kancelář Alitalie jsme našly celkem bez problémů, vystály jsme si frontu, sdělily svůj problém, načež nám slečna za pultíkem řekla, že tato kancelář je jen pro Business class a že máme jít jinam, prý až na konec tunelu a tam to je.

Dáda:

Došly jsme na konec pekelně dlouhého tunelu, ale nic jako „jinou kancelář Alitalie“ jsme neobjevily. Spíš to tam vypadalo jako přepážky pro odbavení a bylo tam všude spousta lidí. Vydaly jsme se nazpět na informace (opět tunelem) a tam nám bylo sděleno, že máme jít tunelem (pro změnu) a vpravo. Prošly jsme opět tunelem a jelikož přepážky vpravo byly zavřeny, musely jsme vlevo, kde stála ta strašná spousta lidí. Naštěstí jsme se zanedlouho dostaly na řadu a paní byla moc ochotná a hlavně už věděla, o co jde, tak jsme se ani nemusely namáhat s vysvětlováním. Celou dobu nám dělalo starosti, jak to bude s našimi zavazadly, ale brala si od nás i jejich čísla a něco ťukala do počítače, takže nás to zcela uklidnilo.

Syky:

Nakonec nám vytiskla nové palubní vstupenky na let asi za dvě hodiny. Ještě se teda ptala Dády, jestli je TV („tývý“) a pak vytiskla tu letenku a tam bylo TVRDKOVADAG-MARMR. Takže Dáda je vlastně tývý rdková dagmar a ještě k tomu Mister :-).

Měly jsme radost, že už konečně máme svůj let a vydaly se jen tak cvičně hledat náš východ, pro změnu jsme šly zas tunelem. U správného východu jsme se usadily, napsaly nejdůležitější SMS a hlavně se nasvačily. Mě se podařilo vybalit svačinu tak šikovně, že moje mandarinka skončila pod nohama pána, co seděl naproti. Pán byla ale docela vtipálek, a tak jsme si začali onou mandarinkou kutálet tam a zpět.

Po chvíli náš nový let taky zpozdlí, tentokrát o 25 minut, pro změnu zase kvůli špatnému počasí a také pořád na info obrazovkách psaly, že ho můžou klidně i zrušit. Raději jsme to neřešily a vydaly se na průzkum letiště. Bohužel moc daleko jsme nedošly, protože bychom musely pasovou kontrolou a detektorem lži a když jsme zjistily, že cestou zpátky bychom si ještě musely nechat změřit botu či co, tak jsme to raději vzdaly. Chvílema to vypadalo, že některé nebohé lidičky ti celníci nutí i sundat si snad kalhoty. Usadily jsme se tedy na sedačkách s výhledem na letištní plochu a odhadovaly viditelnost např.: „Hele, teď je viditelnost dvě letadla.“ nebo „Viditelnost tři sloupy.“ nebo „Viditelnost taková, že není vidět vrchol sloupu.“ Vedle nás se usadil nějaký pán s paní asi odněkud z Arábie. Pán za chvíli usnul a začal děsně chrápat.

Dáda:

Já taky musím přiznat, že jakmile jsem si sedla, začala jsem usínat taky. Chrápat doufám ne. No co budu vykládat, letiště jsme prolezly skrz na skrz a jinak nuda nad nudu. Naštěstí náš let ani nezrušili a dokonce ani dál neodkládali. Moc jsme se těšily, až nám v letadle dají najíst a nemohly jsme se toho dočkat. Před nástupem jsem chtěla, aby Syky vyfotila ten letištní autobus, který opravdu mega velký (minimálně 3,5 metru na šířku), tak jsem trochu poodstoupila a najednou někdo zatroubil a on to byl pilot letadla. (Opravdu bych nevěřila, že letadla troubí stejně jako auta :-).)

Po celém letadle to vonělo jídlem, ale to bylo na dlouhou dobu vše. Nakonec jsme se dočkaly, dali nám divnou směs (nejspíš ryba se zeleninou) s bramborovou kaší, housičky, máslo a sýr, kousky ovoce a mini slané sušenčičky. K tomu džus a kávu, tak nás to vcelku uspokojilo. Let trval dvě a půl hodiny, téměř celou dobu nebylo nic vidět, tak jsme mohly aspoň v klidu usnout a vzbudily jsme se až nad Lisabonem, kde bylo jasno a usoudily jsme, že svrchu vypadá opravdu dobře. Vše začalo vypadat růžověji. Jistě k tomu přispěly i úžasné mosty, křižovatky a stadiony.

Syky:

Tento úžasný výhled a slunečné počasí nám opravdu zvedlo náladu a také jsme měly radost, že už jsme konečně po takové době na místě určení. Vystoupily jsme z letadla, svezly se letištním autobusem a šly čekat na batohy. Tam, kde jsme je očekávaly, už kroužil jeden kufr, ale ten vypadal, že už tam byl dávno před námi. Čekaly jsme tedy dál a s námi samozřejmě i naši spolucestující. Zavazadla přijely kupodivu ve velice krátké době. Bohužel to nebylo způsobeno pracovitostí portugalských zaměstnanců letiště, ale tím, že těch zavazadel přijelo jen asi 15 nebo 20. Během pár minut se po nich slehla zem a hlouček čekajících cestujících trochu prořídl. Ten kufr, co už tam kroužil před námi, stále kroužil.

Dáda:

Mezitím jsme stačily zapít šťastný přilet připít si na brzké doručení zavazadel. Tak jsme tam pořád postávaly a čekaly. Mezitím jsem psala slečně, která na nás čekala v hale, ať má ještě strpení, že stále nemáme své batohy. V mezidobí jsme sledovaly, jak hlouček cestujících čekajících na zavazadla značně prořídl, aniž by nějaká další přijela, což nám začalo být podezřelé. Nakonec už jsme tam byly pouze my dvě a nějaké dvě dámy, které se zdály být mnohem více nervózní než my. Jedna z nich se vydala zjišťovat informace na nedaleké „ztráty a nálezy“ a za nedlouho na nás kývala, že máme jít za ní. Když jsme se přiblížily, s klidem nám sdělila, že naše bagáž je ještě v Miláně a dorazí pravděpodobně

až zítra. Následovalo mnoho velmi neslušných slov (to ovšem už z úst našich). Pak jsme byly nuceny zalézt do kanceláře, udat jim adresu, kam mají zítra zavazadla doručit (ani jsme netušily, zda jim neříkáme nesmysly) a případně adresu v ČR, kdyby se to nepovedlo (velmi povzbuzující). Po udání identifikace našich batohů jsme se vydaly vstříc naší „průvodkyni“, která na nás čekala tou dobou už asi dvě hodiny a byla velmi překvapena, kde že máme ta zavazadla, když jsme na ně tak dlouho čekaly.

Syky:

I nu, setkání s námi každého překvapí :-).

Průvodkyni jsme měly poznat podle toho, že bude mít na sobě „sweet green shirt“ a podle toho jsme jí také neomylně identifikovaly hned při otevření dveří. Dorazit k ní se nám sice podařilo až na druhý pokus, ale i tak to byl úspěch. Byl tam s ní i také náš nový spolužák z Vídně jménem Peter, který přiletěl asi necelou hodinu před námi. On vlastně teda přiletěl asi až po nás, ale pravděpodobně popad svůj kufr a šel nejkratší cestou ven.

Všichni jsme se tedy přivítali a vydali se vstříc velkoměstu. Průvodkyně (od teď už Ana) nám dala vybrat, jestli chceme do hostelu ject taxíkem nebo busem. S Dádou jsme se rozhodly samozřejmě pro autobus, protože jsme přeci neměly žádný problém s nějakými zavazadly, že :-). Takže Peterovi také nic nezbylo. Ana nás odvedla na zastávku autobusu. Nutno dodat, že nás cestou ještě málem na přechodu pro chodce převálcoval taxík značky Mercedes-Benz. Řekla nám, jakou linkou máme ject a kde vystoupit a rozloučila se s náma s tím, že se uvidíme zítra.

Dáda:

Moc jsem nepochopila, jak máme poznat, na které zastávce právě jsme, když v autobuse to nehlásí a na zastávkách nepíšou. Chtěla jsem ty zastávky spočítat, ale on stejně nestavěl všude, takže ani to by neklaplo. Naštěstí s námi byl Peter, který nějakým záhadným způsobem zastávku identifikoval. Bohužel se ještě chtěl ujistit, zda si též myslíme, že je to tato zastávka nebo až ta další a Syky hbitě odpověděla, že až ta další, tudíž jsme nepatrně přejeli. Což nám opět nevadilo, páč bez batohu se to šlape jedna radost :-). Peter, si myslím, o nás během krátké cesty udělal svůj obrázek. Hostel nebyl daleko a našly jsme ho bez větších problémů. Peter se raději ihned po přihlášení na recepci co nejrychleji „zdechl“. My jsme vyfasovaly stravenky na snídani, kartičku, na kterou nás do hostelu pustí po půlnoci, a místo klíče kartu. (Už se nemůžu dočkat, až si ji zabouchnem v pokoji.) Mimochodem se na tu kartu i rozsvěcí, což nám dalo značné úsilí, než jsme na to přišly.

Syky:

Nutno dodat, že tu kartu jsme vyfasovaly pro nás dvě jen jednu. Ale pravděpodobně hoch v recepci usoudil, že se stejně budem raději pohybovat všude spolu, protože jsme děsný lepry :-). Náš pokoj byl až v pátém patře. Objevily jsme výtah, ale raději jsme šlapaly do schodů, protože nevím, nevím, zda by po dnešku i ten výtah neměl několik hodin zásek někde v mezipatře. Do schodů se nám nešlo ani moc těžce vzhledem k nezvykle lehké zátěži na zádech.

Po nálezku pokoje a úspěšném rozsvícení jsme začaly řešit, co dál, protože nám zase odpadla spousta starostí jako třeba, kdy vybalit a hlavně jak ty věci nacpat do těch malých

skříní. Takže jsme zvolily alternativní plán, čili dopily jsme placatku a začaly litovat toho, že zbytek (většina) té vodky je ještě v Miláně v Dády batůžku.

Dáda:

Hlavní otázkou bylo, čím se umyjeme a do čeho se utřeme. Problém s utíráním jsme vyřešily vcelku rychle jedním nadbytečným prostěradlem. Pak jsme se vydaly na exkurzi do umývárny, kde se (dle mých předpokladů) našlo jedno nadbytečné mýdlo. Bohužel je s krémem a nejde použít i místo šamponu. V očekávání toho nejhoršího (1. Batohy zůstaly v Praze.; 2. Odletěly z Prahy někam jinam než do Milána.; 3. Z Milána je pošlou jinam než do Lisabonu.; 4. Batohy dohledají, pošlou do Lisabonu, tam budou na letišti dva dny kroužit na zavazadlovém pásu a pak někdo usoudí, že je zřejmě nikdo nepotřebuje a nejspíš je zahodí nebo použije k vlastním účelům, jelikož na nich nejsou zpáteční adresy.; 5. Batohy dorazily do Milána, tam je dohledali, pošlou do Lisabonu a tady nedohledají nás, tudíž pošlou batohy do Prahy.) jsme vymyslely i alternativní plán, tzn.: Zítra budem do večera (hodina ještě není upřesněna) doufat, že batohy dorazí. Pokud se tak nestane, je třeba pořídit: zubní kartáček 2x, 1 pár ponožek pro každou, 1 kalhotky (také pro každou), zubní pasta 1x, mýdlo 1x, šampon 1x, též alespoň po jednom tričku pro každou, jelikož nejsme prasátka. Poznámka: Nalezením mýdla se seznam o jednu položku zmenšil.

Protože na pokoji nebylo vcelku co dělat (Je děsně mrňavej, jsou tam dvě palandy => netrpělivě očekáváme nové spolubydlící; a děsně to tam smrdí novotou), rozhodly jsme se navštívit místní bar, páč nás obě již u vchodu upoutala cedulka inzerující „happy hour“ od 19:00 do 20:00. Cestou jsme neváhaly navštívit umývárny v ostatních patrech (tedy prozatím pouze ty dámské) a poohlédnout se po zapomenutých (pro nás ovšem velmi užitečných) věcech. Objevily jsme: 1x sprchový gel bez přídavku krému (jde tedy použít jako šampon) – už ho mám v batůžku; 1x ručník – plánujem se pro něj zastavit cestou zpět.

Tak to by bylo. Teď už tu asi tři hodiny sedíme a píšem tenhle „román“.

Možná by si ty okolní lidi měli uvědomit, že by tu nemuseli tolik kouřit, když tu defakto sedíme v pyžamech. Jenže to oni asi netuší. Z toho zřejmě vyplývá, že se teď sbalíme a půjdeme konečně do toho města trochu se tu poohlédnout a také najít kus žvance, páč už nám oběma kručí v břiše. Výhoda je, že ráno nemusíme moc brzo vstávat, protože než si oblékneme kalhoty a svetr, nezabere to předpokládám víc než půl minuty.

Syky:

Taky nám odpadá problém s čištěním zubů, ledaže cestou něco najdem... no to snad radši ani ne.

Ještě musím trochu odbočit. Včera, když jsem si balila věci, tak se na koleji ptám Terky, ať mi jmenuje věci, který potřebuju a já řeknu, jestli je mám. Prohlásila, že mi stačí peníze, pas a sušenčičky, nic víc prý nepotřebuju. Netušila jsem, jak moc velký význam její slova budou mít.

Pátek večer

Saturday 12.11.2005

Lisabon – V hostelu

Syky:

Tak už tu máme nové ráno, ale ještě se na chvíli vraťme do včerejšího večera. Poté, co jsme v půl jedenácté dopsaly těch předchozích 8 stránek, jsme se vydaly vstříc velkoměstu najít si něco na zaplácnutí žaludku. Cestou z baru jsme objevily pračku a sušičku, kde zrovna bylo čisté prádlo, z čehož vyplynul další plán pro případ, že nepřijdou batohy – prostě si něco půjčit.

Venku bylo docela teplo, teda jen do té doby, než začal foukat vítr, ale to nás neodradilo, protože hlad byl silnější. Šly jsme po hlavní třídě a říkaly si, že je přece pátek večer, tak tu nějaký fast food musí mít přece otevřeno. Už jsme začaly mít naději, když jsme cítily vůni jídla, ale bohužel to byla jen restaurace. Když už jsme to chtěly skoro vzdát, kde se vzal, tu se vzal, objevil se před námi McDonald. Hlad byl bohužel silnější, takže i přes můj vrozený odpor k této firmě jsme vstoupily dovnitř a děsně dlouho jsme se rozmýšlely, co si dáme. Nakonec Dáda měla Cheesburgera a já Chickenburgera, kterým se mi podařilo zasvinít nejen ták k tomu určený, ale i stůl. Pak jsme vyrazily zpět na ubytování.

Dáda:

Chtěly jsme si vyzvednout ručník, ale zrovna tam někdo byl, tak jsme pokračovaly do pokoje, kde už byly nastěhované naše dvě nové spolubydlící. (Obě studují ve Francii, ovšem ta jedna je z Brazílie.)

Šla jsem znovu obhlédnout situaci s ručníkem a uspěla jsem. Měly jsme tedy vše potřebné k mytí a šly do sprchy. Možná začnu praktikovat utírání do prostěradla i doma (je to velmi příjemné), jen ještě nevím, jak vyřeším to sušení.

Pak už jsme jen svlékly vše na spaní zdánlivě nepotřebné (někteří z nás – Sykča – si to v noci zase oblékly kvůli zimě), daly větrat ponožky a šly spát.

Sobotní program

Tuesday 15.11.2005

Lisabon

Dáda:

Tak už máme úterý. Psaní dopisu v posledních dnech trochu vázlo. O víkendu, protože byl tak skvělý a včera, protože to bylo fakt děsný.

Zkusíme to dát nějak dohromady, i když tentokrát asi ne tak podrobně.

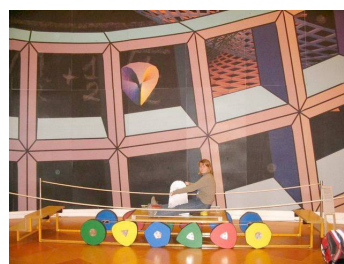
V sobotu jsme vstaly celkem pozdě, nepotřebovaly jsme totiž téměř žádný čas na oblékání a čištění zubů. Snídaně byla dobrá včetně kafička (bylo potřeba), napakovaly se jsme se houskami na celý den. (Což, jak jsme zjistily později potřeba nebylo.)

V hostelu nás vyzvedla Ana (jmenuje se také Lara, takže kdybychom někdy psaly o Laře, je to ta samá osoba) a Filipe (čti Filip :-)), náš druhý průvodce (fakt moc pěkně, ale to je tajemství děsně tajný :-)).

Šli jsme do školy, kde proběhlo představování, dostali jsme skripta (v portugalštině – bezva) a trička. Chtěly jsme se zeptat, jestli nemá nějaká ta trička navíc, že by se nám hodila, ale nevěděly jsme, jak to říct (Já už jsem měla vymyšleno, jak to říct, ale Dáda, řekla, že ne. Škoda.L – Pozn. Syky), tak jsme to odložily na večer, kdy jsme se měly dozvědět, jestli dorazily naše batohy.

Celé to trvalo dost dlouho, takže hned poté byl čas na oběd. Šli jsme do menzy a pěkně jsme se přežraly (to bylo poprvé, ale rozhodně ne naposled).

Odpoledne jsme navštívili oceanárium, mě se nejvíc líbil Nemo a Sykča mi právě sdělila, že ji nadchlo „tamto zvíře“, tak nevím. Potom jsme se vydali do jakéhosi muzea, kde jsou všemožné věci z Expa 98. Tam to bylo fakt super. Klidně bych tam strávila celý den. Mohli jsme si tam leccos vyzkoušet a dost těžko se to popisuje. Prostě to bylo skvělé.

Zbytek skvělého víkendu

Wednesday 16.11.2005

Lisabon – Ve škole

Dáda:

Pokračovalo se opět jídlem, šli jsme do jednoho shopping centra, kde byly po celém patře „fast foody“, tak si každý vybral, co chtěl a sešli jsme se u jednoho stolu. Se Sykčou jsme měly každá plný talíř a jelikož jsme si na něj mohly nandat, co se tam vešlo a bylo to pořád za stejnou cenu, zase jsme se nehorázně přejedly. Zřejmě jsme nebyly sami. Pak jsme zůstali ještě chvíli sedět a Filipe říkal, že umí čínské masáže a že je to lepší než orgasmus a taky to na nás hned vyzkoušel. No co na to říct... mohu jediné doporučit :-).

Večer nám byly ukázány některé lisabonské hospůdky, kde jsme ochutnali některé z místních drinků a vypili pár piv. Naštěstí metro jezdí jen do jedné, tak jsme se dostali vcelku brzo zpět do hostelu.

Sykyna pořád prudí, že jsem nenapsala o jejím golfovém míčku, tudíž musím napsat ještě dodatek k sobotnímu dopoledni. Inu stojíme takhle v kroužku na chodbě ve škole, na něco čekáme a najednou Sykča vytáhne z kapsy golfový míček. Někdo navrhl, že bychom si s ním mohli házet a přitom říkat svá jména, což bylo celkem fajn, pre jsme se zabavili a trochu se poznali. Bohužel jsme museli hru brzo ukončit, když někdo málem rozbil okno. (Kupodivu to nebyla ani jedna z nás, ale Peter.) Ovšem od té doby si všichni jistě pamatují, že Syky je ta holka s golfovým míčkem (a později také ta s tím kompasem, ale to bych předbíhala). (Musím dodat, že mám teď tento památečný cestovatelský míček popsaný a vystavený :-).– Pozn. Syky),

Syky:

No blbý bylo, že chtěli taky vysvětlit, jak jsem k tomu golfovému míčku přišla. No myslím, že se docela divili, hlavně Norky trochu nechápaly.

Ještě něco k večerní cestě do hostelu, no myslím, že jsme všichni dělali v metru celkem ostudu. Na jezdících schodech jsme si hvízdali dost nahlas všemožné písničky, na nástupišti fotili dost crazy fotky a byli jsme u toho dost vysmátý a tak nás to bavilo, že jsme s tím pokračovali i v metru. Cestou z metra jsme s Daškou běhaly v protisměru na jezdících schodech a jezdících pásech, no fakticky jsme se super bavili (všichni). Jen škoda, že na svém foťáku mám z toho jen pár fotek, asi si nechám ty ostatní poslat.

V neděli ráno v 9:00 jsme měli sraz v areálu školy. Jenže vzhledem k tomu, že v hostelu se podává snídaně od 8:30 do 10:00, tak nám bylo jasné, že sraz prostě nejsme schopný stihnout, když cesta do školy trvá 15- 20 minut. Ale v Portugalsku je normální, že všichni chodí všude pozdě, tak to ani nikoho nepřekvapilo. Takže před školu se přišel náš dav asi s dvacetiminutovým zpožděním, kde už na nás čekali Filipe a Ana, aby nám ukázali krásy Lisabonu. Zase se jelo metrem. Na nástupišti Filipe prohlásil, že uděláme fotky jako včera, aby byl vidět rozdíl mezi „opilým“ včerejškem a „střízlivým“ dneškem. Fakt nevím, co tím myslel! Tyhle fotky taky nejsou bohužel na mém foťáku.

Dojeli jsme do centra u moře (prej je to ještě řeka, moře, vlastně Atlantic Ocean, začíná až o pár kilometrů dál) a šli na nějaký obrovský náměstí, kde zrovna stavěli vánoční stromeček. Byl děsně vysoký a ocelovej, fakt děsně kýč. Pak jsme jeli historickou tramvaj

pro turisty. Provezla nás celým historickým centrem. Bylo celkem rozlehlý, takže to trvalo asi hodinu. Výklad k tomu byl v angličtině, němčině, portugalské, španělštině, japonštině, francouzštině a bůhví v čem ještě, takže nám byl celkem na nic, ale nám to zas tak moc nevadilo, protože obě se s dějepisem moc nekamarádíme. Ale památky (nejen památky) maj Portugalci moc hezký. Taky jsme viděli nějaký nejužší dům ve městě, měl asi tak metr a půl na šířku. Fakt nevím, jak tam může někdo bydlet, když ještě ty zdi musí být nějak tlustý.

Po tramvaji následovala další tramvaj, tentokrát už moderní. Zatímco šel Filipe koupit jízdenky, my běhali s foťákama po náměstí a fotili, co se dalo i nedalo. Mě nejvíc samozřejmě zaujal most v dáli, který vypadá jak Golden Gate Bridge v San Franciscu. On vůbec Lisabon tak trochu připomíná San Francisco, protože jsou tam taky samý kopce a jezdí tu historický tramvaje. Během tohoto čekání na jízdenky jsme bohužel prošvihly poslední šanci tohoto napít se nepozorovaně vodky, kterou měla Dáda v batůžku. Nu co, musely jsme vydržet do večera, byla to opravdu zkouška odvahy.

Cesta tramvají do Belému (místní celkem známá čtvrť) trvala docela dlouho. Já jsem se pořád snažila fotit ten úžasný most, ale bohužel skrz to zasviněný a poškrábaný sklo, proti sluníčku a za jízdy to moc nešlo. Důchodci, co seděli naproti nám, to trochu nechápali.

V Belému se šlo na oběd, už ráno jsme si objednávali, co budeme jíst. My s Dádou jsme si daly nějakou místní rybu s dlouhým nosem. Bylo to fakt moc dobrý, zase jsme se už po několikáté přežraly.

Po obědě jsme nakoupily pohledy a hromadně se vyrazilo na monument. Jelikož jsme měli objednanou prohlídku na třetí hodinu a bylo teprv něco po druhé, tak jsme nejdřív vyráběli samospouští hromadně fotky. Čínani měli stativ, tak to bylo docela jednoduchý. Nevím, jak se to povedlo, ale na mej fotce se všichni usmívaj, hurá :-).

Pak mě zase děsně bavilo fotit si most, ale bylo blbý počasí, takže fotky asi budou moc nic.

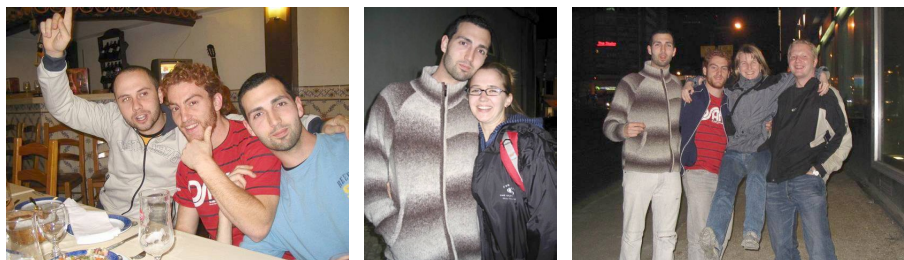
Dáda:

Pak jsme šli na ten monument, nahoře byl fakt pěkný výhled až na to fakt hnusný počasí a fakt děsnou zimu :-). Sykča samozřejmě musela zase někam lézt, aby byla úplně nejvyšš, až jsem jí to musela zakázat, páč jsme byli fakt vysoko a nebylo tam žádné zábradlí.

Návštěva monumentu měla být posledním bodem našeho víkendového poznávacího programu, ale naši průvodci nás vzali ještě do jedné děsně velké kavárny, kde jsme ochutnali typický portugalský zákusek. Mňam, mňam :-). Potom už jsme skutečně jeli zpět do hostelu, rozloučili se se svými portugalskými přáteli a domluvili se s ostatními z kurzu, že se sejdem v půl deváté a půjdeme společně někam na večeři. Bohužel bylo teprve něco po šesté, takže jsme celé dvě a půl hodiny nevěděly, co budeme dělat. No a na pokoji byla ta vodka... a pak nevíme, kam se ty dvě hodiny poděly.

Syky:

Pak se šlo někam, těžko říct kam, do restaurace na večeři. My byly ještě přejedené z oběda, takže jsme si daly jen polívku a taky ochutnaly salát s chobotnicema. Taky se pilo pivo a Španělé zpívali. Cestou zpátky jsme si udělali takovou okružní procházku po Lisabonu. Před hostelem jsem si ještě vylezla na svůj první semafor (nejen v Lisabonu).

Počátek školní nudy

Sunday 20.11.2005
Praha – Sykyny kolej

Dáda:

No jo, jsme trochu ve skluzu.

Takže v pondělí začalo trochu peklo, páč jsme museli do školy. Sraz měl být v 8:50, ale to už jsme věděli, že skutečně nestíháme. Naštěstí příchod v půl desáté nikoho příliš nerozhodil a učitel nám hned posunul začátek výuky na půl desátou. Co se dělo dalších několik hodin byla nuda, nuda, nuda a taky trochu nuda.

Potěšil nás akorát oběd, kde jsme se pro změnu velmi úspěšně přejedly. Tedy lépe řečeno, potěšilo nás jídlo, nikoliv oběd, na který jsme se fakt moc těšily.

Večer se uskutečnil „Spanish plan“, což znamenalo, že jsme došli koupit chlast a chtěli jsme to vypít na pokojí, ovšem záhy jsme zjistili, že víno není čím otevřít. Šli jsme se zeptat do baru, jestli by nám ho neotevřeli a dozvěděli jsme se, že jediné když si tam půjdeme sednout. V tom nebyl vcelku žádný problém, takže jsme se s našimi španělskými kamarády (Jorge (čti Chorche) a Alberto) a taky jedním Vídeňákem vypravili do baru, kde jsme hráli kulečník. Bohužel víno došlo dost brzy, takže jsme se se Sykčou rozhodly skočit si na vodku, kterou jsme měly na pokojí. Trošku jsme se zakecaly a vrátily se až za hodinu. Španělé pravděpodobně chtěli uskutečnit „second Spanish plan“, tudíž jsem byla pozvána na vodku. Když se mi podařilo rozbít skleničku, usoudilo okolí, že bychom se nejspíš měli jít projít. Problém byl, že já se Sykčou jsme chtěly jít na procházku a trochu si prohlédnout město, případně najít vyhlídku a naši španělští kamarádi mířili přímo do parku. Pak jsme si to nedorozumění vysvětlili a vrátili se do hostelu.

Syky:

V úterý jsme ráno došli do školy tentokrát se zpožděním jen asi 5 minut, protože jak již bylo řečeno, výuka nám byla posunuta. Jinak by už to zpoždění bylo asi neúnosný i pro Portugalce. Ve škole byla zase děsná nuda, Dáda se zabavila luštěním Sudoku a já otravováním lidí přes ICQ.

Na oběd si nás přišla vyzvednout Ana a ptala se nás, jestli chceme průvodce Lisabonem v angličtině, tak jsme samozřejmě chtěli a šli si je vyzvednout. Na obědě jsme si daly jedno jídlo pro obě dvě, ale zase jsme se přežraly.

Odpoledne zase nuda, nuda a samá nuda. Po škole se šlo do muzea, vedl nás můj kompas a Ricardo (náš portugalský spolužák, ale bohužel ne z Lisabonu, tak jsme trošku bloudili), přesně v půl šesté a pět minut jsme do muzea dorazili, ale bohužel nám bylo řečeno, že zavírají v šest (ale to už jsme stejně dávno věděli) a že poslední návštěvníky pouští dovnitř v 17:30. Ricardo se to snažil ukecat a vysvětlit jim, že by z toho měli kšeft,

ale bohužel jak mi bylo pak řečeno, tady jsme v Portugalsku a prostě něco normální člověk odjinud nepochopí.

Takže se jelo autobusem do centra, kde jsme vyrazili na věž. Teda vlastně jsme chtěli vyrazit. Došli jsme k věži a nahoru jezdí historický výtah. Bohužel to vypadalo, že tam je také zavřeno. To už nás celkem naštvalo. Naštěstí jsem si všimla, že výtah jezdí, i když prodejna jízdenek je zavřená. Na věž jsme se tudíž podívali, byl odtud hezký výhled na noční Lisabon.

Školní týden

Monday 21.11.2005

Praha – u Dády v Křemencov

Syky:

Včerejší „uvítací párty“ na Strahově nám přerušila psaní dopisu, takže jsme se zase musely sejít nad sklenkou, teda lahví portugalského vína, abychom tento román konečně dokončily.

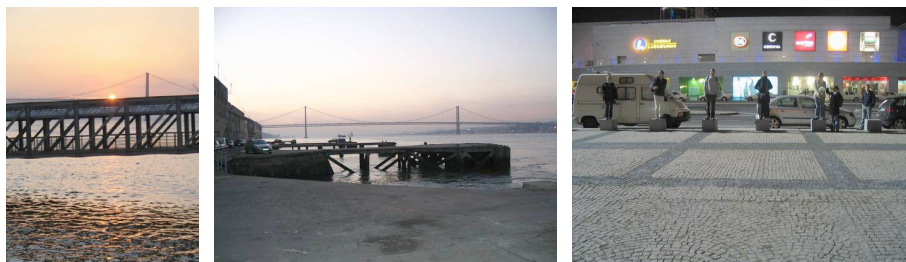
Takže je úterý v Lisabonu. Z věže jsme chtěli jít na večeři, ale nějak dlouho to trvalo, takže jsem šla kupovat pohledy, pak se zase pro změnu čekalo na mě, pak jsme nemohli najít cestu a při tom hledání jsme potkali Petera, který se procházel městem. Pak jsme vylezli nějaký děsně dlouhý schody, abychom vzápětí zase šli někam dolů. Najednou jsme k naší radosti zjistili, že jsme v chlastacích uličkách, kde jsme byli v sobotu večer. Spiros (spolužák z Řecka) nás dovedl do restaurace, kde hrálo Fado, což je nějaká typická portugalská hudba. Hrajou při večeři v restauraci na nějaký divný kytary a do toho buď ženská nebo chlap zpívá. Bylo to dobrý v tej atmosféře restaurace, ale že bych to musela zrovna každé den, tak to asi ne. My (já a Dáda) jsme si místo dezertu daly další lahev vína, takže jsme byly zase za zlitky, protože tam nebyli Španělé. Ale bohužel jsme se zlily moc málo, Dáda z toho chudák nemohla usnout a já se v noci probudila a také nemohla usnout. Další den jsme tuto chybu neopakovaly, ale to bych předbíhala.

Dáda:

Ve středu probíhala škola opět stejným způsobem jako předchozí dny. Tzn. nuda, nuda, nuda. To bych se zkrátka jen opakovala. Jedna z velmi důležitých událostí dne bylo poobědové posezení na zídce na slunném místě a následné mé zakopávání na rovné cestě (2x za 20 metrů se to opravdu jen tak někomu nepovede).

Po škole jsme se Sykčou opět čekaly, jestli někdo vymyslel nějaký plán. Aktivní francouzsky chtěly jít na výlet lodí na druhý břeh řeky, a protože my jsme neměly žádný lepší plán, připojily jsme se k nim.

Lodě vyplouvaly každou chvíli a lístky byly kupodivu levnější než autobus. Cesta trvala asi deset minut, byl zrovna západ slunce, ale dost hnusný počasí, takže nic moc. Na druhém břehu nebylo nic moc k vidění, snad jen Lisabon z jiného úhlu a samozřejmě most, který jsme opět mnohokrát fotily. Zanedlouho jsme se vrátili zpět a opět vymýšlely, co bude dál. Nakonec (protože nebylo nic jiného na výběr) jsme přistoupily na „French plan“ tzn. shopping. Dorazily jsme do nákupního centra, zašly si na bagetu, omrkly občůdky a vrátily se na sraz, kde jsme zjistily, že další plán je jít na jídlo. Sykča prohlásila, že už jsme byly snědены a tudíž s nimi nepůjdeme. Skočily jsme do supermarketu, koupily vodku a šly se projít k řekomoři. Následovalo opět několik fotografií mostu v noci (nutno říct, že nebyl osvětlený). Chtěly jsme se trochu projít, takže jsme se rozloučily se svými „kamarády“ a vydaly se dle mapy o dvě stanice metra dál (resp. blíž) Byla s námi kamarádka vodka, takže cesta byla příjemná a veselá. Sykča uvažovala, jestli potkáme naše kamarády v metru, což se zdálo být dost nemožné. Ovšem co se nestalo. Došly jsme (kupodivu) bez větších obtíží na stanici kam jsme plánovaly, nasedly do první soupravy, co jela a shledaly se tam se svými přáteli. Myslím, že předstírat střízlivost se nám moc nedařilo, přesto jsme ovšem v naší činnosti chlastání hodlaly pokračovat i v hotelu, ovšem naše spolubydlící už byly na pokoji. Vymyslely jsme náhradní plán, vzaly si bačkůrky, batůžek s vodkou a šly najít místečko, kam bychom se v hotelu mohly usadit. Cestou jsme potkaly jednu z našich spolubydlících a ptala se nás, jestli jdeme na procházku, tak jsme řekly že jo, což mohlo vypadat dost divně, když jsme měly na nohou ty bačkůrky. Jediné vhodné místo na sezení jsme našly na schodech do šestého posledního patra, kde jsme usoudily, že tam zřejmě nikdo pěšky chodit nebude. Dokonale jsme se zlily, pěkně pokecaly a šly spát.

Syky:

Ve čtvrtek ráno jsme ve svých batůžkách objevily portugalské housky od soboty, nenapadlo nás nic chytřejšího, než je hodit oknem ven. Dáda tvrdila, že tam chodí nějaký kočky, tak je třeba sežerou. No co dodat, ranní hod houskou je dobrá rozcvička a to i bránice :-). Ráno se mi nějak divně vstávalo, asi té vodky bylo předchozí den opravdu trochu víc. Ale snídaně mi zase hned zvedal náladu. Dopoledne ve škole zase děsivá nuda, já byla asi ještě trochu zlitá, takže jsem byla ještě víc mimo než normálně. Na oběd si nás přišla vyzvednout Ana, někdo se jí ptal, jak je to s pátečním večerním programem. Byla trochu překvapená, protože program asi nečetla, ale slíbila nám Sintru a večer nějakou párty. Po obědě zase nuda ve škole, tak jsme se bavily jinak, například psaním SMS in English, dost nás to pobavilo a odpolední vyučování docela rychle uteklo. Po škole jsem se nechala od Norek vysvětlit, kde je pošta. Kupodivu jsme jí našly celkem bez problémů, i když jsme si nebyly jisté, jestli jsme fakt na poště, vypadalo to tam jak ve spořitelně. Děsně dlouho jsme čekaly, ale to nás zas tak moc nerozhodilo, páč jsme u toho byly dost vysmátý. Z pošty jsme šly na metro a cestou našly něco jako poštovní schránku. No těžko říct, co to vlastně bylo, ale pohledy jsme do té věci hodily. Takže jestli nedojdou, tak to bude asi tím, že jsme je hodily možná do popelnice na nebezpečný odpad, ale kdo ví, těžko říct :-).

Došly jsme na metro, i když poněkud oklikou. Už se začalo stmívat, ach jo, proč se v Lisabonu stmívá tak brzo. Původně jsme chtěly jít na hrad na západ slunce, ale vzhledem k tomu, že bylo zataženo, tak nás ani moc netrápilo, že ten západ nestihnem. Pod hradem jsme měly sraz s Lukášem a Kostou, kteří právě dorazili do Lisabonu. Kupodivu jsme se celkem bez problémů našli. Šli jsme hned na kafe, kde jsme si sdělili nejnovější zážitky a vymysleli, že půjdeme na večeři do naší menzy. Což se ukázalo býti fakticky skvělým nápadem :-). Z kavárny jsme šly na vyhlídku u hradu podívat se na noční Lisabon. Poté jsme se chvíli procházeli městem a došli na metro, kde si kluci podle našeho vzoru koupili jízdenku na deset jízd, jednu dohromady. Při vystupování z metra, nechtěl Lukáš z metra pustit turniket, tak se nacpal za nějakou ženskou s kočárkem a dostal se ven. Šlo se do menzy na večeři. Co říct, zase jsme se přežraly.

Pak jsme šly ukázat klukům, kde se zítra po zkoušce sejdem a cestou jsme zas udělali několik fotek u našeho oblíbeného sloupu. Ve škole se kupodivu svítilo a bylo tam i pár lidí od nás a učitel. Rozpomněly jsme se, že sliboval nějaké konzultace před zkouškou či co. Takže jsme zalezly dovnitř a vyfasovaly zadání zkoušky nanečisto. Na tom papíru bylo napsáno, že je to ta páteční zkouška, takže jsme měly docela motivaci to nějak v tu chvíli

vyřešit. Při čtení zadání jsme chvílema podléhaly zoufalství a chvílema měly záchvaty smíchu. Buď jsme si nebyly schopné přeložit otázku a nebo vůbec nechápaly, o čem to vlastně je a na jaký to kraviný se nás vůbec ptá. Naštěstí naši spolužáci Luiz z Brazílie a jeden Maďar byli tak moc ochotní a všechno nám poradili a řekli, jak to máme počítat. V tu chvíli jsme si, teda aspoň já, připadaly jak ti největší blbci, kteří nejen že neumí anglicky, takže se ani nedokážou zeptat na to, co chtěj, ale hlavně, který vůbec neví, co se na tom kurzu probíralo. Například mě dost pobavily Norky, když řekly, že k tomu můžem používat všechno, i poznámky. Fakt nevím, k čemu mi to bude, když moje veškeré poznámky jsou jeden list A4 popsáný z půlky jedné stránky a to jsou tam jen nějaká hesla do e-mailů, uživatelská jména, telefonní čísla, e-mailové adresy a další ptákoviny. Inu nějaký výtvar v Excelu se nám ale podařilo udělat a doufaly jsme, že ta zítřejší zkouška bude stejná a nebo jen s jinýma číslama.

Dáda:

Kluci byli asi dost vytočený, páč Lukáš se asi po hodině přišel zeptat, jak dlouho nám to ještě bude trvat a jestli si třeba nedáme sraz za hodinu. Tak jsme se domluvili na desátou před školou, ale nakonec nás učitel „vyhodil“ už v půl desáté, že prý musí domů, a ještě vymyslet zadání zítřejší zkoušky.

Počkaly jsme na kluky a pak jsme se všichni společně vydali do chlastacích uliček, kde se nálada všeobecně zlepšila. Cestou jsme se zastavili ukázat klukům hostel, ale bylo nám zakázáno dojít pro vodku. Když si Lukáš s Pavlem s velkou nedůvěrou koupili jednu kartu na metro na půl, nemohlo se stát nic jiného, než že se ta karta „rozbije“. Tedy nevím co s ní udělali, ale dopadlo to tak, že cestou do chlastacích uliček je nechtěla už po dvou projetých jízdách pustit do metra a tak si jí museli nechat vyměnit. V chlastacích uličkách jsme chtěly kluky zavést do dvou barů ve kterých jsme byli v sobotu, ale podařilo se nám najít jen jeden. Když jsme se v sobotu přemísťovali do toho druhého, asi už jsme byly dost zlité :-).

Později jsme se s klukama rozloučily, vzaly si „lahváče“ na cestu a vydaly se dělat ostudu do metra. Každopádně jsem zapoměla, že v metru cestou do chlastacích uliček jsme potkali naši skupinu, což už byla fakt dost velká náhoda. Nebyl s nimi ovšem jeden ze Španělů a ten druhý byl dost mimo, takže Sykča „vyvěštila“, že toho druhého ještě cestou potkáme. A taky že jo. (Jak ta to dělá?) Setkaly jsme se s ním před hostelem a ptal se nás, jestli ještě nezůstaneme s ním, že si „zakouří“, ale vymluvily jsme se, že musíme hrozně čůrat, což byla mimochodem pravda. Tak jsme mohly v klidu zmizet a jít spát.

Syky:

Na pokoji jsme ještě potkaly naše spolubydlící, jak se učí. Nechala jsem si od nich vysvětlit otázku číslo 1, aniž bych si byla vlastně schopná přeložit zadání, ale to bylo vlastně jedno, hlavně že jsem získala odpověď. Daška to posléze po mě chtěla vysvětlit, ale řekla jsem že až ráno. Říkala, že to do tý doby zapomenu, no a měla pravdu.

Ráno jsme do školy došly asi o čtvrt hodiny dřív, přece jenom stres ze zkoušky nás trochu popohnal. Ve škole jsme si zabraly počítače u sebe přes uličku. Dostaly jsme zadání a s hrůzou zjistily, že je jiné než to včerejší. No co nám zbývalo, otevřely jsme včerejší

Excel a začaly na to aplikovat naše zadání. Občas jsme se i u počítačů vyměnily, abychom si mohly poradit. Nějaké teoretické otázky jsme našly na netu a nebo je opsaly od souseda Barta z Belgie. Sice nás překvapilo, že na otázku začínající slovem „what“ má odpovězený nějaký jméno, ale raději jsme to moc neřešily a opsaly i to. Když už Dáda hodně prudila, že to už odevzdáme a serem na to, tak jsem si ještě nechala jednu otázku vysvětlit od Barta. Trochu se divil, že vůbec nevím, o co jde, ale ne asi zase moc, protože celý týden seděl ve škole vedle nás a viděl, co jsme prováděly. Pak už jsme to ale opravdu vzdaly a zkoušku odevzdaly, tedy lépe řečeno poslaly učiteli mailem, což byl u mě celkem problém, protože centrum.cz zrovna moc nefungovalo. Nakonec jsem to posílala z Dády mailu.

Dáda:

Fakt mě to celé dost vytočilo, jelikož jsme tam trčeli asi tři hodiny a toho dvě a půl jsem nevěděla co mám dělat. (No uvidíme, výsledek bude znám zítra.) Stihla jsem si alespoň přečíst e-mail od Any, která nám psala, že je nemocná a že do Sintry s námi nepojede a večer také nic nemůže uspořádat, což bylo docela nemilé překvapení. Rozhodli jsme se tedy, že do Sintry pojedem s klukama sami. Nebylo sice moc času a počasí bylo hnusné, ale asi by nás tou dobou jinak ukamenovali, jelikož na nás tou dobou už zase asi hodinu čekali. Zašli jsme ještě na oběd do menzy, ačkoliv bylo velmi brzo.

Syky:

Tak jsme se raději zase přežraly a šli jsme hledat nádraží, ale nebylo to vůbec snadné. Kluci nás vedli a když už jsme to nádraží konečně našli, tak zas bylo za plotem. Pak to zas vypadalo, že jdeme do nějakých podzemních garáží, ale naštěstí už to bylo ono nádraží. Koupili jsme si zpáteční jízdenky do Sintry, pravda, Lukášovi to trvalo poněkud déle, protože nejdřív asi 5 minut cpal do automatu na jízdenky všechny své drobný, aby když už chybělo asi jen 15 centů, tam hodil celý Euro. Pak mu zas ten automat děsně dlouho ty drobný vrátil zpátky.

Nasedli jsme do vlaku a vyrazili směr Sintra, cestou jsme obdivovali místní akvadukt, který jsme s Dádou viděly už z letadla, a také zkoumali mapu. Na konečné jsme vystoupili, ale to nám trvalo poněkud déle, než jiným cestujícím, protože jsme stále nemohli uvěřit tomu, že je to opravdu konečná. Zjistili jsme to podle toho, že ty koleje opravdu dál nevedly a byl tam nějaký les či co. Na nádraží jsme si lohli pár map, přesně podle Aniných instrukcí v e-mailu. Chvíli jsme se dohadovali, kam že se to vlastně půjdeme podívat. Pavel chtěl děsně moc jít nahoru na hrad v mlze, takže jsme ho nechali napospas osudu a vydali se do centra. Šli jsme nějakým parkem, kde byli pávi, Dáda se s jedním chtěla vyfotit, ale bohužel se ho bála. Ten páv se ale bál očividně víc, takže ze společné fotografie nakonec nic nebylo.

Došli jsme k paláci, před kterým stál děsně hnusnej vánoční stromeček. Usoudili jsme, že nemá cenu chodit dovnitř, že se spokojíme jen s letným pohledem z venku. Vylezli jsme na vyhlídku, kde bylo poprvé za celý týden trochu vidět do Portugalska a vyfotili značně nepovedený panorama. Pak jsme šli na prohlídku obchůdků, odkud já mám své nové skvělé zelené tričko z Lisabonu a taky kalendář Lisabonu. No aspoň bude celý rok na co vzpomínat.

Šli jsme na kafe, kde se Lukáš snažil domluvit portugalsky, ale paní, co obsluhovala, raději brzy zvolila za dorozumívací jazyk angličtinu. Dali jsme si kafe a portugalské žvejkacky a Lukáš nějaký tvarohový zákusek. Taky jsme psali SMSky Kostovi, kde že se jako sejdem a tak. Nakonec jsme se domluvili tak, že já a Dáda pojedem zpět v půl sedmý, abychom stihly naši poslední lisabonskou party a kluci že za námi dorazí někdy v průběhu večera.

Cestou na vlak jsme ještě vyráběli crazy fotky s nějakajma sochama, co tam měli. Málem jsem při tom zahučela do nějaké temné propasti, Dáda mě naštěstí včas vytáhla ven. Cesta vlakem uběhla docela rychle, protože jsme se zase bavily psaním SMS a taky jsme se těšily na party v chlastacích uličkách. Snažily jsme se najít to nádraží, na kterém jsme nastupovaly, ale kdo si to má sakra pamatovat. Nakonec se nám to přece jen povedlo.

Dáda:

Z nádraží jsme se vydaly pěšky k menze, cestou Sykča fotila noční rušnou ulici a měla nepřekonatelnou touhu vyfotit si betonářské práce v Lisabonu.

V menze jsme si daly naše poslední jídlo napůl, jako vždy toho bylo až až. Poté jsme spěchaly na sraz v hostelu. (Nutno dodat, že na chodbě v hostelu občas hráli písničky od Roxette, který mě fakt dost pobavily. Dáda se jimi baví dodnes.- Pozn. Syky) Ale když jsme dorazily, potkaly jsme Alberta, který nám řekl, že mu někdo psal, že už je většina někde v baru, ale nevěděli jsme kde. Nakonec se nám to podařilo zjistit a vydali jsme se za nimi kam jinam, než do chlastacích uliček. Shledali jsme se s ostatními a chtěli změnit lokál. Bohužel bylo moc brzy (asi teprve deset) a tak měli ještě zavřeno. Našli jsme něco jiného, kde to bylo děsně malé a nemohli jsme se tam vejít, ale ostatním se tam asi líbilo a navíc měli nějakou akci 4 nápoje (už ani nevím, jak se to jmenovalo) za cenu tří. No nekup to :-).

Daly jsme si se Syky nějaký ten míchaný nápoj a pak pár piv. Na druhou stranu jsme téměř nic neutratily, jelikož Španělě zřejmě opět chtěli zkusit svůj „second Spanish

plan“. No dost mě to vytočilo, protože jsem se zase musela bavit s tím, kterému vůbec nerozumím a navíc nechtěl pochopit, že ho prostě nechci :-).

Všichni postupně odcházeli a my jako správné zlitky jsme chtěly setrvat až do úplného konce. Sem tam jsme si odběhly vyvenčit mobily, protože uvnitř nebyl signál a jinak se snad nic zvláštního nestalo.

Zpátky jsme chtěli jet taxíkem, přišlo a metro už nejezdilo a navíc Peter říkal, že to v našem počtu (5 lidí) vyjde levněji než metro. Peter cestou usnul, Alberto vystoupil v půlce cesty a Jorge se chtěl hádat a taky že se hádal s taxikářem. Fakt bezva cesta. Naštěstí skutečně alespoň vyšla levně, tedy přesněji pro nás dvě byla zadarmo :-). Při vystupování z taxi se Peter probral, nejprve se s námi rozloučil v domnění, že zřejmě jede dál, ale pak si uvědomil, že asi fakt ne a při vylézání z auta mu vypadl foťák (zřejmě byl trvanlivější než ten Jašky, páč druhý den s ním opět fotil :-)).

Cestou do hostelu jsme se Syky přidaly do kroku, aby nás kluci nedohnali, resp. Jorge, ale nakonec se to nějak nepovedlo. Jeli jsme společně výtahem a já už byla tak vytočená, že když se mě zeptal, jestli mi může položit poslední otázku, řekla jsem že nikdy. Jsem to ale zlá holka. Bohužel to bylo to poslední co jsme si vůbec řekli, takže už jsem se mu i omluvila přes mail.

Potom jsme už šly spát s hrozným pocitem, že to celé už končí a zítra budeme muset odjet a vrátit se zpět do reality.

Loučení s Lisabonem

Tuesday 22.11.2005

Opět Praha – U knížete Václava (hospoda)

Syky:

Tak jsme se zas sešly u piva nad tímto dopisem. Včera se nám ho bohužel (no možná bohudík :-)) nepodařilo dopsat.

V sobotu jsme vstaly jako obvykle v osm, ale bylo to poněkud obtížnější protože 4 hodiny spánku jsou jen čtyři hodiny spánku. Na snídani se nás všichni ptali, jak a kdy jsme vlastně dorazily. Řekly jsme že maybe v půl čtvrtý, Norky to docela pobavilo. Když jsme řekly, že v taxíku nás jelo pět plus řidič, tak už to pobavilo i ostatní. Norky si s námi chtěly

povídat, ale my jim nějak nerozuměly. Já jsem se snažila sníst jogurt, ale byla jsem tohle ráno opravdu hodně zbrzdila, takže mi to trvalo asi půl hodiny. Pak jsme se se všemi rozloučily, popřáli si šťastnou cestu, šťastný život a tak podobně. Vydaly jsme se tedy balit, což nás fakt děsně nebavilo, tak jsme to prokládaly psaním SMS. Což mě zase pobavilo tak, že když jsem šla do umývárny natočit vodu do své super Delvita flašky, tak jsem u toho měla děsnej výtlem. Člověk, co tam zrovna byl, si musel myslet, že jsem asi totální blázen. Dobalily jsme zavazadla, tentokrát jsme do malého batůžku zabalily i zbylou vodu, kdyby náhodou měla naše zavazadla někde zásek.

Rozloučily jsme se s našimi dočasnými spolubydlicemi a Luizem z Brazílie, odhlásily se na recepci, velké batohy si nechaly v místnosti pod schody k tomu určené a vyrazily po vzoru Francouzek shopping. Ještě jsme se naposledy prošly areálem školy a udělaly poslední fotky u sloupu, tentokrát za deště. Jely jsme metrem do areálu Expa do velkého nákupního centra. Trochu nás cestou překvapilo, že jedem nad zemí a že jsou kolem pěkný baráky. Bylo to opravdu překvapující, protože už jsme tudy jely předtím několikrát. Prošly jsme si obchodní centrum a zamířily naposledy vyfotit most Vasco da Gama, dokonce se i na chvíli objevilo sluníčko, takže některé fotečky jsou i docela dobré.

Šli jsme zpět do shopping centra, kde jsme dohromady koupily 5 lahví Portského a dvoje portugalské žvýkačky. Ještě jsme si zašly na bagetu, obdržely poslední SMS v zahraničí s přáním šťastné cesty a vyrazily zpět do hostelu. Cestou z metra jsme šly trochu oklikou přes areál školy, teď již definitivně naposled zamávaly sloupem, tentokrát za svitu slunce, zamávaly naší kůlně s počítačema a smutně ale svižně vyrazily pro zavazadla. Na náměstí jsme potkaly Petera, ale nebylo to nic překvapujícího, protože jsem ho už předtím vyvěstila. V hostelu jsme nacpaly Portské do batohů a Dáda přelila zbytek vodky do lahve od vody. Bohužel zrovna v tu chvíli dorazil Peter. Nechtěly jsme být za největší zlitky, takže Dáda duchaplně schovala prázdnou flašku za kytku. No myslím, že Peter není blbý, tak si toho všim, ale raději nic neříkal. Jestli tu lahev někdo neodnesl, tak tam stojí dodnesJ.

Dáda:

Možná ji ale odnesla ta paní, která (když byla Syky na toaletě), přišla s igelitovým pytlíkem a začala vysypávat odpadkové koše. Tedy doslova vybírat. Zkrátka do toho koše sahala holýma rukama a odpadky přendávala do toho igelitáku. Fakt docela nechutný.

Syky:

Všichni tři (Dáda, Peter a já, ta paní, co vybírala odpadkový koše samozřejmě ne) jsme vyrazily na autobus. Když už jsme s Peterem před více než týdnem z letiště přijeli, tak jsme s ním zas na letiště jeli, aby to bylo tématické zakončení našeho lisabonského kurzu. Tentokrát se nám šlo o poznání hůře, protože jsme každá z nás měla o jedno velká zavazadlo více a taky bylo o dost těžší když tam byly ty vína. Autobus jel hned, co jsme došli na zastávku, no prostě dobře načasované. Jeli jsme jinou linkou než z letiště, no aspoň jsme si prohlédli zase jinou čtvrť Lisabonu. Opět jsme málem přešli o zastávku dál, ale tentokrát jsme stačili na poslední chvíli zareagovat a doslova vypadnout z autobusu na správné zastávce. Od letiště byl vidět most Vasco da Gama, tak jsem si ho opět a tentokrát již doopravdy naposled fotila.

Dáda:

V letištní hale jsme se na chvíli od Petera oddělily a šly na odbavení. Překvapivě nás s batohy poslali do nadměrných zavazadel a ještě překvapivěji nás ujišťovali, že se nemusíme o zavazadla starat, že dorazí až do cílu (zřejmě jo, ovšem těžko říct kdy :-)). Kdo by jim po předchozích zkušenostech věřil. Poté jsme se opět shledaly s Peterem, zašly se společně podívat do obchodu a poté se navždy (tedy alespoň s největší pravděpodobností) rozloučili.

U pasové kontroly jsme chvíli čekaly ve frontě a já jen udiveně sledovala, jak jeden z celníků říká pánovi před námi, aby si vyndal vše z kapes, odložil pásek, bundu kalhoty... asi jsem musela vypadat fakt dost vyděšeně, protože mi vzápětí sdělil, že je to fakt jen vtip. Já na detektoru lži trochu pípala, i když jsem neměla žádné kapsy, tak mne ještě nějaká paní prohlédávala. Nic nenašla. Jsem fakt dobrá :-)! Vzápětí hlásili, že můžem nastupovat do letadla, daly jsme si hlt vodky na šťastný let (a posléze ještě pár dalších) a neradostně vyrazily kupředu.

Tentokrát jsme letěli o něco větším letadlem, seděly jsme tedy na trojsedačce s nějakou paní nebo slečnou, která měla místo u okénka a zřejmě dost nechápala, když se přes ní Syky začala naklánět a fotit z okna. Nutno říct, že jsme seděli nad křídlem.

Konečně jsme se dočkaly naší vytoužené obrazovky, kde nám ukazovali kde právě jsme jak rychle a jak vysoko letíme, kolik je venku stupňů a kolik kilometrů zbývá do cíle. Když usoudili, že už to lidi nudí, pustili nám nějakou skrytou kameru a pak Toma a Jerryho, takže cesta uběhla celkem rychle a dokonce jsme se odhodlaly dát si k pití víno, což byla po té vodce náramná kombinace.

Syky:

Najednou jsme byly v Miláně, tentokrát po mlze ani vidu ani slechu, ale zase byla tma. Radovaly jsme se z toho, že tentokrát půjdem „rukávem“, protože předtím nám v letadle hlásili, že v Miláně je 1 degree above zero. Po chvíli jsem pronesla otázku: „A ten autobus plnej lidí před letadlem je pro koho??“. Takže jsme musely ven do té děsné kosal.

Dáda:

Naštěstí jsme vystupovaly mezi posledními a nemusely jsme dlouho čekat na zbytek. Na přestupu to také proběhlo rychle, kupodivu jsem opět pípala, ale tady se jen koukli kam letím a pustili mne dál. Hned jak jsme došly k naší bráně, už hlásili, že můžeme nastupovat. Nasedly jsme do letadla, naše místo bylo pro změnu nad křídlem a čekaly co se bude dít dál. Zanedlouho hlásili, že budeme mít z technických důvodů asi deset min. zpoždění. Prohlédly jsme si časopis, kde měli nakreslená různá letadla se kterými Alitalia létá a odhadovaly, které asi bude to naše. Říkala jsem Sykče, ať se koukne kde máme motor, rozhlédla se a prohlásila, že žádný nevidí a tudíž asi žádný nemáme. Zanedlouho hlásili zpoždění o dalších 30 min. a Syky viděla oranžové auto u letadla. Usoudili jsme,

že nám nejspíš ten motor právě montují. Také jsme trochu se zklamáním zjistily, že už tam jsou i nějací Češi a rozumí nám. Na druhou stranu jsme s potěšením zjistily, že řeší podobný problém jako my a to že pokud bude zpoždění příliš velké dojde veškerý alkohol a to neznamena nic dobrého. V uličce pořád chodila asi 4-letá holčička, která prohlásila, že tam budeme ještě čtyřicet hodin (zřejmě budoucí letuška :-)).

Nakonec bylo celkové zpoždění pouze čtyřicetiminutové. K pití jsme si chtěly dát opět víno, ale bohužel měli pouze pivo, tak jsme se s ním spokojily. Myslím, že pak už by nás nerozhodilo vůbec nic :-).

Syky:

No rozhodilo nás pouze to, že jsme přistáli v Praze. Taky nám chvíli před přistáním hlásili, že je v Praze nula stupňů a sníh. To se nám podařilo pochopit i v italštině. Víc jsme už raději slyšet nechtěly.

Ještě musím dodat, že z Milána jsme si stačily přes SMS v rádoby angličtině objednat u Renatky flašku vodky donesenou až na letiště. Naštěstí je to bystrá holka a pochopila.

V Praze Ruzyni se nám nějakým záhadným způsobem povedlo vystoupit z letadla až jako poslední, teda samozřejmě, že posádka tam ještě byla, jinak by mě třeba napadlo prozkoumat pilotní kabinu. Pravděpodobně jsme nejely autobusem, ale šly rukávem, ale těžko říct...:-). No ale tím autobusem jsme asi opravdu nejely, protože když jsme se najednou ocitly v letištní budově, tak tam nikdo nebyl kromě nějakého pána, s kterým jsem se snažila mluvit anglicky. Překvapilo mě, že on mluvil česky, ale o čem to bylo, si už fakt nevybavuju. Dáda ještě šla na záchod a já na ní čekala a zabavila jsem se tím, že jsem koukala na obrazovku odletů a tam jsem našla nějaký let do Lisabonu. No jasný, že bych hned nejraději nastoupila. Když se vrátila Dáda, sdělila, že jí upad telefon a rozletěl se na součástky a strašně dlouho se ho snažila sestavit zpět do původní podoby. Povedlo se, jen za krytem na displeji jí zůstal nějaký bordel. Pak jsme vyrazily pro zavazadla, já šla, abych nevypadla ze cviku, proti směru jízdy jezdících pásů, takže mi cesta trvala poněkud déle než Dádě. Cestou jsem se ještě stačila „duchaplně“ bavit s rodiči po telefonu.

Batohy přijely kupodivu rychle, tak jsme je popadly a vyrazily z letiště. Hned u východu nás čekala Renatka s uvítací cedulí, vodkou a salátem a taky Dády maminka. Oslavu (teda spíš zapití žalu) na přivítanou jsme tedy raději odložily na druhý den. Vylezly jsme před letištní budovu a já začala nadávat, že je děsná zima a proč je tam sníh. Renatka mi řekla, že přece mám sníh ráda. To je sice pravda, ale po návratu z Lisabonu opravdu nic moc. S Dádou jsme se neustále snažily bavit anglicky a Renatku to trochu vytáčelo. Taky pronesla svoji oblíbenou větu, že jsme zlitý, ale to jsme od ní za tři dny, co jsme zpátky v ČR slyšely už asi patnáctkrát.

Šly jsme hledat auto, což se nám po chvíli podařilo. Opravdu jsem byla moc Dády mamce vděčná, že mě dovezla až před kolej, protože v tej hroznej pražskej zimě bych asi přimrzla k chodníku.

Rozloučily jsme se s tím, že máme přežít a že se za pár hodin sejdem. V tu chvíli mi začalo trochu docházet, že každá sranda jednou končí.

Dáda:

No co se dá dělat. Asi nám bude ještě chvíli trvat, než se vrátíme do reality. Snad se to ale jednou podaří :-). We hope...

Dáda & Syky

Důvody proč opět navštívit Lisabon v nejližší době

- Syky potřebuje zjistit, jak je to v Lisabonu v zimě se sněhem a za celý týden se nestihla zeptat.
- Na Sykyny skvělém univerzitním tričku chybí minimálně dva velmi důležité podpisy.
- Zapomněly jsme si přeložit názvy rybiček v oceanáriu, ačkoliv jsme měly s sebou slovník.
- Nutně potřebujeme znát a slyšet písničku, kterou jsme zaslechly v lisabonské tramvaji.
- Syky potřebuje nového průvodce po Lisabonu (tedy knižního :-)), protože ten její je trochu poškrábaný (kdoví co s ním dělala :-)).
- Sykče se doposud nikde nepodařilo lohnout portugalskou vlajku, tak to potřebuje nutně napravit.
- Zbyly nám tři neprojeté jízdy na metro.
- Nepodařilo se nám získat mapu chlastacích uliček, i když se stoprocentní pravděpodobností víme, že existuje.
- Nestihly jsme shlédnout západ slunce na hradě a hlavně jsme k tomu neměly ty správné podmínky.
- Čínská masáž není k zahzení, hlavně v lisabonských podmínkách...
- V mezinárodním slovníčku chybělo „Miluji Tě“.
- Na monumentu se nepodařilo vyfotit správnou portugalskou fotku (foťák má strašný zpoždění L).
- Nebyly jsme se podívat na nejzápadnějším bodě pevninské Evropy, ačkoliv jsme navštívily Sintru, odkud je to na „Konec světa“, co by kamenem dohodil.

Důvody budou pravděpodobně v průběhu času rozšířeny. Jeden důvod už nám ale bohužel (tedy bohudík) odpadl. Nebudeme muset jít podruhé na zkoušku a nebo vracet peníze, úspěšně jsme písemkou prošli (a to všichni bez výjimky :-).

Dagmar Tvrdková & Jana Syky Sýkorová

Oblíbené a často používané hlášky lisabonského týdne

- Sykyno, udělej něco!
- Eemm... that thing
- Are you sure?
- Don't ask!!!
- Do you want to kill me?
- Maybe...
- A není to jedno?
- Jo... jó
- CO???
- Jak to mam kurva vědět?!!!
- Těžko říct.
- Have you got any plan?
- Ne, proč?

Syky

Letňák – Lisabon – verze 1.1

Hudba: Slepá kolej (Hanuš Klůs)

Text: *DaSy*

1.: Z výšky na zem kapka padá,
možná prší, těžko říct.
A co mě teď nenapadá,
na značku mám touhu vlízt.

Víkend skvělý, nebyl fádní,
Expo park je moc krásný.
Belém stojí za vidění,
v Monumentu úžasný.

Ref.: Od soumraku do svítání,

žili sme a svět byl hrou.
Všechny slasti byly k mání,
v Lisabonu nad řekou.

Od soumraku do svítání,
žili sme a svět byl hrou.
Všechny slasti byly k mání,
v Lisabonu nad řekou.

2.: Trocha nudy v týdnu školním,
nemůže nás otrávit.
Bavíme se tu věštěním,
s kým zas půjdeme večer pít.

Lisabon je super město,
nejlepší tu metro mají.
Doopravdy skvělé místo,
bylo to tu fakt moc fajn.

Ref.: Od soumraku do svítání,
žili sme a svět byl hrou.
Všechny slasti byly k mání,
v Lisabonu nad řekou.

Od soumraku do svítání,
žili sme a svět byl hrou.
Všechny slasti byly k mání,
v Lisabonu...

Syky

Ponte Vasco da Gama

Téměř společné foto

Silvestr

Začátek: Pátek 30.12.2005 8:00

Konec: Neděle 1.1.2006 12:00

Účastníci: Burák, Dave, Eleanor, Jitka, Kačka, Káta, Lukáš, Míra, Nina, Sejf, Syky a Zdeněk

Tak přátelé, kamarádi i vy ostatní - už zbývají jen dva měsíce a proto vyhláшуji výběrové řízení na toho nejskvělejšího, nejlepšího, nejspolečenštějšího a vůbec super kamaráda, který má nějaký objekt nejlépe mimo Plzeň a pozve nás na oslavu Silvestra!

Silvestrovský deník

Den první

Všechno to začalo celkem tradičně a to někdy „už“ v listopadu, když kohosi napadlo začít plánovat silvestrovský pobyt. A jako tradičně se naši známí majitelé chaloupek počali zdráhat a tvrdit, že k nim letos rozhodně jet nemůžeme. Tohoto jsme se ovšem nezalekli, věda, že takto strašívají každoročně. Všem známé to datum se ale počalo kvapem blížit a oni nám to, filutové, tvrdili pořád. Inu nezbylo tedy než jim pro letošek uvěřit a rychle se začít poohlížet někde jinde, což čtrnáct dní před koncem roku, zvláště s našimi vysněnými nároky, není zrovna brzo.

Nakonec se ale tohle všechno vskutku vydařilo a to zejména díky Syky. Když už se pomalu začínáme smířovat s vyhlídkou panelákového plzeňského Silvestra, padá nám dar z nebe v podobě bezvadné chaloupky...dokonce na Šumavě. Jedinou vadou se nám zdá nedostatečná kapacita, takže je přizváno jen jedenáctičlenné zdravé jádro (kapacita byla pryč pro devět) a ostatním jedincům musíme tuto nemilou novinu oznámit.

Obavy se ale nenaplnily, zdravé jádro onemocnělo a my (teda vlastně Syky) se snažili ze všech sil zaplnit nově vzniklá volná místa. Osazenstvo se tedy značně přeměnilo a páč to píšu „ted“, ještě netuším, jak to vlastně dopadne :-).

Výsledkem neustálých dohod a změn se stalo, že z původních šesti běžkařů máme v 7:45 u hutníka sraz jen Syky, Míra a já. Tedy touto dobou kolem hutníka nervózně stepujeme jen já s Mírou...o čtvrt hodky později už to nevydržím a zasílám Syky kontrolní otázku ohledně jejího bdělého stavu. To už ovšem přichází malá postavička s velkým batohem (že by si něco kompenzovla? :-)) a vše je rázem v pořádku. Opět tedy vznikla krapet pozměněná plzeňská trojka. Jejím jediným stabilním článkem se ukázala Syky, která v ní figuruje prostě pořád.

Mé představy o dohnání spánkového deficitu ve vlaku se rozplývají hned ve chvíli, co Syky počíná prohlížet ve foťáku fotky z Portugalska a Míra nám slavnostně předává ježíšovský dárek. Každá obdržíme jedno zelené vajíčko, patrně natvrdo. Krapet to v nich chrastí a jak se dočítáme, jsou dokonce naladěná...shodujeme se, že na hluboké blbě.

Na zastávce v Dešenicích se vzájemně shodujeme o výstupu, přičemž to ze dveří beru poněkud rychleji, než bych si přála. Všichni nakonec výstup přežili, dokonce se nám podařilo po chvilce váhání určit i bez mapy správný směr kudy ku Děpolticím. Ač se to může zdát k neuvěření, ve vlaku nepadla za oběť žádná z flašek, proto je tedy více než na místě oslavit soutok s asfaltkou vedoucí do Děpoltic. Takto posílnění a s písní proti trudomyslnosti na rtech zvládáme pětiminutovou trasu autobusu za slušnou hodinku a půl, což už moje višnička nepřežila.

Po identifikaci správné chaloupky ve vesnici, si ji pro jistotu několikrát dokola obcházíme, najít zvonek se nám ale stejně nedaří. Nakonec nezbyvá, než si detailní informace (jako třeba jméno lidí, ke kterým jedeme) zjistit telefonicky od Lukáše – odpadlíka zdravého jádra. To už se nás ale řítí přivítat pan majitel a diví se, že nezvoníme. Obrovského zvonu nade dveřmi si naše městská výprava nějak nevšimla:-).

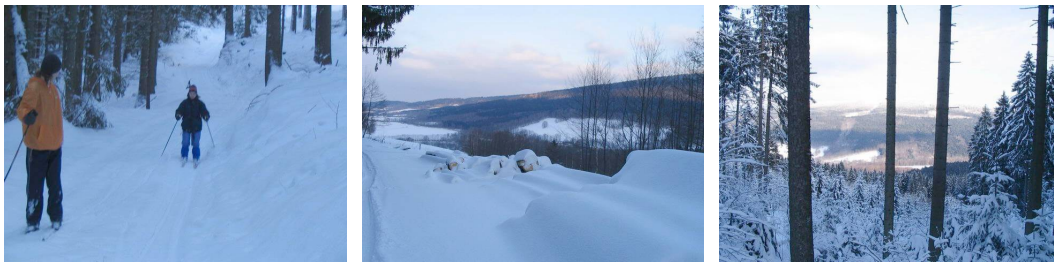
Jsme zavedeni do útulné hospůdky, kde si Míra objednává čajíček a my se Syky grog, čímž si pana domácího nakloníme na svoji stranu. Než se nám tekutiny uvaří, přehazujeme na sobě cestovní oblečení za sportovní a kecáme s panem domácím, který nám nenápadně nutí jeho skvělou běžkařskou trasu. Při rozpravě o našem hudebním nadání nás napadá, že s sebou nemáme Lukášův lety ověřený zpěvník a žádáme Sejfa, aby ho od tohoto odpadlíka vyžádal a večer dovezl.

Po mírných zmatcích o přípravě potřebného počtu lůžek si jakožto správná plzeňská trojka vybíráme pokoj třílůžkový. S jednou dvojicí ovšem budeme muset sdílet sprchu se záchodem, což by nebylo nic zvláštního, nebýt tato „místnost“ oddělená pouze průhledným závěsem...

Pan domácí nás vyprovází až ze vrat a neustále nám ukazuje kamsi do dálky, kam se my zdatní lyžaři máme vypravit. První pád nám předvádí Míra hned při vjezdu do kra-
ví ohrady, další máme namále všichni při jejím opouštění. Dál se musíme vydat kousek po silnici, což se pro Mírovu hůlku stává osudným. Má (měl) jí totiž moc dlouhou, čili velkou vzpěrnou délku, takže kritická síla je menší, Míra nezatěžuje hůlku centricky a ta měla počáteční imperfekce. Následkem toho všeho se Míra válí na zemi a já hned vedle – smíchy. Zvedá se s oběma hůlkami v prapodivném tvaru. S jednou do pravého úhlu, druhá má stupňů o něco méně. Ta se tedy narovnat daří...při rovnání té druhé ale Míra najednou vlastní větší množství hůlek než rukou. Ty dvě maličké narveme do batůžku, který se z bezpečnostních důvodů přesouvá k Syky a pokračujeme dál vzhůru do lesa po lehce prosláplé stopě. Ještě znovu voláme Sejfovi, nacházejícímu se zatím v Plzni, aby cestou pro Lukášovi zpěvníky požádal nemocného též o jeho běžkařské hůlky. Nevim, kdo z nich se divil víc, ale vysvětlovalo se to hezky:-).

Po pár krocích se Syky ozývá, že má hlad, ale shodujeme se na obědě až někde na sluníčku, čímž máme na hodinu vystaráno. Na prvním rozcestí se prošláplá cesta začíná stáčet špatným směrem. Vytyčené trasy dle pana domácího jsme se sice už dávno vzdali, ale přeci jen alespoň směr bychom udržet mohli. Protože Míra jede pouze s půlkou obvyklého množství hůlek a Syky s batůžkem, počínám razit stopu v hlubokém sněhu, přičemž za sebou slyším neustálé remcání o pomalém tempu, úzké a klikaté stopě a tak vůbec:(. Při pohledu zpět za námi vzniká krásně nesymetrická stopa, i když se Míra snaží odrážet hůlkou na obou stranách.

Nevím jak je to možné, ale naši šnečím tempem se nám podařilo dohonit sluníčko, tudíž došlo na jídelní pauzu, při níž se našemu dnešnímu dítěti štěstěny podařilo polít se šunkou. Po obědě při zapadajícím sluníčku pokračujeme v prvovýšlapu, ale naštěstí mé trápení netrvá dlouho a napojujeme se na dřevařskou cestu, v jejíchž kolejích se alespoň nemusíme brodit takovou hloubkou. Začínají se tu pojednou objevovat záludné větve, které mě též uvrhnou do závějí.

Za chvíli už sjíždíme ke kapličce v Datelově, u které jsme se dle pokynů měli vydat do kopců – tedy úplně z druhé strany. Odtud už zbývá jen kratičká cesta zpět po asfaltce do Děpoltic, během které už se nestihlo stát nic zaznamenání hodného.

Po našem návratu si krátíme několikahodinovou chvíli čekání na zbytek výpravy jak jinak, než v hospůdce. Okolo sedmé doráží první část opozdílů, a to Buráci a Sejf s Ninou, se kterými společně likvidujeme připravené výborné bramboráčky. Zábava se postupně díky kytarám rozjíždí, ale Foonovo zpěvník nám po chvíli přestane vyhovovat a jeden po druhém se přesvědčujeme, že už z něj opravdu žádnou písničku nezahrajeme. Sejf s Ninou ochotně přislíbí, že skočí pro Lukášův, který měli za úkol přivést. Z původních vtípků o tom, co tam tak dlouho dělají se postupně vyklubal spíš strach, zda-li se jim

cestou nepříhodilo něco zlého. Nicméně pomoci jim raději nespěchal nikdo z nás, takže hudební iniciativu přebíral pan domácí s vozembouchem a místním harmonikářem. Do takto bujaré zábavy ještě v pozdních nočních hodinách dorazil Zdeněk, který zřejmě trpí značnou nerozhodností, takže jsme do poslední chvíle nevěděli zda ho očekávat.

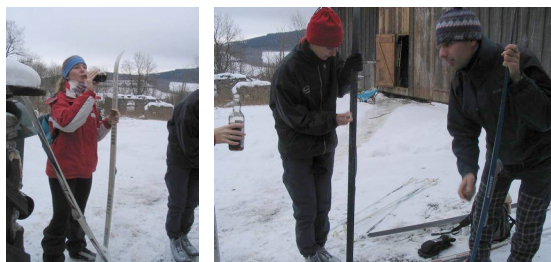

Protože jsme přijeli vybaveni vlastními domácími zásobami jídla a pití, rádi bychom se odebrali někam do ústraní. To nám ovšem komplikuje skutečnost, že slibovaná kompletně vybavená kuchyňka se nekoná, takže nemáme ani do čeho si nalít naše moky. Taky nás jaksi hryže černé svědomí – odcházet z hospody za vlastními zásobami nám přijde vůči majitelům nevhod. Rozhodujeme se tak dlouho, až to v hospůdce skutečně balíme, ale míříme rovnou na kutě.

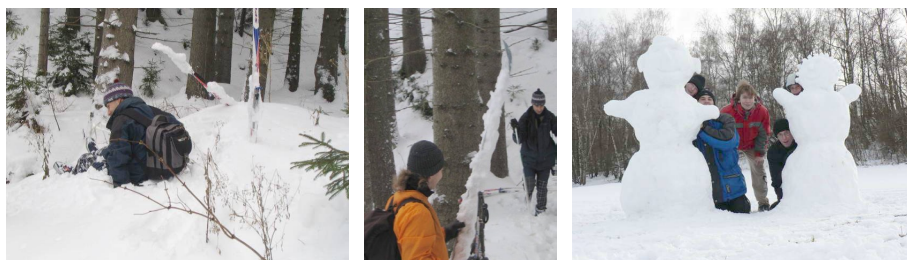
Den druhý

Ráno se budím jako první z naší trojky, což ovšem neznamená, že brzo. Po chvíli mi válení přestane bavit a potichoučku se začínám oblíkat, když tu vtrhne do pokoje Sejf a nemilosrdně budí Syky a Míru. Máme naplánovaný dlouhý běžko-výlet na hřebínek, a tak na válení není čas.

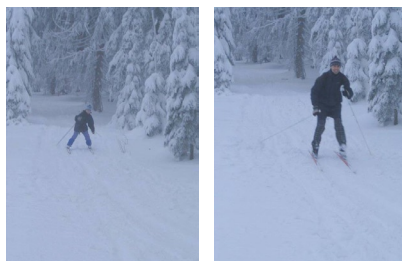
Ne všichni s sebou máme lyže, takže se dělíme na dvě skupinky. Dave s Pétou (kteří právě dorazili), Buráci a Zdeněk se vydávají sáňkovat a stavět sněhuláka se sněhuláčkou. Zbytek, tedy Sejf s Ninou, Míra, Syky a já zatím pilně mažeme nejen naše prkýnka. Po namazání nás medovinou rozvádíme odborné hovory o mazání lyží a shodujeme se na nejlepších neutrálních červených a modrých voscích s tím, že občas míváme i problém poznat, jestli je nad nebo pod nulouJ. No dneska je to samozřejmě jasný. Předpověď hlásá neskutečné třeskuté mrazy, takže mažeme modrým, zatímco Míra se Syky na nás čekají a tuto námahu nepodstupují. Už po prvních krocích ještě téměř na trávě je mi jasný, že se někde stala chyba. Se zaťatými zuby projedu ohradou, kudy už část z nás včera jela, ale pak potupně přemazávám. Moc si nepolepším, takže až pak díky Sejfovo pomocné ruce se „správným“ voskem se mi daří konečně postupovat také vpřed. Později ovšem zjišťujeme, že sníh je dneska nejspíš začarovaný, protože buď se nám ze spodu lyží lepí tuny sněhu, nebo se naopak posunujeme spíš vzad než vpřed.

Nevím jak je to možný, ale ani po včerejší trase od pana domácího se nenecháváme odradit a důvěřujeme jeho radám ohledně cestiček, zkratek atd. Sice jeho pokyny nenásledujeme úplně slepě, ovšem už jen směr okruhu, který jsme zvolili nebyl zrovna šťastný. Celý den se pozvolna šplháme na hřebínek na Můstek, prošlapáváme si stopu (Sejf občas prošlapával až po pás), překračujeme mnohé potůčky a potoky. Prostě cesta je po mnohém mazání dosti akční. Ač mažeme sebevíc, sníh stejně střídavě klouže nebo se lepí. V půlce závěrečného stoupání na Můstek už nevydržíme a vyhlášíme obědvací přestávku, ač už se téměř stmívá. Při té příležitosti zjišťuji, že jsem jaksi ráno vyřešila své dilema, zda svěřit rohlíky k Syky nebo k Mírovi tím, že jsem je pro jistotu nedala ani jednomu. Hlady ale neumřel nikdo. Ještě zbyla železná rezerva a v případě nouze jsme ještě mohli sníst psy:-).

Posilněným se nám rázem šlape snáze. Na hřebenovou pěšinku narážím jako první a rovnou se spouštím z příjemného kopečku, kde nikdo nemáme daleko k pádu do závěje. Na dojezdové ploše pod boulemi rychle brzdím, škodolibě vyndávám foťák a čekám na první sjezdaře. Až na své osobité styly ale nikdo žádnou parádičku nepředvedl:(.

Ještě pár kroků a jsme na Prenetu, na jehož hospůdku se těšíme už od Náchoda. Jenže jednak kvůli pokročilé hodině a tudíž kvůli ubývajícimu světlu, druhak kvůli zamčeným dveřím se musíme bohužel vydat rovnou na další cestu. Ta představuje velmi rychlý sjezd po umydlené silnici. V jedné z jejích zatáček máme narazit na červenou turistickou značku, která nás dovede zpět. Tu se nám ovšem podařilo úspěšně minout, takže v jiné ze zatáček zkoušíme průsek lesem. Sejfovo orientační smysl nás spolehlivě naviguje, takže po mnoha a mnoha pádech, podlézání a objíždění stromečků se hluboko před námi objevují první světýlka, o kterých se vzájemně ubezpečujeme, že patří Děpolticím. Čeká nás skutečně krkolomný závěrečný sjezd, na němž Sejf s Ninou berou lyže na ramena. Já ještě chvíli odolávám, ovšem ve chvíli, kdy před sebou začínám rozeznávat temné fleky bez sněhu, na kterých zůstávají zbytky Mírových a Syky lyží, odkládám je taky. Vyloupáváme se opět u pověstné ohrady, takže do teplíčka, k jídlu, pití a kamarádům je to už jenom kousek.

Po večeri posedíme tentokrát dole v hospůdce jen chvilku a rovnou se odebíráme do našich pokojíků, kde je možnost kolektivní zábavy větší. Všichni jsme poněkud znaveni celodenním pobytem na čerstvém vzduchu, takže zábava neproudí úplně tak jako obvykle. Sejf si hraje na krupiéra a naláká ku své hře několik odvážlivců, nakonec je však do posledního (včetně Míry, který na to jde matematicky) obere o poslední žetonky. Současně při hře koluje Syky portské z Portugalska – čímž je na vzpomínky zaděláno, Kačky vynikající boule a vůbec tradičně spousta dobrůtek.

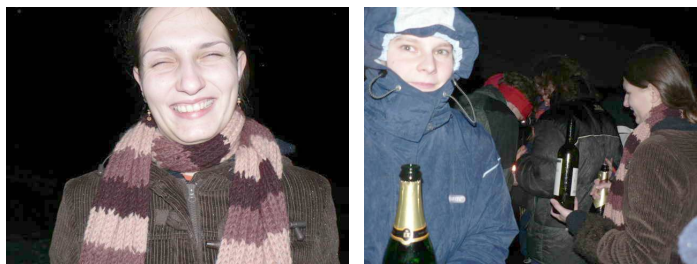

Nedlouho před půlnocí rozšíří naše dobrůtky o nově přinesené ještě Lukáš s Jítou, kteří vytvořili nemocné silvestrovské jádro a přijeli se na nás na chvilku podívat. Měli s sebou sice nááhodou spacáky, ovšem o těch náš dosud milý, kamarádský, usměvavý a bod-

rý pan domácí nechtěl ani slyšet. Totiž tedy ne, že by jim rovnou nabídl svoji postýlku...ale ani po vlídném slovu ani po trošku nevlídném se nám nepodařilo nocleh usmlouvat.

Pro samé dohady jsme málem jako vždy prošvihli tu dlouho netrpělivě očekávanou vteřinu, kdy se pětka přehoupne na šestku. A jako vždy se nám také ne a ne podařit zapálit prskavky. Potvůrky nás tentokrát pořádně potrápily a to vše za větru a deště. Jakmile už ale hořela první, měli jsme vyhráno a mohl následovat přípitek rovnou z flašek a několikero potřásání pravicemi, líbání a vinšování, pro každého možná taky chvilka na novoroční předsevzetí.

Kvůli nepřízní počasí se na plácku u kravína dlouho nezdržujeme a raději se vracíme domů, kde se pro změnu nezdrží Lukáš s Jítou a opět nás opouští. Postupně se rozdělujeme do svých pokojíků a další akce pokračuje pouze v tom našem, z čehož mám při té vzpomínce ještě dnes nelíčenou radost. Burák, Míra, Syky a Zdeněk se rozhodli zavzpomínat na dětská léta a počali se bavit nejrůznějšími druhy her. Už jsem viděla hádat se lidi u všeho možného, ovšem u pexesa to bylo poprvé.

Ani po vybrání všech kartiček ze stolu ještě nebyli nabaženi dohadů, a proto pokračovali hrou k tomuto účelu přímo ideální. Důvod první hádky mezi Zdeňke a Mírou zavdala Syky hned svým prvním slovem vyloženým ve Scrabble. A tímto stylem hra pokračovala dokud nedošla písmenka. Plna nadějí, že nezmaří odpadnou, počala jsem sladce usínat. Ukázalo se ovšem, že předčasně. Poté, co se Burák odebral na kutě, rozhodli se zbývající pánové vyzkoušet šachový stoleček. Zádrhel se opět projevil hned z počátku... dokonce ještě před samotnou hrou. Problémem se totiž ukázalo, jak správně rozestavit figurky, zejména dámu. To už jsem pod dekou začala krapet pobublávat. Naději mi poskytl Zdeněk, který se vydal na balkon chytat signál a zjišťovat pravidla šachů. Protože tak

činil pouze v tričku, vzedmula se ve mně nepředstavitelná chuť dveře přibouchnout, otočit klíčem a vyčkat dokud nevychladne. Své odhodlání jsem bohužel dotáhla pouze do fáze plánování a přípravy vystřelit z pod peřiny. Toto svoje zaváhání si dlouho neodpustím.

Den třetí

Ráno (opravdu ráno) nás budí nepříjemné zvuky – rány nesoucí se po topení. Doce-la slušnou dobu se nám daří je ignorovat, v zápětí je střídá kravál cirkulárky. Počínáme mít obavy o své lyže uskladněné ve stodole a raději z pelíšků vylézáme. Inu, jak na Nový rok... Nevím jak ostatním, ale opět se mi podařilo zklamat se v lidech. Syky asi taky není zrovna ve své kůži, protože k předání doplatku peněz si s sebou bere radši Míru (prý nakonec k ničemu nebyl). Pak už zbývá jen poklidit a všichni se po skupinkách rozprchnout. Spolu s Mírou a Syky míříme se sevřenými žaludky ku stodole...kde naštěstí všichni nacházíme odpovídající počet lyží.

Za deště přicházíme na místní autobusovou zastávku, kde chvíli čekáme na Syky rodiče vracující se též ze šumavského Silvestra. Do autíčka se skládáme skutečně jen tak tak a s krosnama na klíně, ale co, tulíme se rádi a cesta se vzájemným vyměňováním zážitků pěkně utíká.

Tak co, kde to bude příště???

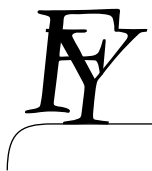
Káťa

Podhůří Šumavy z běžek

Stmívání na Prenetu

Máš-li dobrého přítele, máš víc než on.

